

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno V. usque ad X.

Luxemburgi, 1748

Anno Septimo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75393)

menti doppio il fine del Territorio del Castello della Rocca dalla parte di Provenza spettante alla detta Comunità, fino al Territorio di Comont in conformità della detta concessione. Noi ordiniamo in oltre, che il giudizio arbitrale delli 2. Giugno 1733. sarà eseguito in tutti li suoi capi secondo la sua forma, e tenore, e ciò mediante concedendo alla detta Comunità atto di desistenza, o ricesso dalla deliberazione delli 8. Decemb. 1733. colla quale era deliberato il formare opposizione alla derivazione riservata al Signor Marchese d'Oppede dal giudicato arbitrale, inibiamo, e proibiamo tanto alla detta Comunità, quanto al detto Signor Marchese d'Oppede, ed ad ogni altro a chi apparerà, di turbarsi rispettivamente, e darsi impedimento nelle derivazioni, delle quali si tratta, circa li altri diritti, che sono stati loro riservati dal detto giudicato arbitrale, e sopra tutti li altri fini, e conclusioni delle parti le habbiamo rispettivamente poste fuori d'istanza e di lite; ordiniamo, che la detta concessione del Conte Raimondo del mese di Maggio 1171. e le concessioni fatte dalli Vescovi di Cavaglione nel 1235., 1327., 1352., e 1547. Saranno registrate nel processo, e che il nostro presente giudicato sarà riferito al nostro Santo Padre il Papa, ed a Sua Maestà Christianissima per essere confermato. A. Cavaglione li 29. Maggio 1736.

SOTTOSCRITTI

De Luzi Commissario.
D. Arbaud Jonques Comissario.
P. Scutellari Commissario.
Ripert Commissario.
Pintat Segretario di Stato, ed Archivista.
Regibaud Notaro.

Confirmata
a Pontifice.

§. 3. Quare nos præmissa subsistere, exacteque observari cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine Sententiam præinfertam cum omnibus, & singulis in ea decretis, ac contentis harum serie approbamus, ac ratam, & gratam habemus, illique Apostolicæ firmitatis vim, robur, & efficaciam adjungimus.

Quis in
perpetuum
judicari ju-
bet.

§. 4. Decernentes easdem præsentis literas perpetuo firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac inviolabiliter observari; Sicque, & non aliter in præmissis per quoscunque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogaturque
contrariis
quibuscum-
que.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit quibuscvis etiam Juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alias roboratis statutis, usibus, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 27.
Junii 1736.
An. VI.

Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 27. Junii 1736. Pont. nostri Anno VI.

Indulgentiæ pro recitantes sub horam noctis ad pulsam Campanæ Psalmum *De profundis*, vel semel Orationem Dominicam, & salutationem Angelicam cum versiculo *Requiem eternam* &c.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cælestes Ecclesiæ thesauros, quorum dispensationem nobis commisit Deus, ad Christiani-
fidelium pietatem fovendam, augendam, & animarum salutem promovendam libenter erogamus.

CLXXXIV.

Procemium.

Indulgentiæ
de quibus in
rubrica.

§. 1. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi; omnibus, & singulis utriusque sexus Christianis, qui sub horam noctis ad pulsam Campanæ Psalmum *De profundis*, vel semel Orationem Dominicam, & salutationem Angelicam cum versiculo *Requiem eternam* &c. in suffragium animarum Christiani-
fidelium defunctorum flexis genibus devote recitaverint, quo die egerint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitæ poenitentis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus.

Indulgentiæ
pleniores.

§. 2. Insuper eisdem Christianis vere poenitentibus, & confessis, & Sacra Communione refectis, qui per annum præmissa peregerint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam in uno die cujuslibet anni dumtaxat per unumquemque Christianum ad sui libitum eligendo lucrificandam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concedimus, & elargimur. Præsentibus perpetuis futuris temporibus valituri.

Transumptis
adhibenda
fides.

§. 3. Volumus autem ut earundem præsentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Augusti MDCCXXXVI. Pontificatus nostri Anno Septimo.
F. Card. Oliverius.

Dat. die 14.
Augusti 1736.
Ann. VII.

Confirmatio Brevis Benedicti XIII. super declaratione quod Institutum Congregationis Portugalliæ Monachorum Ordinis S. Hieronymi sit Monachale.

CLXXXV.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

§. 1. Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Hyacinthus a S. Michaelæ Abbas Generalis Congregationis Portugalliæ Monachorum Ordinis S. Hieronymi, quod cum status, seu Institutum Monasticum dictæ Congregationis a nonnullis in dubium revocaretur, sæ. re. Benedictus Papa XIII. Prædecessor noster per quasdam suas in simili forma Brevis die 28. Junii 1725. expeditas literas auctoritate Apostolica edixit, ac declaravit præfatam Congregationem Portugalliæ ad Monasticum ordinem seu Institutum pertinere illiusque Religiosos inter Monachos vere, & proprie recensendos esse, volens proinde, ac mandans, ut qui ordini præfato nomen dedissent illumque

Congrega-
tionem ad
Benedictus
XIII. hanc
Ordinem
Monacha-
lem spectare
declaravit.

expresse

expresse professi fuissent, pro veris Monachis haberentur, cunctasque de Monachali ejusdem Congregationis Portugallia, illiusque Alumnorum appellatione, ac Instituto controversias, si quæ excitatæ essent amputavit, & removit, districte præcipiens, ne quis impofterum super hac re illis negotium faceretur, aut litem intenderet, ac alias prout in supradictis Benedicti Prædecessoris literis, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, & de verbo ad verbum inserto haberi volumus, uberius continetur.

Hujusmodi
declaratio
confirmatur
a Clemente.

§. 2. Cum autem, sicut eadem expositio sub-
jungebat, ipse Hyacinthus Abbas Generalis præ-
missa, quo firmius subsistant ac servantur exactius
Apostolicæ Confirmationis nostræ præsidio com-
muniri summopere desideret, Nos specialem ei-
dem Hyacintho Abbati Generali gratiam facere
volentes, eumque a quibuscumque excommunicatio-
nis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesia-
sticis sententiis, censuris, & pœnis a Jure, vel
ab homine quavis occasione, vel causa latis, si
quibus quomodolibet innodatus existit, ad effe-
ctum præsentium dumtaxat consequendum harum
serie absolventes, & absolutum fore censentes,
supplicationibus ejus nomine nobis super hoc
humiliter porrectis inclinati, præfatas Benedicti
Prædecessoris literas omnibus, & singulis in eis
contentis dicta auctoritate harum serie confir-
mamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis
robur adjicimus.

§. 3. Decernentes easdem Benedicti Præ-
decessoris, ac præfatas literas semper firmas, va-
lidas, & efficaces existere, & fore, suosque ple-
narios, & integros effectus sortiri, & obtinere,
ac illis ad quos spectat, & pro tempore quando-
cumque spectabit, in omnibus, & per omnia ple-
nissime suffragari, & ab eis respective inviolabi-
liter observari; Sicque & non aliter in præmissis
per quoscumque Judices ordinarios, & Delega-
tos etiam Causarum Palatii Apostolici Audito-
res, Sedisque Apostolicæ Nuncios judicari, &
diffiniri debere, ac irritum, & inane, si secus
super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel
ignoranter contigerit attentari. In contrarium
facien. non obstantibus quibuscumque.

Dat. die 10.
Nov. 1736.
An. VII.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
Annulo Piscatoris die 10. Novembris 1736. Pont.
nostri Anno VII.

F. Card. Oliverius.

CLXXXVI.

Statutum circa appellationes, & Recursus Re-
ligiosorum Congregationis Clericorum Regularium
Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Præpositi
Generalis
supplicatio.

§. 1. **C**um sicut dilectus filius Joannes Felix a
Præsentatione Præpositus generalis Con-
gregationis Clericorum Regularium pauperum
Matris Dei Scholarum Piarum nuncupat. nobis
nuper exponi fecit, per plures nostras in simili
forma Brevis literas ad factam testam tuendam
Regularis observantiæ disciplinam, debitamque
subditorum erga suos Superiores obedientiam &
subjectionem, in diversis Ordinibus, ac Congre-
gationibus Regularibus modum imposuerimus ap-
pellationibus, & recursibus Religiosorum adver-
sus gravamina, quæ sibi a suis Prælatibus illata esse
passim assererebant; Ipse Joannes Felix Præpositus
Generalis idipsum quoque in prædicta Congrega-
tione Clericorum Regularium ad tollendum abu-
sum frequentium appellationum, & recursuum,
extra eandem Congregationem, qui in eam sen-
sim invehitur, & longius nisi maturæ occurrat

tur, progredi posset, præscribi, atque exacte
custodiri summopere desideret.

§. 2. Nos prædicti Joannis Felicis Præpositi
generalis votis hac in re quantum cum Domino
possumus, benigne annuere volentes, eumque
a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, &
Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, cen-
suris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis oc-
casione, vel causa latis, si quibus quomodolibet
innodatus existit ad effectum præsentium dumtaxat
consequendum harum serie absolventes, &
absolutum fore censentes, supplicationibus illius
nomine Nobis super hoc humiliter porrectis in-
clinati, auctoritate Apostolica harum serie sta-
tuimus, & ordinamus, quod nullus dictæ Con-
gregationis Clericus Regularis, aliave persona
cujuscumque gradus, dignitatis, & conditionis existat,
in casibus, in quibus de Jure, vel juxta Congre-
gationis præfate Constitutiones a Sede Apostolica
confirmatas appellare, aut recurrere, licet id aliter
facere valeat, quam gradatim, nempe a Re-
ctore Collegii, seu Domus utpote immediato Su-
periore ad Præpositum Provinciale, & deinde
ad ipsum Præpositum Generalem ejusdem Con-
gregationis, itaut causæ appellationis, seu recur-
sus hujusmodi antequam a dicto Præposito Ge-
nerali cognita & diffinita fuerint, extra ean-
dem Congregationem deferri, & agitari nequeant.

§. 3. Ac propterea omnibus, & singulis Ro-
manæ Curie Tribunalibus, ac Judicibus, & qui-
busvis etiam S. R. E. Cardinalium Congregationi-
bus, nec non Sedis Apostolicæ Nuncius nunc, &
pro tempore existentibus, ne Clericorum Regu-
larium, ac personarum Congregationis præfate,
appellationes, aut recursus admittant, causas-
que præfatas agnoscant, nisi prius legitime sibi
constiterit illas per eundem Præpositum Gene-
ralem prius cognititas, & definitas fuisse sub pœ-
na nullitatis actorum, ac inde secutorum, &
quoad Religiosos appellantes, vel recurrentes,
qui præmissis contravenerint sub gravibus nostro,
& Romani Pontificis pro tempore existentis ar-
bitrio infligendis pœnis dicta auctoritate tenore
præsentium prohibemus.

§. 4. Decernentes ipsas præfatas literas sem-
per firmas, validas, & efficaces existere, & fore,
suosque plenarios, & integros effectus sortiri,
& obtinere, ac illis ad quos spectat, & pro tem-
pore quodcumque spectabit in omnibus, & per
omnia plenissime suffragari, & ab eis respective
inviolabiliter observari; sicque, & non aliter
in præmissis per quoscumque Judices ordinarios,
& Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici
Auditores judicari, & diffiniri debere, ac irri-
tum, & inane si secus super his a quoquam
quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contige-
rit attentari.

§. 5. Non obstantibus Constitutionibus, &
Ordinationibus Apostolicis, ac Congregationis
hujusmodi, aliisque quibuscumque etiam Juramento,
confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia
roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis
quoque Indultis, & literis Apostolicis in contra-
rium præmissorum quomodolibet concessis, con-
firmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & sin-
gulis, illorum tenores, præsentibus pro plene,
& sufficienter expressis, ac ad verbum insertis ha-
bentes, illis alias in suo robore permanfuris, ad
præmissorum effectum hac vice dumtaxat specia-
liter, & expresse derogamus, ceterisque contra-
riis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut præsentium lite-
rarum transumptis, seu exemplis etiam impres-
sis manu alicujus Notarii publici subscriptis, &
sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica consti-
tutæ munitis, eadem prorsus fides ubique loco-
rum tam in Judicio, quam extra habeatur, quæ
ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ,
vel ostensæ.

Modus re-
cursum de-
claratur.

Secus agi
vetatur.

Præfati
Constitutioni
perpetua
firmitas ad-
jicitur.

Obstantium
derogatio.

Transump-
torum fides.

Datum

1736.
Dat. die 14.
Nov. 1736.
An. VII.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
sub Annulo Piscatoris die 14. Novembris 1736.
Pont. Nostri Anno Septimo.

CLXXXVII

Confirmatio Edicti publicati ab Eminentiss. D.
Card. Corsino Signaturæ Justitiæ Præfesto in
confirmationem privativæ Jurisdictionis Rotæ
Maceratensis.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Eminentissi-
mus Corsi-
nus ad tol-
lendas appel-
lationes in
præjudicium
Rotæ Mace-
ratensis Edi-
ctum publi-
cat.

EXponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Ma-
gistratus Civitatis nostræ Maceraten., quod
dilectus Filius noster Nerius S. R. E. Cardinalis
Corsinus nuncup. noster secundum carnem ex
Fratre germano Nepos, & Signaturæ nostræ Jus-
titiæ Præfæctus exorto in Provincia nostra Mar-
chiz abusui appellandi in præjudicium Jurisdic-
tionis Tribunalis Rotæ nuncup. ejusdem Civi-
tatis contra Motum proprium felic. record. Sixti
V., & quasdam literas Innocentii X. Romanorum
Pontificum Prædecessorum nostrorum in forma
Brevis expeditas, opportunum remedium adhi-
bere cupiens, Edictum hac in re edidit tenoris,
qui sequitur videlicet:

Edicti tenor.

*S. 2. Nerio di S. Adriano Diacono Card. Corsini
Prefetto della Segnatura di Giustizia. Accadendo
ben spesso, che nelle Cause tanto appellabili, che ri-
corribili della Provincia della Marca in pregiudizio
della Giurisdizione privativa del Tribunale della Rota
di Macerata, e contro la forma, ed il tenore del
Motu proprio di Sisto V. emanato sopra l'Erez-
zione della medesima Rota, impresso nel Bollario
nuovo in ordine Const. 95. Tom. 2., ed anche rispet-
to alle Cause ricorribili d'un Breve speciale dalla Sa.
Me. d'Innocenzo X. Spedito in data delli 5. Marzo
1646. i Rei soccombeni avanti i Giudici Locali si
fanno lecito ricorrere al nostro Monsig. Uditore ad
effetto d'ottenere particolarmente nelle Cause ricor-
ribili la subdelegazione d'un altro Giudice nel me-
desimo luogo, e gl'istessi Curiali de Partibus tal
volta accordano, o fanno accordare da Curiali di
Roma la deputazione d'un altro Giudice Locale,
infitto anche alle volte lo stesso nostro Monsig. Udi-
tore, con fare il Decreto d'accordo, senza nè pur
far leggere la Citazione, con gravissimo pregiudizio
anche del Publico di detta Città, che con titolo one-
roso ottenne la detta Erezione di Tribunale, e
con continuo gravissimo dispendio soccombe all'annuo
peso di supplire del proprio al mantenimento di cin-
que Uditori della detta Rota, altre la congrua Ab-
bitazione, che le somministra. Desiderando Noi
per tanto dar l'opportuno rimedio ad un tal abbu-
so coll'oracolo di Nostro Signore, e per debito del
nostro Ufficio espressamente ordiniamo, che in avve-
nire non sia lecito ad alcuno de' Litiganti della detta
Provincia della Marca, e molto meno a' Curiali sì
de Partibus, che di Roma accordare le deputazioni
d'altro Giudice Locale, e far il Decreto di accord-
do senza far leggere la Citazione, dichiarando Noi
irrite, nulle, ed attentate tutte le deputazioni, che
si faranno in avvenire contro la forma di detto
Motu proprio, e del detto Breve Pontificio, e del
presente Editto. Incaricando a Monsig. nostro Udi-
tore di rigettare tutti li ricorsi, che si faranno avan-
ti di Lui, quali giudicarsi esser contro la forma, e
tenore della detta Costituzione Sistina, e di detto
Breve Innocenziano. Qual' Editto per la di lui pie-
na osservanza ordiniamo, che venga affisso, e pu-
blicato ne' soliti luoghi di Roma, ed in tutte le Città,
e Luoghi di detta Provincia, con doverse ne ritenere
una copia affissa in qualsivoglia Cancelleria delle Città,
e Luoghi di detta Provincia, acciò da niuno possa alle-
garne l'ignoranza. Dato in Roma questo dì 13. De-
cembre 1736. N. Card. Corsini -- G. Caballini Uditore.*

*S. 3. Cum autem, sicut eadem expositio sub-
jungebat, prædicti Exponentes Edictum hujus-
modi quo firmitus subsistat, & servetur exactius,
Apostolica Confirmationis nostræ patrocinio com-
muniri summo opere desiderant.*

*S. 4. Nos specialem ipsis Exponentibus gra-
tiam facere volentes, & eorum singulares per-
sonas a quibuscvis excommunicationis, suspensio-
nis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis senten-
tiis, censuris, & pœnis a Jure, vel ab homine
quavis occasione, vel causa latis, si quibus quo-
modolibet innodata existunt, ad effectum præ-
sentium dumtaxat consequendum, harum serie
absolventes, & absolutas fore censentes, suppli-
cationibus eorum nomine Nobis super hoc hu-
milter porrectis inclinati, Edictum præinse-
ritum a memorato Nerio Cardinale, & Signaturæ
nostræ Justitiæ Præfesto editum, ut præfertur,
cum omnibus, & singulis in eo contentis au-
thoritate Apostolica, tenore præsentium confir-
mamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apo-
stolicæ firmitatis robur adjicimus, ac omnes, &
singulos juris, & facti defectus, si qui desuper
quomodolibet intervenerint, supplemus.*

*S. 5. Decernentes easdem præsentis literas
semper firmas, validas, & efficaces existere, &
fore, suosque plenarios, & integros effectus for-
tiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, &
pro tempore quodcumque spectabit in omni-
bus, & per omnia plenissime suffragari; Sicque
in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios,
& Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici
Auditores judicari, & diffiniri debere; ac irri-
tum, & inane, si secus super his a quoquam qua-
vis auctoritate scienter, vel ignoranter contige-
rit attentari.*

*S. 6. Non obstantibus Constitutionibus, &
Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus
sit, dictæ Civitatis; etiam Juramento, confir-
matione Apostolica vel quavis alia firmitate ro-
boratis, statutis, & consuetudinibus, privile-
giis quoque, Indultis, & literis Apostolicis in
contrarium præmissorum quomodolibet concef-
sis, confirmatis, & innovatis. Quibus omni-
bus, & singulis illorum tenores præsentibus pro
plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad
verbum insertis habentes, illis alias in suo ro-
bore permanfuris, ad præmissorum effectum, hac
vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus,
ceterisque contrariis quibuscumque.*

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Mayo-
rem sub Annulo Piscatoris die 13. Januarii 1737.
Pont. nostri Anno Septimo.

F. Card. Oliverius.

Unio Provinciæ Lombardiæ Ordinis Fratrum Mi-
norum S. Francisci Capuccinorum cum custo-
dia Mantuan. & dismembratio Conventus Ca-
stellionis Stiverorum a Provinciâ Brixie, ei-
dem Provinciæ Lombardiæ incorporati cum
aliis quinque Conventibus Mantuæ, Terræ
Hostiliæ, Goiti, Aquenigræ, & Sermini
vici.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Sacro sancti Apostolatus Officium humilitati no-
stræ per abundantiam divinæ bonitatis nul-
lo licet meritum nostrorum suffragio creditum
salubriter exequi adjuvante Domino, jugiter
satagentes, ad ea, per quæ felici, prospero-
que Christiani felicitatis obsequiis sub suavi
Religionis iugo mancipatorum regimini, con-
sultitur, libenter intendimus, munerique nostri
pastoralis partes propensa desuper parte interpo-

nimus,

1737.
Magistratus
Maceratensis
confirmari
petit.

Quod præ-
stat Cle-
mens.

Sicque servi-
ri præcipit.

Derogat
contrariis.

Dat die 13.
Jan. 1737.
An. VII.

CLXXXVIII

Proceum

Cause faci-
endi unio-
nis, & res-
pectivæ sepa-
rationis.

nimus, sicut Nos locorum, personarum, re-
rum, & temporum qualitatibus mature pen-
satis, ad Omnipotentis Dei gloriam, & Religio-
nis incrementum expedire in Domino arbitra-
mur.

§. 1. Exponi siquidem nobis nuper fecerunt
dilecti filii Superiores, & Religiosi Ordinis Fra-
trum Minorum S. Francisci Capuccinorum nun-
cupatorum Provincia Lombardie, & custodie
Mantuan. quod cum de consensu etiam ac appro-
batione charissimi in Christo filii nostri Caroli
Hispaniarum Catholici, nec non Romanorum
Regis in Imperatorem electi inter se conven-
erint, ut in unam, eandemque Provinciam Lom-
bardie uniantur, atque secundodicti Superio-
res, & Religiosi Custodie Mantuan. declarave-
runt dilectis pariter filiis Ministro generali, &
Definitoribus generalibus prefati Ordinis tum
memoratam custodiam Mantuan. propter penu-
riam, & defectum prefertim Sacrificii, unde
Religiosis commodum vestium provenit, aliter
non posse subsistere, tum maxime regularem ob-
servantiam in suis respective Conventibus per
eam contiguum Provinciarum unionem magisque ad-
juvante Deo firmatum iri. Quam quidem unio-
nem cum accessione Conventus Castellionis Sti-
verorum a Provincia Brixie, quemadmodum ipse
Carolus Rex in Imperatorem electus exoptat,
separandi, & dismembrandi, & aliorum quin-
que Conventuum, videlicet Mantue, Terræ
Hostiliæ, Goiti, Aquenigræ, & Sermini vici,
idem Minister generalis, & generales Diffini-
tores utpote laudabilem, & regulari observan-
tiam in primis conducibilem necessariam appro-
barunt.

Approbatum
à Pontifice.

§. 2. Cum autem, sicut eadem expositio sub-
jungebat, dicti Exponentes unionem hujusmo-
di per Nos stabiliri, sibi que propterea in præ-
missis opportune provideri, & ut infra indul-
geri plurimum desiderarent. Nos igitur piis utro-
rumque Superiorum, ac Religiosorum votis ad
Religionis incrementum, & felicem progressum
tendentibus quantum cum Domino possumus
favorabiliter annuere volentes, eosque, & illo-
rum singulares personas a quibuscumque excommu-
nicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque
Ecclesiasticis Sententiis, censuris, & penis a Ju-
re, vel ab homine quavis occasione, vel causa
latis, si quibus quomodolibet innodata exis-
tunt ad effectum præsentium dumtaxat conse-
quendum harum serie absolventes, & absolutas
fore censentes, supplicationibus eorum nomi-
ne nobis super hoc humiliter porrectis inclina-
ti, supradictam Provinciam Lombardie cum cu-
stodia Mantuan. perpetuo unimus, conjungi-
mus, adnectimus, & incorporamus, nec non
Conventum Castellionis Stiverorum, quem a
Provincia Brixie separamus, & dismembramus
cum quinque aliis memoratis Conventibus scilicet
Mantue, Terræ Hostiliæ, Goiti, Aquenigræ,
& Sermini vici eidem Provincie Lombar-
diæ perpetuo etiam unimus, conjungimus, an-
nectimus, & incorporamus.

Sicque in
perpetuum
præcipit ob-
servari.

§. 3. Decernentes easdem præsentis literas
semper firmas, validas, & efficaces existere,
& fore, suosque plenarios, & integros effectus
fortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spe-
ctat, & pro tempore quodcumque spectabit
inviolabiliter observari, & illis respective in
omnibus, & per omnia plenissime suffragari;
Sicque in præmissis per quoscumque Judices Or-
dinarios, & Delegatos, etiam Causarum Pa-
latii Apostolici Auditores judicari, & diffiniri
debere, ac irritum, & inane si secus super his
a quoquam quavis auctoritate scienter, vel igno-
rante contigerit attentari.

Derogat ob-
stantibus.

§. 4. Non obstantibus præmissis, ac Confi-
tutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec
non Ordinis, Provinciarum ac Conventuum præ-

dictorum aliisque quibuscumque etiam juramento,
Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate
alia roboratis statutis, & consuetudinibus, pri-
vilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis
in contrarium præmissorum quomodolibet con-
cessis, confirmatis, & innovatis. Quibus om-
nibus, & singulis illorum tenores, præsentibus
pro plene, & sufficienter expressis, ac de ver-
bo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo
robore permanentibus, ad præmissorum effectum
hac vice dumtaxat specialiter, & expresse de-
rogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Petrum sub Annulo
Piscatoris die 21. Jan. 1737. Pontificatus nostri
Anno VII.

Dat. die 21.
Januarii 1737.
An. VII.

Indulgentia plenaria a SS. D. N. Clemente PP.
XII. benigne concessa Missionariis Capuccinis
Gallis in partibus Infidelium existentibus tum
die, quo ad ipsa loca Missionum pervenerint,
tum in articulo mortis.

C L E M E N S P P . X I I .

Ad futuram rei memoriam.

Celestium munerum thesauros libenter im-
pertimur iis, quos salutem Animarum, &
Gentilium conversionem procurare intelligimus.

§. 1. Cum itaque, sicut dilectus filius Che-
rubinus de Nove Frater expresse professus Or-
dinis Minorum S. Francisci Capuccinorum nun-
cupatorum in Romana Curia Missionum Ori-
entalium, & Occidentalium, ac Missionarium
Gallorum ejusdem Ordinis Procurator nobis nu-
per exponi fecit, & diversis Regni Gallie Pro-
vinciis Ordinis hujusmodi plures Religiosi Viri
in Gentium conversione maxime laborent, &
Sancti Spiritus gratia multum proficiant.

§. 2. Nos ejusmodi pia studia intimo cordis
affectu plurimum complectentes, illosque spe-
cialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes,
universis dicti Ordinis Religiosis earundem Pro-
vinciarum Gallie, qui pro Christi amore, &
obedientie merito conversioni Gentilium in præ-
fatis Orientalium, & Occidentalium partibus
procurandæ se accinxerint, die quo ad ipsa loca
Missionum pervenerint, si confessione prævia sa-
cræ Communionem sumpserint, necnon in
mortis articulo si contriti, ac confessi, ac cum
 proposito confitendi in itinere, seu in ipsa con-
versione decesserint, plenariam omnium pecca-
torum suorum Indulgentiam, & remissionem mi-
sericorditer in Domino concedimus, & elar-
gimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
Annulo Piscatoris die 28. Januarii 1737. Pont.
nostri Anno VII.

F. Card. Oliverius.

Proceemium.

Procuratoris
preces.

Indulgentie,
de quibus in
Rubrica.

Dat. die 28.
Januarii 1737.
An. VII.

Declaratio, quod Ordinarii locorum in Indiis
non liceat visitare Confraternitates erectas,
& erigendas in Ecclesiis Fratrum Ordinis Beatæ
Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum
nuncupat. Congregationis Hispaniæ, nec eo-
rundem Oratoria ruralia.

C L E M E N S P P . X I I .

Ad futuram rei memoriam.

§. 1. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti filii
Superiores Fratrum Ordinis Beatæ Ma-
riæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupa-
torum Congregationis Hispaniæ, quod ipsi in

Privilegium
Ordinis Car-
melitarum
Excalceato-
rum erigen-

vim

1737.
di extra Ur-
bem Con-
fraternitates.

Cujusmodi
sint dictæ
Confraterni-
tates.

Episcopus
Mechoacan-
nus eas visi-
tare tentat.

Declarat
Pontifex hu-
jusmodi
Confraterni-
tatum &
Oratorio-
rum Rura-
lium d. Ord-
inis Visitationis
ad Ordina-
rios non
spectare.

Sicque ubi-
libet servari
præcipit, &
judicari.

Obstantibus
derogat.

Dat. die 31.
Januar. 1737.
An. VII.

vim privilegiorum eis a fe. re. Clemente Papa XI. Prædecessore nostro die 24. Novembris 1703. concessorum, & novissime a nobis die 27. Julii 1735. respective confirmatorum ubique Terrarum extra hanc Almam Urbem nostram private Confraternitates virorum & mulierum sub titulo ejusdem Beatæ Mariæ de Monte Carmelo erigere, & fundare possunt.

§. 2. Quæ quidem Confraternitates nec usum sacrorum, neque proprium Oratorium sive intra, sive extra claustra, neque redditus, & consuetudinem, aut onus recitandi Divinum Officium, aliasque preces habent, ullaque functiones Ecclesiasticas peragunt, sed tantummodo processionibus, quæ ab iisdem Exponentibus in quolibet mense fieri solent ad effectum lucrandi Indulgentias eisdem Confraternitatibus a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessis inter sunt.

§. 3. Cum autem, sicut eadem expositio sub-jungebat, Venerabilis Frater modernus Episcopus Mechoacan. in Indiis, non solum supradictas Confraternitates in eorundem Exponentium Ecclesiis erectas, nec non etiam quoddam Oratorium rurale cujusdam prædii per dictos Exponentes possessi, in quo Religiosi memorata Congregationis Missam pro spirituali colonorum ibidem commorantium consolatione celebrare consueverunt, visitare tentaverit; Nobis propterea iisdem Exponentes, ne quid simile in posterum per alios locorum Ordinarios attentari contingat, opportune in præmissis, a nobis provideri, & ut infra indulgeri summo opere desiderent.

§. 4. Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & eorum singulares personas, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutas fore cencentes, supplicationibus inclinati, audito super præmissis Ven. Fratre nostro Francisco S. R. E. Card. Barberino nuncupato sacri Cardinalium Collegii Decano Episcopo Ostien. & Veliter-nen., ac Congregationis ejusdem S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum Præfecto, si preces veritati nitantur, supradictas Confraternitates tam in Ecclesiis eorundem Exponentium erectas, & erigendas, quam illorum Oratoria ruralia ab Ordinariis locorum non esse visitanda, sed a Superioribus prædictæ Congregationis Hispaniæ auctoritate Apostolica, tenore præsentium declaramus, ac decernimus.

§. 5. Decernentes pariter easdem præsentibus literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 31. Januarii 1737. Pont. nostri Anno VII.

Alternativis factis pro nationibus, quibus constatur Provincia Germanica Ordinis Servorum B. M. V. jam approbatis a Vicario Generali Ordinis ejusdem robor confirmationis Apostolicæ adjicitur.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pædialis officii nostri divinitus commissi sollicitudo nos admonet, ut paternam Religiosorum virorum, qui se se sub suavi arctioris vitæ jugo devoverunt, curam gerentes, ea quæ tollendis animorum dissidiis, stabilis etiamque inter eos fraterna concordia provide constituta esse noscuntur, quo firma semper atque inviolata persistant, Apostolici muniminis nostri præsidio roboremus.

§. 1. Exponi siquidem nobis nuper fecerunt dilecti filii Symphorianus Maria Holzer Frater expresse professus Ordinis Servorum B. M. V. per Germaniam Vicarius Generalis ceterique Religiosi nationis Austriacæ, quod cum eorum Provincia ex duabus præcipue Nationibus Tyrolensi videlicet cum proxime adjacentibus ex una, Austriacæ vero, & Hungaricæ ex altera parte compacta reperitur, verum propter varium nationum ingenium, ingentem Conventuum ad invicem distantiam, aliasque plurimas causas tam spiritualis, quam temporalis æconomia, necnon fraterna charitas, & disciplina regularis, ac Justitia denique distributiva sancte servari vix possit, nisi cum prædictis nationibus aequalitas in omnibus, & justa alternativa firmiter stabilietur, consentientibus ejusdem Provinciæ Religiosis, quædam hujusmodi alternativæ Capitula hinc inde subscripta fuerunt, quæ deinde cum approbatione imperialis Decreti munita, & a dilecto filio Josepho Maria de Inghiramis Curti Viglevanensis in Sacra Theologia Magistro, ac dicti Ordinis Servorum B. M. V. Vicario generali Apostolico approbata, & quatenus opus est, confirmata fuerunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

§. 2. Frater Joseph Maria de Inghiramis Curti Viglevanensis Sacræ Theologiæ humilis Professor, ac totius Ordinis Servorum B. M. V. Vicarius Generalis Apostolicus Dilectis vobis in Christo admodum RR. PP. Vicario Generali nostro, Provinciali socio, Definitoribus, Prioribus, ceterisque Patribus, ac Fratribus Provinciæ nostræ Germaniæ salutem in Domino sempiternam. Cum diu optatum sit a vobis, ut in nostra Provincia Germaniæ tam in Conventibus distinguendis, iisdemque bene regendis, quam in superioribus juxta Justitiam distributivam eligendis, ac plerisque aliis tenor æquitatis observetur; ad hunc autem finem consequendum ratio Alternationis optimum medium esse videatur; cumque in variis congressibus, non semel communicatis inter vos Consiliis, tandem ad eandem Alternationem, habito etiam beneplacito Sacræ Cæsareæ, Regiæque Catholice Majestatis, pervenire efficaciter copiat, mature præterea dictis Consiliis examinatis, communicata in super nobis subscriptione a Partibus respective facta, aliisque visis documentis, necnon præcipue Capitulis, seu Conventionibus Alternationis, quæ sequuntur.

§. 3. Primo quolibet triennio, quo celebrandum erit Capitulum Provinciale, Provincialis, & Socius assumantur alternative, ita ut dum Provincialis est Austriacus, Socius sit ex Tyrolensibus, & vicissim, idemque circa Provinciale ex Austriacis eligendum observandum erit in

CXCI

Procemium.

Provincia Germanica hujusce Ordinis diversis conflata Nationibus nonnullas pro unione conservanda servanda facit alternativas, a Vicario Generali totius Ordinis polimodum confirmatas.

Tenor Concordiæ.

Alternativa Provincialis ejusque Socii.

primo

De Defini-
torio.

primo Capitulo Provinciali, id ipsum pariter fiet in casu obitus Provincialis, vel Socii, ita quod Provinciali succedat in officio Primus Definitor ejusdem nationis, & Socio secundus Definitor ejusdem pariter nationis, cuius fuerit ille, qui obierit.

§. 4. Secundo in quolibet Definitorio sint aequales Patres vocales Tyrolenses ex una parte, & Patres Austriaci ex alia. Negocia autem, quae ibi pertractabuntur, concludantur, & definiantur per pluralitatem suffragiorum. Quod si contingat vota tam favorabilia, quam contraria paria esse, iterum, & tertio res proponantur, & si denuo suffragia secreta adhuc aequalia erunt, decisio fit penes Praesidem Definitorii, seu Capituli, juxta Constitutiones Ordinis.

Superioribus
Localibus
Conven-
tuum.

§. 5. Tertio cum Conventus constituentes unam Alternationis partem, quae Austriaca vocanda erit, sine illi, qui in Austria, & Hungaria reperiuntur: In Superiores locales horum Conventuum assumantur Austriaci, vel etiam eisdem Parti incorporati, quae tamen incorporatio extraneorum Patrum pro Austria, & Hungaria Conventibus ad Superiores majores nationis Austriacae spectet. Quod idem omnino vicissim servandum erit ex parte Tyrolensium.

Novitiatus.

§. 6. Quarto. In posterum sit Novitiatus unus in Austria pro candidatis Austriacis, & Hungaricis, & alter in Tyrolo pro Tyrolensibus, & eorumdem incorporatis.

De recipien-
dis in una-
quaque Pro-
vincia ad
professionem.

§. 7. Quinto. Hujusmodi Candidati suscipiantur in Definitorio a Superioribus propriae Nationis respective in aequali vocalium numero, ut supra dictum est, sicut cuique parti in Domino necessarium esse, & expedire videbuntur. In praedicto autem Definitorio Patres utriusque Nationis decernant, ne aliqua natio Religiosis inutilibus alterius nationis plus iusto gravetur.

Erario, Le-
gatis, & Pro-
curatore Na-
tionis.

§. 8. Sexto. Erarium publicum Provinciae dividatur, & hereditates, ac legata Austriacorum, aut Hungarorum spectent pariter ad Erarium dumtaxat partis Austriacae: sicut vicissim spectantia ad Tyrolenses, ad erarium Tyrolensium devolvantur. Administratio autem erarii Austriaci ad Patres Definitorii Austriacos, & erarii Tyrolensium, ad Patres Definitorii Tyrolenses tantum pertineat. Porro capitalia tam certa, quam dubia ad Iustitiam, & aequitatis regulam ex aequo lance dividantur. Si autem quaedam ex his Capitalibus facti unius, vel alterius Nationis male fuissent elocata, vel distracta, ita quod res certa, incerta, & dubia redderetur, parti nocenti attribuantur. In Procuratorem autem Provinciae assumatur Persona idonea non habita ratione Nationis, quae exacte se conformet Constitutionibus Ordinis.

De non
transfereendis
Religionis
ab una ad
aliam Pro-
vinciam nisi
necessitate
cogente.

§. 9. Septimo. Nullus deinceps Religiosus unius nationis ad Conventum alterius nationis, sine publica, & gravi necessitate per Patres Provincialem, & socium approbanda, mittatur; & si id fieri contingat, expensa solvantur ab Erario illius Nationis, in cuius commodum similes mutationes fient.

Initio Alter-
nationis.

§. 10. Octavo. Hujusmodi Alternationis initium detur in futura Dieta Provinciae quae attentis circumstantiis, & necessitatibus praesentibus fiat statuto tempore Viennae Austriacae, atque in illa res disponantur circa superiores eligendos pro Conventibus Austriacae, & Hungariae, conformiter ad numerum Tertium horum articulorum. Nihil tamen innovetur circa Definitorium, quod idem omnino perseverabit usque ad Capiculum Provinciale.

Approbatio
Vicarii Ge-
neralis Ordinis.

§. 11. Hinc, cum & Nos majorem Dei gloriam Ordinis nostri incrementum, regularis disciplinae observantiam, sanctae Iustitiae administrationem, atque firmiorem animorum concordiam ex hac Alternatione futuram esse in Domino confidamus, auctoritate Officii nostri, & quantum in Nobis est, vobiscum convenientes, hanc Al-

ternationem executioni demandandam ratam habemus, approbamus, & quatenus opus est confirmamus. In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti Amen. In quorum fidem praesentes has nostras manu propria subscriptas, ac officii nostri sigillo munitas dedimus. Romae in Conventu nostro S. Marcelli die 23. Januarii 1737. Fr. Joseph Maria Vicarius Generalis Apostolicus Servorum B. M. V. loco ✕ sigilli. Fr. Paulus Maria Card. Secretarius Ordinis.

Confirmatio
Pontificia.

§. 12. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat praefati Symphorianus Maria per Germaniam Vicarius Generalis, ceterisque Religiosis nationis Austriacae, praemissa quo firmius subsistant, Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summo opere desiderent, Nos ipsorum Exponentium votis quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, & eorum singulares personas a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Alternativam de consensu Partium factam, & a memorato Josepho Vicario Generali approbatam, & confirmatam, ut praefertur, consecramusque de super scripturam praesentem cum omnibus, & singulis in eo contentis, auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos Juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervernerint, supplemus.

Praesentium
Literarum
firmitas.

§. 13. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat & pro tempore spectabit in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari: sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio
contrario-
rum.

§. 14. Non obstantibus praemissis ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, necnon praedictorum Ordinis, & Provinciae, etiam juramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 7.
Febr. 1737.
An. VII.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 7. Februarii 1737. Pont. Nostri Anno Septimo.

Prorogatio Indulgentiarum a Romanis Pontificibus concessarum Sacramentum Eucharistiae sumentibus in Ecclesiis, ubi a Patribus Soc. Jesu agitur Communio Generalis.

CXCII.

C L E M E N S P P . X I I .

Universis Christifidelibus praesentes literas inspecturis Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

§. 1. C Um fel. rec. Innocentius PP. X. Praedecessor noster ad augendam Fidelium

Indulgentiae
ab Innoc. X.
concessae fu-

1737.
charitativam su-
mentibus in
Ecclesiis, in
quibus a Pa-
tribus Soc.
Jesu Com-
munio Gene-
ralis agitur.

Religionem, & Animarum salutem coelestibus Ec-
clesiæ Thesauris pia charitate intentus, omnibus
utriusque Sexus Christianis fidelibus penitentibus, &
confessis, qui aliquam Societatis Jesu, vel quam-
cumque aliam Sacramentalem Ecclesiam ubicumque
existentem una ex Dominicis cuilibet mensis,
qua Communio Generalis sollicitudine dilecto-
rum Filiorum Clericorum Regularium dictæ So-
cietatis, & quoad Ecclesias Sæculares de li-
centia Ordinariolorum locorum, illarumque Re-
ctorum consensu ibidem ageretur, devote visi-
tassent, & iisdem Dominicis in aliqua ex prædi-
ctis Ecclesiis Sanctissimum Eucharistiæ Sacramen-
tum sumpsissent, ibique pro Christianorum Prin-
cipum concordia, hæresum extirpatione, ac San-
ctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum
preces effudissent, plenariam omnium peccato-
rum suorum Indulgentiam, & remissionem, quam
animabus Fidelium Defunctorum, quæ Deo in
charitate conjunctæ ab hac luce migravissent,
per modum suffragii applicare possent, miseri-
corditer in Domino ad quindecim annos tunc
proximos tantum concesserit.

§. 2. Et subinde concessionem hujusmodi rec.
mem. Alexander VII. etiam ad quindecim an-
nos, ac Innocentius XI. pariter ad quindecim
annos, & Innocent. XII. itidem ad totidem
annos, & Clemens XI. quoque ad alios quindecim
annos, nec non Innocentius XIII. Romani
Pontifices Prædecessores etiam nostri ad simile
temporis spatium prorogaverint, & alias prout
in ipsorum Innocentii X., Alexandri, Innocentii
XI., Innocentii XII., Clementis, & Innocentii
XIII. Prædecessorum literis desuper in simili for-
ma Brevis expeditis, quarum tenores præsentibus
pro plene, & sufficienter expressis, & insertis
haberi volumus, uberius continetur.

§. 3. Sicut autem pro parte dilecti filii Pro-
curatoris Generalis dictæ Societatis nobis nuper
expositum fuit, quindecim annorum a memo-
rato Innocentio XIII. Prædecessore, ut præfertur,
prorogatorum finis instet, cupiatque propterea
idem Procurator Generalis opportune in præ-
missis a Nobis provideri, & ut infra indulgeri;
Nos Christianis pietatem coelestium munerum
dispositioni nostræ a Domino creditum largi-
tione, pariter fovere, atque incitare, dictique
Procuratoris Generalis votis hac in re favorabi-
liter annuere volentes, eumque a quibusvis ex-
communicationis, suspensionis, & interdicti,
aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœ-
nis a Jure, vel ab homine quavis occasione,
vel causa latis, si quibus quomodolibet inno-
datus existit, ad effectum præsentium dumtaxat
consequendum, harum serie absolventes, & ab-
solutum fore censentes supplicationibus ejus no-
mine nobis super hoc humiliter porrectis incli-
nati, concessionem plenariæ Indulgentiæ, &
peccatorum remissionis a memorato Innocentio
X. Prædecessore ad quindecim annos, & a præ-
dictis Alexandro, Innocentio XI., Innocentio
XII., Clemente, & Innocentio XIII. Præde-
cessoribus ad alios quindecim annos prorogamam,
ut præfertur ad quindecim alios annos a fine
novissimæ prorogationis hujusmodi numerandos,
servata tamen prædictarum literarum forma, &
dispositione, auctoritate Apostolica tenore præ-
sentium prorogamus pariter, & extendimus,
ac denuo concedimus.

§. 4. In contrarium facientibus non obstanti-
bus quibuscumque. Volumus autem, ut si pro
impetratione, præsentatione, admissione, seu
publicatione præsentium aliquid, vel minimum
detur, aut sponte oblatum recipiatur, præsen-
tes nullæ sint; utque ipsarum literarum transump-
tis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus
Notarii publici, vel Secretarii dictæ Societatis
subscriptis, & Sigillo Præpositi Generalis dictæ
Societatis, vel alterius personæ in Ecclesiastica

dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides
ubicumque locorum habeatur, quæ haberetur
ipsis præsentibus si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
Annulo Piscatoris die 22. Februarii 1737. Pont.
nostri Anno VII.

F. Card. Oliverius.

Confirmatio deliberationum circa Smutionem
commendarum Hospitalis Sancti Joannis Hiero-
solymitani alias jam approbatarum a M.
Magistro Ordinis.

C L E M E N S P P . X I I .

Ad futuram rei memoriam.

Militantis Ecclesiæ regimini divina disposi-
tione præsentibus, illa, quæ pro felici,
celerique, & proficua dignitatum, & munerum
Ecclesiasticorum quorumcumque, & præsertim
Ordinum Militarium, egregiam Reipublicæ Cri-
stianæ operam navantium provisione, ac præca-
vendis litibus, & controversiis, quæ suboriri
possent, provide, prudenterque deliberata, ac
ordinata, & decreta fuisse noscantur, ut firma,
atque illibata permaneant, Apostolici munimi-
nis nostri præsidio, cum id a nobis petitur, li-
benter constabimus.

§. 1. Exponi siquidem nobis nuper fecerunt
dilecti filii Magnus Magister, & consilium Hos-
pitalis S. Joannis Hierosolymitani, quod pro
bono ordine, & provisione circa Smutionem
Præceptoriarum, seu Commendarum ejusdem
Hospitalis, prævia quatuor Commissariorum a
dicto Consilio specialiter deputatorum relatione
deliberationes in eodem Hospitali servandæ in
omnibus casibus Smutionum hujusmodi factæ
fuerunt, tenoris sequentis, videlicet:

§. 2. Fr. D. Raymundus Despuig Dei gratia,
Sacre Domus Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani,
& militantis Ordinis S. Sepulchri Domini
Magister humilis, Pauperumque Jesu Christi cus-
tos universis, & singulis præsentibus nostras literas
visuris, lecturis, & audituris salutem. Notum
facimus, & in verbo veritatis attestamus, quali-
ter infra scriptum decretum extractum fuit ex li-
bro Conciliorum in Cancellaria nostra conserva-
to, in quo similia notari, & registrari solent,
quod quidem in hanc publicam formam extrahi,
& redigi iussimus, ut ubique tam in Judicio, quam
extra eidem plena, & indubitata fides adhibeatur.
Cujus tenor est, qui sequitur videlicet: Die 10.
mensis Januarii 1736. ab Incarnatione perfecta
relatione Venerandorum Commissariorum die
30. Augusti proxime præteriti deputatorum,
cujus tenor est, qui sequitur, videlicet:

Eminentissimo Signore, e Sacro Consiglio.

In adempimento della Commissione incarica-
taci dall' E. V. e da questo suo Sacro Consiglio
per Decreto dei 30. Agosto scorso, ed ampliata
poi sotto li 11. Novembre seguente, abbiamo
esaminato colla dovuta attenzione così quello
viene rappresentato nel memoriale dei Procurato-
ri della veneranda lingua d'Italia, come anche
altri inconvenienti, che ponno occorrere in ma-
teria di Smutizioni, tanto delle Commende, che
si troveranno in rendita, quanto di quelle, che
si smutiranno in tempo del mortorio, e vacante,
e per darvi un' opportuno provvedimento, siamo
convenuti nel parere che V. E., e questo suo Sa-
cro Consiglio debbano stabilire ed ordinare l'of-
servanza di quanto siegue, cioè:

Che venendo alcuna Commenda dimandata
da più concorrenti, dovranno questi alla riserva

dell' an-

A Successo-
ribus proro-
gata.

Ad alios
quindecim
annos exten-
duntur.

Contrario-
rum deroga-
tio, danda-
que transum-
ptis fides.

Dat. die 22.
Febr. 1737.
An. VII.

CXCIII.

Prooemium.

A Consilio
hujus Or-
dinis data
norma Smu-
titionum
Commenda-
rum.

Decretum
laudati Con-
silio quatuor
Commissa-
riorum.

dell'anziano, comparire senz'altra formalità di citazione, e produrre in Cancellaria fra il termine di otto giorni utili, a die smutationis, l'eccezioni che intendono allegare contro l'anziano, o anziani dimandanti per trattarsi nel primo venturo Consiglio da destinarsi da V. E., e non comparendo alcuno, s'intenderà acquistata al più anziano di detti concorrenti, in tutto e per tutto, come se non vi fosse concorso alcun altro a dimandarla; senza pregiudizio però del commun Tesoro, tal che il più anziano sudetto col solo estratto della veneranda lingua, o Priorato, senza l'obbligo di ricorrere al venturo Consiglio per l'aggiudicazione, potrà, e dovrà a suo tempo cavare le Bolle, e per sua morte, rinuncia, o privazione vi dovrà essere nuova smutazione. Per la comparsa in Cancellaria d'alcuno di quelli, che dimanderanno la Commenda nel tempo della smutazione s'intenderanno comparir pure in Cancellaria i di lui anziani, che la dimanderanno, di maniera che quelli potranno comparire nel primo venturo Consiglio da destinarsi da V. E. come se fossero realmente comparir in Cancellaria nel corso del termine prescritto.

Il termine degli otto giorni utili non potrà, nè dovrà esser interrotto, che dalle ferie statutarie in honorem Dei, non ostante, che corrano le ferie caniculari. E dal giorno poi, in cui sarà reso, e pubblicato il Decreto, che farà V. E., ed il venerando Consiglio dovrà per le smutazioni passate, le quali, per le dimande de concorrenti, restano tuttavia sospese osservarsi lo stesso, che si stabilisce per li casi avvenire.

Se passato il mortorio, e vacante di una Commenda dimandata da più fratelli, si smutirà una, o più Commende, sarà lecito a quelli, che dimanderanno la prima, dimandare le seconde fin a tanto, che seguirà la dichiarazione del venturo Consiglio su la loro capacità, o incapacità rispetto alla detta prima Commenda, e quello, che sarà dichiarato l'anziano capace di quelli, che dimanderanno la prima Commenda, non acquisterà alcun jus sopra la seconda, ed in caso di morte, dimissione, cessione, rinuncia, o privazione di detto fratello durante il termine degli otto giorni, o pendente lite, si dovrà fare la sudetta dichiarazione, sentiti il venerando commun Tesoro, la veneranda lingua, o Priorato, ed altri interessati, per ragione del loro rispettivo interesse, dimodochè dichiarandosi capace, succederà nova vacanza, e nuova smutazione.

Se l'anziano dei concorrenti muore, cede, si dismette, o rinuncia, per passare ad altra Commenda, prima che dal Sagro Consiglio sarà stato dichiarato l'anziano capace, si dovrà esaminare, e provare innanzi il Sagro Consiglio da destinarsi da Sua Eminenza la capacità del più anziano, che morì, si dismesse, cedette, o rinunciò, e trovato capace, procedere a nuova smutazione perchè il vero jus si acquista unicamente dall'anziano capace dei concorrenti.

Sebbene l'ordinazione 8. della Cancellaria, per l'estrazione delle Bolle delle Dignità, e Commende provolute, prefigga il termine d'un mese dopo la smutazione, o provista, nulla sia dimeno, per motivo, che fino all'entrare in rendita hanno campo li Commendatori di cambiare più volte, pare, che sia convenevole, che il detto termine di un mese debba correre subito dopo entrati in rendita sotto la pena prescritta dall'ordinazione sudetta da osservarsi inviolabilmente.

E quando l'E. V. e'l suo Sagro Consiglio giudicheranno approvare questa nostra relazione, crediamo, che si debba fare ricorso a Sua Santità per la Confermazione del Decreto, che sarà reso su la medesima colla derogazione di tutto ciò, che potrebbe fare in contrario al presente

regolamento. Questo è il nostro sentimento, quale sottoponiamo al più maturo discernimento -- Di V. E. -- Umilissimi ed Obbligatissimi Servitori, e Religiosi ubbidientissimi -- Il Priore di Messina Fra Annibale Vimercati -- Il Gran Prior di Alemagna Filippo Guilielmo Conte de Nesselrode -- Il Balli Fra Emmanuele Pinto -- Le Balli de Laval Montmorency.

Eminentissimus, & Reverendissimus Dominus Magnus Magister, & Ven. Conf. cum suffragiorum scrutinio nemine discrepante praesentem Venerandorum Commissariorum relationem confirmaverunt, & approbaverunt, illamque executioni demandari decreverunt.

Et quia ita se habet veritas, ideo in hujus rei testimonium Bulla nostra Magistralis in cera nigra praesentibus est impressa. Datum Melitae in Conventu nostro, die 10. mensis Januarii 1736. ab Incarnatione juxta stilum nostrae Cancellariae, secundum vero cursum ordinatum 1737. -- F. Rocchus de Tavora Vice-Cancellarius Loco Sigilli.

§. 3. Quare Magni Magistri, & Consilii praedictorum nominibus nobis fuit humiliter supplicatum, ut in praemissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur Magnum Magistrum, & Consilium praefatos specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Deliberationes per Decretum Magni Magistri, & Consilii praefatorum facti ut praefertur, cum omnibus, & singulis denominationibus, declarationibus, & aliis in eis contentis, & expressis, auctoritate Apostolica, tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos Juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores ac Magnum Magistrum, & Consilium, aliaque Tribunalia quaecumque Hospitalis praefati judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, nec non dicti Hospitalis etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, stabilimentis, usibus, & naturis, ac Ordinationibus Capitularibus, privilegiis quoque, Indultis, & litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Februarii 1737. Pontificatus Nostri Anno VII.

Approbatio
facta per M.
Magistrum.

Confirmatio
a Pontifice.

Sicque ser-
vari praecipit.

Obstantibus
derogat.

Dat. die 26.
Febr. 1737.
An. VII.

CXCIV.

Confirmatio Decreti Congregationis Episcoporum, & Regularium, quo indulget quatenus Vicarii Generales Congregationis Hispaniae, Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Discalceatorum nuncupatorum pro tempore, quo extra Capitulum ad dictum munus in vim statutorum Ordinis, & Congregationis huiusmodi subintraverint, eisdem privilegiis, & exemptionibus, quibus electi in Capitulo fruuntur, in posterum fruantur, & gaudeant.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Declaratio, de qua in Rubrica, alias emanavit a Clemente XI. pro Prioribus Provincialibus.

§. 1. **N**uper pro parte dilectorum Filiorum Vicarii, & Definitorii Generalium Congregationis Hispaniae Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Discalceatorum nuncupatorum Congregationi Ven. Fratrum Nostri S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium praeposita expositio, quod alias se, re. Clemens Papa XI. Praedecessor noster per quasdam suas desuper in simili forma Brevis die 13. Februarii 1704. expeditas literas, quarum initium est: Nuper pro parte &c. omnibus Prioribus Provincialibus eorundem Ordinis, & Congregationis, qui in eodem officio extra Capitulum, & in defectum Priorum Provincialium in Capitulo electorum subintrabant, juxta praescriptum statutorum dictorum Ordinis, & Congregationis auctoritate Apostolica confirmatorum omnia, & singula privilegia, & exemptiones, quibus Priores Provinciales in Capitulo electi frui solent, concesserat.

Petitur, ut idem concederetur Vicariis Generalibus.

§. 2. Et in eadem expositione subjuncto, quod eadem erat ratio respective quoad Vicarios Generales eorundem Ordinis, & Congregationis, qui in vim statutorum praedictorum, pariter in officio Vicariis Generalibus extra Capitulum in defectum Vicariorum Generalium in Capitulo electorum, succedebant, cupiebantque propterea dicti Exponentes, ut eadem Congregatio Cardinalium idipsum pro Vicariis Generalibus extra Capitulum declararet. Emanavit a praedicta Congregatione Cardinalium Decretum tenoris, qui sequitur, videlicet:

S. Congregationis Decretum.

§. 3. Sacra Congregatio Eminientissimorum, & Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium praeposita, ad quam Illustrissimus Dominus noster supplicem libellum remisit, audito Patre Procuratore Generali Ordinis, ac attenta relatione Eminentissimi Domini Cardinalis Firrao praefati Ordinis apud S. Sedem Protectoris, Oratorum precibus benigne indulget, quatenus Vicarii Generales pro tempore, qui extra Capitulum ad dictum munus in vim statutorum Congregationis subintraverint, eisdem privilegiis, & exemptionibus, quibus electi in Capitulo fruuntur, in posterum fruantur, & gaudeant. Romae 22. Februarii 1737. Franciscus Cardinalis Barberinus L. Archiepiscopus. . . Sec. Loco & Sigilli.

Confirmatur a Pontifice.

§. 4. Cum autem sicut dicti Exponentes Nobis subinde exponi fecerunt, ipsi Decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat, Apostolica Confirmationis nostrae patrocinio communiti summo pere desiderant. Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & abso-

lutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum praefertum auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolica firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in praemissis auctoritate ejusdem Congregationis Cardinalium.

§. 5. Decernentes ipsas praesentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suoque plenarias, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quatenus opus sit Ordinis, & Congregationis huiusmodi & juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 3. Martii 1737. Pont. Nostri Anno Septimo.

Sicque servandum statuitur.

Obstantium derogatio.

Dat. die 3. Martii 1737. An. VII.

Confirmantur duo Decreta edita in Conventu generali Congregationis Missionis ad tollenda dubia, quae suboriri possent super intelligentia Constitutionum ejusdem Congregationis.

CXCIV.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

EX injuncto Nobis coelitus Apostolica servitutis munere illa, quae pro felici directione, & tranquillitate Congregationum Virorum Ecclesiasticorum in Ecclesia Dei pie, sanctaeque institutarum, ac uberes bonorum operum fructus studiosa charitate jugiter proferentium, prudenter, provideque constituta, & ordinata esse noscuntur, ut firma semper atque illibata persistant, Apostolici muniminis patrocinio libenter roboramus.

Procemium.

§. 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Joannes Coutii Superior Generalis Congregationis Missionis, quod in novissimo Conventu generali ipsius Congregationis anno proxime praeterito in Civitate Parisien. habito bina decreta pro dirimendis, tollendisque aliquot dubiis, quae super intelligentia, seu interpretatione nonnullorum Articulorum Constitutionum ejusdem Congregationis auctoritate Apostolica confirmatarum progressu temporis facile suboriri potuissent, edita fuerunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

In Conventu Parisiensi duo edita Decreta.

§. 2. In Conventu generali Congregationis Missionis, qui mense Martio an. 1726. Parisiis celebratus est, mota est de numero suffragiorum necessario, ut mediam partem excederet, controversia. Cum enim Electores essent numero impares, dubitabatur, utrum major pars censenda esset media parte superior; Re itaque mature expensa, auditisque singulorum sententiis definivit Conventus, ex triginta quinque Electorum, quibus constabat, suffragiis novendecim requiri,

Quomodo intelligenda sit major pars suffragiorum super medietatem.

ut

ut Assistentium, & Admonitoris valeret præsens electio, eo scilicet nixu fundamento, quod talis sit numeri imparis ratio, ut in duas partes inæquales divisi major pars non superet medietatem, sed sit tantum major medietas. Si vero per Compromissarios res dirimenda foret, eorum major pars sufficeret ad electionis vim, & firmitatem. Cumque eadem difficultas in posterum occurrere possit, quoties scilicet numerus suffragantium est impar, & plura medietate requiruntur suffragia, statutum est præsens Decretum Sanctæ Sedi Apostolicæ esse exhibendum, ut ejus auctoritate confirmetur, idemque in posterum servata numeri proportionem fiat, quod nunc actum est.

Mortuo Superiore Generale, Vicario autem Generale legitime impedito cuius sit, Congregationem regere.

§. 3. Quoniam Constitutionibus a Summo Pontifice confirmatis sancitum est defuncto Superiore Generali ejus esse, quem ipse in Vicarium Generalem nominaverit, vel Primi Assistantis, si Vicarius nominatus non fuerit, aut officio suo fungi non possit, Congregationem regere usque ad electionem Superioris Generalis, nullusque assignatur modus judicandi de qualitate, & diuturnitate impediti, quo Vicarius Generalis decineretur, censuit Conventus solvendam difficultatem, ut sequitur, quod si contingeret illum, qui in scheda manu propria defuncti Superioris scripta, nominatus est Vicarius Generalis e vita decessisse, aut gravi morbo detineri, aliove modo impediri, quo minus intra unam, aut alteram hebdomadam suo officio, ut par est, vacare possit, de quo morbo, aut impedimento Assistantes cum Sacerdotibus ejus Domus, ubi sunt Arculus, modo in Congregatione post emissam vota sexennium exegerint, ad plura suffragia eodem obitus die, & quamprimum fieri poterit judicabant, ita tamen, ut in ea deliberatione primus Assistent non sit præsens, tunc primum Assistentem Superioris Generalis admittere tanquam Vicarium Generalem tenebuntur, ita ut Vicarius Generalis nominatus, sed impeditus, etiam si postea convalescat, aut ab absentia, alteriusve generis impedimento liber fiat, nullum amplius Jus habeat ad regendam Congregationem, cumque præsens Decretum maxime sit momenti ad tuendam domesticam tranquillitatem, & ad longe removenda quælibet dissidia ad Sanctam Sedem Apostolicam deferretur, ut illis vis, ac firmitas inconcussa addatur.

Petita super his Apostolica confirmatio.

Concedit Clemens.

§. 4. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, ipse Joannes Superior generalis Decreta hujusmodi, quo firmitus subsistant, ac serventur exactius, Apostolica confirmationis Nostræ præsidio communiri, & alias opportune in præmissis a Nobis provideri summopere desideret.

§. 5. Nos prædictum Joannem Superiorem Generalem specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus ejus nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decreta præinserta cum in eis contentis auctoritate præfata tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet interveniri, seu intervenisse dici, censi, vel prætendi possent, supplemus, & sanamus.

Assistenti etiam Generali admissio tanquam Vicario Generali, omnes elargitur facultates, quas Vicario Ge-

§. 6. Præterea, quod præfatus Assistent pro tempore admissus, tanquam Vicarius Generalis dictæ Congregationis modo superius enunciato gaudeat, ac potatur eisdem facultatibus, quas fe. re. Clemens Papa XI. Prædecessor noster per suas in simili forma Brevis die 9. Septembris 1704. expeditas literas pro tempore itidem existentis

Vicario Generali, sive nominato a Superiore generali sive electo in Conventu Generali Congregationis prædictæ tribuit, auctoritate, & tenore prædictis concedimus, & indulgemus.

§. 7. Decernentes easdem præfatas literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab iis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit in omnibus, & per omnia inviolabiliter observari, illisque respective plenissime suffragari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definituri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 8. Non obstantibus præmissis ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit dictæ Congregationis, aliisque quibuscumque etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Martii 1737. Pontificatus nostri Anno Septimo.

Sicque ubique servari ac definiti præcipit.

Tollit contraria.

Dat. die 26. Martii 1737. An. VII.

Indulgentia Plenaria iis, qui aliquam ex Ecclesiis Clericorum Regularium Barnabitarum visitaverint die festo S. Francisci Salefii.

CXCVI.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **A**lias fe. re. Benedictus PP. XIII. Prædecessor Noster, omnibus, & singulis Clericis, Regularibus Congregationis S. Pauli Decollati Barnabitarum nuncupatorum vere penitentibus, & confessis, ac Sacra Communione refectis, qui aliquam ex Ecclesiis dictæ Congregationis ubicumque existent. die festo S. Francisci Salefii a primis Vesperis usque ad occasum solis diei hujusmodi singulis annis devote visitassent, & ibi pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino perpetuo concessit, prout in literis in simili forma Brevis die 7. Aprilis 1728. Pontificatus sui anno quarto desuper expeditis, plenius continetur.

Indulgentiam de qua in rubrica concessit Benedictus XIII. solis Clericis Regularibus Barnabitis.

§. 2. Nunc autem Nos ad augen. fidelium religionem, & animarum salutem cœlestibus Ecclesiæ thesauris pia charitate intenti, ac de Omnipotentis Dei misericordia, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, nec non supplicationibus dilecti filii Joannis Baptistæ Gropallo Procuratoris Generalis ejusdem Congregationis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, plenariam omnium peccatorum Indulgentiam, & remissionem a memorato Benedicto Prædecessore concessam, ut petitur, ad omnes utriusque sexus Christianos, qui vere similiter penitentes, & confessi, ac Sacra Communione refecti aliquam ex Ecclesiis Congregationis hujusmodi die festo Sancti Francisci Salefii a primis Vesperis usque ad occasum

Eandem extendit Clemens ad omnes Christianos.

Solis diei hujusmodi singulis annis devote visitaverint, ubique, ut petitur, oraverint, eandem plenariam Indulgentiam, & remissionem consequantur auctoritate Apostolica tenore presentium perpetuo extendimus, & ampliamus. In contrarium facien. non obstan. quibuscumque.

Transumptis
fidem addit.

§. 3. Volumus autem ut earundem presentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ, seu Procuratoris Generalis dictæ Congregationis munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 28.
Martii 1737.
An. VII.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 28. Martii 1737. Pontificatus nostri Anno Septimo.

F. Card. Oliverius.

CXCVII.

Confirmatio Decreti Congregationis Episcoporum, & Regularium, quo Monasterium Sanctæ Mariæ Sagittarii Ordinis Cisterciensis unicum declaratur Provincia Thuscæ ejusdem Ordinis.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Decretum
Congregationis,
de quo in Rubrica.

§. 1. E Manavit nuper a Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium prepositorum in causa dismembrationis Monasterii Sanctæ Mariæ Sagittarii nuncupat. Provincia Thuscæ Anglonen. Diocesis. Ordinis Cisterciensis Sancti Bernardi, & Reunionis Provincia Calabriæ ejusdem Ordinis, inter dilectos Filios superiores utriusque Provincia super, Infra scriptis Dubiis vertente Decretum tenoris, qui sequitur videlicet: Anglonen., seu Ordinis Cisterciens. Antiquissimum & Insigne Monasterium S. Mariæ Sagittarii Ordinis Cisterciensis situm in Provincia Basilicata, seu Lucania Diocesis Anglonen. in Regno Neapolis, quod ante annum 1633. a suo Superiore Regulari de per se regebatur, fuit ad preces Superiorum Calabriæ a san. mem. Urbano VIII. qui omnia Monasteria Cisterciensium erexerat in Provincias, de dicto anno 1633. unum Provincia Calabriæ, & Lucania, sed quia modico annorum intervallo sub regimine Calabriæ in Disciplina Regulari, & substantiis notabiliter decreverat, provide fa. me. Alexan. VII. ad obviandum tot malis (audito voto clar. mem. Card. Franciotti tunc ejusdem Ordinis Protectoris, bon. me. R. P. D. Fagnani, & de Alteriis hujus Sac. Congregationis tunc Secretariis, postea san. mem. Clem. X.) Motu proprio, & matura deliberatione segregavit a Provincia Calabriæ, & sub die 1. Octob. 1664. univit, & aggregavit Regimini Cisterciensium Provincia Thuscæ, sub quo Gubernio pacifice, & cum Incremento spirituali, & temporali Patres vixerunt, Regnantibus san. me. Alexan. VII., & Clem. IX. & solummodo ad san. mem. Clem. X. reclamantibus Patribus Regiminis Calabriæ, fuerunt eorum preces a Sanctissimo remissæ huic Sac. Congregationi: quæ auditis prius relationibus trium Archiepiscoporum Viciniorum Regni, scilicet Matheranensis, S. Severinæ, & Rosanensis, causa mature discussa referentibus clar. mem. Card. Imperiali, & Cybo, post plures propositiones sub die 15. Martii 1674. prodit resolutio. Observandum esse Breve san. mem. Alexan. VII. super unione Monasterii S. Mariæ Sagittarii facta Congregationi S. Bernardi ejusdem Ordinis Provincia Thuscæ -- a qua resolutione non reclamarunt Patres Regiminis Calabriæ nisi de anno 1699. quo tempore remissis eorum precibus a san. me. INNOCEN. XII. ad Sacram

Congregat. super statu Regularium, eadem sub die 13. Januarii 1699. rescriptis -- servandam esse resolutionem anni 1674. -- Postmodum PP. Regiminis Calabriæ anno 1726. inauditis PP. Regiminis Thuscæ extorserunt a san. mem. Benedicto XIII. Breve subreptitum & obreptitum reunionis ejusdem Monasterii prefatæ eorum Provincia Calabriæ, sed recurrentibus postea PP. Superioribus Regiminis Thuscæ, & Monasterii S. Mariæ Sagittarii ad SS. D. N. Clementem PP. XII. feliciter regnantem pro aperitione oris adversus d. Breve, ac remissis eorum precibus ad hanc Sacram Congregationem, referente prius clar. mem. Card. Nicolao Spinula, & postmodum Eminentiissimo, & Reverendissimo D. Card. Porzia, disputata fuerunt infra scripta Dubia -- Primo -- An intret arbitrium pro aperitione oris adversus Breve san. mem. Benedicti XIII. in casu, & quatenus affirmative -- Secundo -- An sit standum prædicto Brevi, seu potius alteri san. mem. Alexandri VII. in casu &c. Sac. Congregatio Eminentiissimorum, & Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium preposita referente Eminentiissimo Domino Cardinali de Porzia Ponente Partibus auditis ac re mature perpena ad supra scripta Dubia sequentem in modum respondendum censuit, prout respondit, videlicet -- Ad primum Affirmative -- Ad secundum servandum esse Decretum Alexandrinum. Romæ 17. Septembris 1736. -- Reproposita vero causa sub infra scripta die Ponente eodem Eminentiissimo de Porzia, ipsamet Sacra Congregatio rescriptis -- Pro executione Decreti emanati sub die 17. Septembris 1736. Romæ 15. Februarii 1737. Card. Franciscus Barberinus C. Arch. Calcedonen. Sec. Loco + Sigilli.

§. 2. Cum autem sicut dilecti filii Monachi primodi dicti Monasterii nobis nuper exponi fecerunt ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, Apostolicæ Confirmationis nostræ patrocinio communiri summopere desiderent. Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum presentium tantum consequen. harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum præinsertum auctoritate Apostolica tenore presentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in præmissis auctoritate memoratæ Congregationis Cardinalium.

§. 3. Decernentes easdem præsentēs Literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, nec non Provincialium, & Ordinis prædictorum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores presentibus pro

Petita Apo-
stolica con-
firmatio.

Conceditur.

Sic ubique
judicandum.

Obstantium
derogatio.

plene,

Dat. die 1.
Aprilis 1737.
An. VII.

plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 1. Aprilis 1737. Pont. nostri Anno VII.

F. Card. Olyerius.

CXCVIII.

Indulgentias alias concessas pro visitantibus Ecclesias, seu Oratoria Missionariorum Capuccinorum Gallorum in partibus Infidelium existentium, etiam pro Animabus Christianidelum per modum Suffragii applicari posse benigne indulget.

C L E M E N S P P . X I I .

Ad perpetuam rei memoriam.

Indulgentias alias concessas.

S. I. Cum, sicut dilectus filius Cherubinus de Noves Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum professor, ac dilectorum filiorum Missionariorum Gallorum, & Hybernorum ejusdem Ordinis in partibus Hæreticorum, & Infidelium existentium in Romana Curia Procurator nobis nuper exponi fecit alias Nos omnibus utriusque Sexus Christianidelibus vere penitentibus, & confessis, ac sacra Communione refectis, qui aliquam ex Ecclesiis, seu Oratoriis dictorum Fratrum Missionariorum, Mulieribus vero, quibus ad illas, seu illa liber non pateret accessus, seu ingressus, quæ aliam Ecclesiam, seu Oratorium Catholicorum earumdem partium a Custode, vel Præfeto Missionum hujusmodi designandum in festis diebus sub certis modo, & forma tunc expressis visitassent, & ibi pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effudissent, quo die ex prædictis id egissent, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino perpetuo concessimus, prout in nostris desuper in simili forma Brevis die 20. Maii 1735. Pontificatus nostri Anno V. expeditis literis plenius continetur.

Pro animabus Defunctorum applicari concedit.

S. 2. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat Christianifideles illas Indulgentias Christianidelium Defunctorum animabus per modum suffragii applicari posse plurimum desiderant, Nos hujusmodi supplicationibus inclinati, omnibus, & singulis Christianidelibus prædictis, ut Indulgentias plenarias iisdem diebus, quas de cetero consecuti fuerint, Christianidelium Defunctorum animabus, quæ Deo in charitate conjunctæ ab hac luce migraverint per modum suffragii applicare possint, & valeant, auctoritate Apostolica tenore præsentium ibidem perpetuo concedimus, & indulgemus in contrarium facien. non obstantibus quibuscumque.

Transumptis credi jubet.

S. 3. Volumus autem quod earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem proflus fides adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 9.
Aprilis 1737.
An. VII.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 9. Aprilis 1737. Pont. nostri Anno VII.

Confirmatio Decreti Congregationis Rituum super approbatione Sententiæ Episcopi Pisaurensis de casu excepto a Decretis Urbani VIII. sive de Cultu immemorabili præfeto B. Michelina Viduæ Pisaurensis Tertii Ordinis S. Francisci.

C L E M E N S P P . X I I .

Ad perpetuam rei memoriam.

Mulieres fortes, quæ præsertim opibus Sacculi, potentia Propinquorum, nobilitate originis, & juventute, ac pulchritudine decorate, amissis Maritis, & Filiis, & cunctis despectis, per gratiam Spiritus Sancti accinctæ robore, in Spiritu ambulantes, ad pedes advolunt Christi, quasi ipsam tenentes, elegerunt abjectas esse in Domo Dei, & per arduas Christianæ perfectionis semitas in odorem unguentorum Coelestis Sponsi alacres cucurrerunt, eo-majoribus in Catholica Ecclesia præconiis sunt condignæ, quo fortius sexus infirmitatem transgredientes, luculentioribus præstiterunt exemplis, ut ceteræ Mulieres earumdem vestigia sectantes, immarcescibilem gloriæ coronam in coelis cum ipsis accipere mererentur. Quamobrem Apostolicæ servitutis officium, quod inscrutabilis divinæ Sapientiæ, atque Bonitatis altitudo humilitati, tenuitque nostræ credere dignata est, ad spiritualem fidelium adificationem salubriter exequi, adspirante superni favoris auxilio, jugiter satagentes, Mulierum hujusmodi, quas non solum eximiarum Christianæ pietatis virtutum præsidio, sed etiam Signorum splendore insignes æternæ felicitatis participes fecit misericordiarum Pater, Cultum, & Venerationem in terris libenter promovemus, cum maxime accedentibus Virorum, & Regia Majestate, & Ecclesiastica dignitate, & Religionis virtute fulgentium votis, ad divini honoris decus, & militantis Ecclesiæ incrementum maximopere conducere conspiciamus.

S. 1. Cum itaque alias ad relationem Dilecti Filii nostri Vincentii Ludovici S. R. E. Presbyteri Cardinalis Gotti nuncupati commissio introductionis causæ Canonizationis B. Michelina Viduæ e Nobili Metellorum Gente Civitatis nostræ Pisaurensis Tertii Ordinis S. Francisci in Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum habita die 11. Augusti anni 1736. proxime elapsi admittæ, & a nobis postmodum signata fuisset.

S. 2. Subinde vero instantibus Dilecto Filio nostro Fabio ejusdem S. R. E. Diacono Cardinali de Abbatibus Oliverio nuncupato, Secretario Brevium nostrorum Secretorum, & Dilecto Filio Vincentio de Comitibus Ordinis Minorum S. Francisci Conventualium etiam nuncupatorum Ministro Generali hujusmodi Causæ postulatore, processus in Curia Episcopali Pisaurensi super Cultu ab immemorabili tempore ipsi Beata præfeto, sive super casu excepto a decretis fel. rec. Urbani Papa VIII. Prædecessoris nostri auctoritate ordinaria formati, in quo Ven. Frater Philippus Episcopus Pisaurensis Sententiam super prædicto Cultu protulerat, in eadem Congregatione Cardinalium examinatus, simulque a dicto Vincentio Ludovico Cardinale propositum fuisset Dubium: An Sententia prædicti Philippi Episcopi lata super casu excepto a decretis ipsius Urbani Prædecessoris, sive super Cultu publico ab immemorabili tempore dictæ Beata præfeto esset confirmanda in casu, & ad effectum, de quo agebatur. Et eadem Cardinalium Congr. resolutionem distulisset, atque interea mandasset fieri diligencias in Civitate prædicta Pisaurensi

CXCIX.

Procemium.

Introductio
Causæ Canonizationis B. Michelina Viduæ in Congregatione Rituum.

Processus institutus in Curia Pisaurensi: & latum Decretum super Cultu immemorabili.

pro perquisitione, ac transmissione cuiusdam Modi vivendi, Regulæ, & Capitulum dictæ Beatæ adscriptorum: atque hisce diligentis exploris, novissime delatus fuisset ad hanc Almam Urbem nostram parvus processus a præfato Episcopo Pisaurensi confectus, & idem Vincentius Ludovicus Cardinalis Gotti Ponens die 6. currentis Aprilis relationem fecisset omnium contentorum in dicto parvo processu, unde constitit, nihil fuisse repertum, & eadem Congregatio Cardinalium censuisset posse procedi ad ulteriora; Subindeque repropósito præfato Dubio super Confirmatione Sententiæ, matureque discussio processu informativo hac de re constructo, & tam in voce, quam in scriptis Dilecto Filio Magistro Ludovico de Valentibus in utraque Signatura nostra Referendario, nostro & Apostolicæ Sedis Notario Protonotario nuncupato supra numerum participantium, ac Fidei Promotore desuper audito: memorata Congregatio Cardinalium responsum edidit: Affirmative.

§. 3. Hinc est, quod Nos piis Charissimi in Christo Filii nostri Jacobi Magnæ Britannię Regis Illustris votis, & enixis dimissisque tam prædicti Fabii, quam aliorum etiam ipsius S. R. E. Cardinalium, & Venerabilium Fratrum Archiepiscopi, & Episcoporum Status nostri Urbinatensis, necnon præfati Vincentii Ministri Generalis precibus hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eosque specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes; supplicationibus eorumdem nominibus nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, Decretum a memorata Cardinalium Congregatione editum, ut præfertur, quod scilicet de casu excepto a Decretis prædicti Urbani Prædecessoris, sive de Cultu publico ab immemorabili tempore dictæ B. Michelinæ præstito constet, auctoritate Apostolica, tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illique Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in præmissis auctoritate memoratæ Congregationis Cardinalium.

§. 4. Decernentes eadem præsentis literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suffragari, & ab eis respectively inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio, & extra illud habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 24. Aprilis 1737. Pont. nostri Anno VII.

F. Card. Oliverius.

Indulgentia Plenaria omnibus Christifidelibus, qui Orationi Quadrageinta horarum in Ecclesiis Patrum Capuccinorum interfuerint.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

AD ea, per quæ Christifidelium salus procuratur Animarum, libenter intendimus, eoque favore prosequimur opportuno.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, dilecti filii Fratres Ordinis Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum Oratione quadrageinta horarum ad Animarum salutem augendam in Ultramontanis partibus in Ecclesiis Civitatum, & Locorum ubi ipsi Conventus habent, institueri soleant; Nos pium, & sanctum, necnon Deo acceptabile opus hujusmodi promovere cupientes, omnibus utriusque Sexus Christifidelibus vere poenitentibus, & confessis, ac Sacra Communionem refectis, qui Orationi quadrageinta horarum hujusmodi continuatarum (non autem nisi noctis tempore interpolatarum) de licentia Ordinariorum locorum in quibuscumque Ecclesiis dictorum locorum semel in anno institueri per aliquod temporis spatium devote interfuerint, & ibi pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concedimus.

§. 2. Omnibus vero, & singulis Confessariis ab Ordinariis locorum respective approbatis, qui in Ecclesiis prædictis occasione dictæ Orationis ad audiendas Confessiones deputati fuerint, omnes, & quoscumque utriusque Sexus Christifideles poenitentes ab omnibus quibuscumque in præteritum usque ad diem datæ præsentium commissis criminibus, & excessibus etiam nobis, & Apostolicæ Sedi reservatis, hæresis, simoniæ, ac duelli, & violationis clausuræ Monasteriorum Monialium, & recursus ad Judices laicos contra formam Sacrorum Canonum exceptis, necnon excommunicationis, aliisque sententiis, censuris, & poenis, etiam in literis die Cænæ Domini legi solitis contentis in præteritum similiter usque ad diem datæ præsentium incurris, imposita cuilibet arbitrio suo poenitentia salutari in foro conscientiæ tantum absolviendi facultatem, & auctoritatem pro prima vice tantum tenore præsentium concedimus, & impertimur.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Provincialibus, & Generalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque quoad Indulgentiæ hujusmodi concessionem ad septennium proximum tantum valituris.

§. 4. Volumus autem, ut præsentium transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ seu Procuratoris Generalis dicti Ordinis munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22. Maii 1737. Pont. nostri Anno VII.

F. Card. Oliverius.

Probatum a Congregatione hujusmodi Decretum.

Confirmatum a Pontifice.

Clausula confirmatoria.

Derogatio contrariorum.

Fides Transumptis danda.

Dat. die 24. Aprilis 1737. An. VII.

CC.

Procemium.

Indulgentia de qua in Rubrica.

Facultates ad id concessæ Confessariis Capuccinis.

Obstantium derogatio.

Fides Transumptorum.

Dat. die 22. Maii 1737. An. VII.

CCI.

Confirmantur Capitulationes a Parochis Almae Urbis factae, & Decretum super iisdem a Cardinale Vicario editum pro bona directione Collegii dd. Parochorum.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Statuta nonnulla a Parochis Urbis edita.

S. I. **N**uper pro parte Collegii dilectorum filiorum Parochorum hujus Almae Urbis Nostrae expositum Nobis fuit, quod cum ipsi Parochi, ut assiduis praedictis contra Jura Parochialia, & decreta statuti Cleri Romani quotidie occurrentibus provideretur, statuerint in singulos annos conferre unum quinarium vulgo grossum monetæ pro quolibet centenarium numero animarum solvendum in die octava Ascensionis Domini Nostri Jesu Christi ex Majoribus adventitiis pecuniis vulgo incerti nuncupatis, quæ ex funeribus percipiuntur, ut ex ea assignatione & Procuratori stipendium detur, & impense ad præfata causam necessariae fiant, ac proinde ad bene dirigendas lites & examinandum, quæ ex iisdem litibus intentanda, & defendenda sit, constituerint secretam Congregationem constantem ex Camerario Cleri, & decem Parochis sex videlicet secularibus, & quatuor regularibus quotannis pro eorumdem medietate mutandis, ut quinque illorum consilii rerum præteritarum remaneant, cum facultatibus eidem Congregationi eligendi, & mutandi Ministros stipendiarios, nominandi Parochos pro eadem Congregatione deputatos, assignandi ipsis munera, de collatione pecunia disponendi, & interpretandi in dubiis omnes capitulationes ab ipsis factas, quæ quidem omnes & singula a dilecto filio nostro Joanne Antonio S. R. E. Presbytero Cardinale Guadagni nuncupato in Urbe præfata Vicario in spiritualibus generali decreto interposito approbatæ sunt, tenoris qui sequitur, videlicet:

S. 2. Eminentiſſimo, & Reverendiſſimo Signore. Il Collegio de Parochi di Roma umilissimi Oratori dell' E. V. con tutto l'ossequio le rappresentano come nella Congregazione adunata li 22. Febrajo scorso dal Camerlengo del Clero con la benigna permissione dell' E. V., tra l'altre cose, che ivi fu discusso, si trattò delli molti pregiudizj, che alla giornata accadono contro il Jus Parochiale, & che a questi non si da alcun riparo, perchè trattandosi di liti dispendiose, ogni Paroco sfugge di farle, per utilizzare più al proprio interesse, che a quello commune de Parochi: onde per provvedere a sì continui disordini, & pregiudizj, come ancora per mantenere sempre in viridi osservanza lo statuto del Clero, fu colla maggior parte de voti creduto espediente, di annualmente farsi la contribuzione di un grosso per ogni centinaio d'Anime, & da pagarsi da chi gode gl'incerti maggiori ne funerali per poter con quest' assegnamento tenere un Procuratore per la difesa del detto Jus Parochiale, & delle disposizioni statutarie del Clero, per pagare le spese di copie di scritture, Stampe, Avvocato, ed altre cose necessarie.

Fu anche deputata una Congregazione particolare composta del Camerlengo del Clero con diecisette Parochi, nove Secolari, & otto Regolari quali furono:

SECOLARI

S. Pietro in Vaticano.
S. Maria in Trastevere.
SS. Lorenzo e Damaso.
SS. Celso e Giuliano.
S. Maria in Grotta Pinta.
S. Lorenzo a Monti.

S. Benedetto in Piscivola stati già Camerlenghi del Clero.
S. Biaggio della Pagnota.
S. Tomaso a Cenci.

REGOLARI.

S. Lorenzo in Lucina.
S. Nicolò a Cesarini.
SS. Apostoli.
S. Agostino.
S. Maria sopra Minerva.
S. Maria del Popolo.
S. Maria in Monterone.
S. Maria della Pace.

Qual Congregazione dovesse stabilire, quando si dovesse fare il pagamento della sudetta contribuzione, da chi essersi, & tutt' altro per poter ben regolare la difesa delle liti, & del modo, & forma da tenersi nell' adunare per l' avvenire una Congregazione segreta. Al tenore dunque di tal deputazione, fu adunata la sudetta Congregazione particolare li 13. Marzo scaduto, & in essa fu determinato:

S. 3. I. Che li diecisette di sopra nominati Deputati della Congregazione Generale, tenuta li 22. Febrajo, doveranno restare fino alla Congregazione Generale da tenersi dopo la Pentecoste dell' anno 1738. per bene incaminare le liti, ed ogn' altra cosa, & nella Congregazione, che da loro preventivamente si terrà, correranno la Bussola per tutti loro, & quelli tre de Parochi Secolari, & li due de Regolari, che averanno maggior numero de voti favorevoli, restaranno Deputati della Congregazione segreta per il futuro anno.

Tenor Statutorum.

II. In avvenire poi la Congregazione segreta costerà di soli dieci Parochi con il Camerlengo, cioè sei Secolari, & quattro Regolari.

III. Di questi dieci Parochi uno sarà Camerlengo, due Sindici, un Segretario, un Archivista, & gl'altri Deputati alle liti.

IV. Per gl'altri cinque Deputati da eleggersi di nuovo, due de Parochi si nomineranno dal Camerlengo del Clero, cioè un Secolare, ed un Regolare, ed uno per ciascheduno delli Deputati della Congregazione segreta, quali nominati si balloteranno poi nella Congregazione Generale, restando eletti quelli cinque, che avranno maggior numero de voti favorevoli, cioè tre de Parochi Secolari, & due de Regolari; E quando mai per qualsivoglia contingenza, a riserva però del caso d'uguaglianza de voti, come si spiegarà in appresso, non seguisse l'elezione, o nascesse qualche dubbio circa la di lei validità, s'intenda devoluto il jus eligendi delli cinque nuovi Deputati, da scegliersi dalli detti dodici già proposti alla Congregazione segreta.

V. La distribuzione degli accennati uffici si farà dalla Congregazione segreta.

VI. In caso di morte di qualchuno della medesima Congregazione segreta, questa eleggerà in luogo del Defonto uno delli Deputati dell' anno antecedente, che non furono confermati, quale supplirà per il restante dell' anno.

VII. Se fosse uguaglianza de voti nella conferma de Deputati, o nell' elezione de nuovi, i nomi di quelli si metteranno nella Bussola, ed il primo che sarà estratto, resterà confermato, ed eletto.

VIII. Questo sistema tanto nella conferma delli Deputati, che nella nomina de nuovi, & nella elezione di questi, si praticarà ogn' anno, affinché nella Congregazione segreta sia sempre la metà dei Deputati già informati.

IX. La contribuzione d' un grosso per ogni centinaio d'Anime stabilita nella sudetta Congregazione generale si farà a proporzione del numero dell'Anime, che si da annualmente nella segreteria del Sig. Cardinal Vicario.

X. Qual

X. Qual contribuzione ragguagliatamente un' anno per l'altro ascenderà a scudi settantacinque, de quali si potrà pagare scudi trentasei al Procuratore, scudi tre al Mandatario per tutte le Citazioni, e li scudi trentasei, che restano, serviranno per far scrivere l'Avvocato, per copie di scritture, per stampe, ed altro, che possa occorrere.

XI. Tal pagamento si dovrà esigere ogni anno dentro l'Ottava dell'Ascensione del Sig. dalli quattordici Parochi Prefetti, rispettivamente dalle Chiese loro subalterne.

XII. Il Parocho Camerlengo esigerà poi il detto denaro dalli sudetti Prefetti, e lo depositerà nel Sacro Monte della Pietà a credito del Collegio de RR. Parochi di Roma.

XIII. I pagamenti sempre si faranno con ordine fatto dal Segretario della Congregazione segreta, sottoscritto dal Camerlengo del Clero, e da due Parochi antiquiori, che si troveranno nella Congregazione segreta, e dall'istesso Segretario.

XIV. Ogn'anno fra l'Ottava dell'Ascensione il Camerlengo del Clero convocherà la Congregazione segreta, nella quale si confermeranno cinque della medema, e si nomineranno gl'altri da eleggersi nella Congregazione Generale da farsi ogni anno doppo la Domenica dello Spirito Santo nel modo, e forma, che si è detto di sopra.

XV. La Congregazione segreta averà ampla facoltà di rimuovere il Procuratore, ed altri stipendiati, quando sieno morosi, e neglenti nel loro ufficio, e potrà eleggere il nuovo, senza che sopra di ciò abbia veruna ingerenza la Cong. Generale.

XVI. La predetta Congregazione si adunerà almeno una volta il mese, e vi dovrà intervenire anche il Procuratore.

XVII. Sarà obbligato il Procuratore a difendere tutte quelle cause, che riguardano al Jus Parochiale, e tutte quelle delle mercedi de funerali di ciascuna Chiesa Parochiale ad ogni richiesta del Parocho istante.

XVIII. Per quello poi, che riguarda all' Jus Parochiale spetterà alla medema Congregazione segreta l'esaminare maturamente, prima d'assumere qualunque lite, se la di lei decisione possa formare favorevole stato al ceto Parochiale.

XIX. E anche determinerà, se si debbino difendere dal Procuratore quelle liti, che occorreranno al Camerlengo del Clero per mantenere il Jus, e decoro del Camerlengato, o quando vi sia dissenso, si deve sentire il parere del E. Sig. Cardinale Vicario.

XX. La sudetta Congregazione segreta abbia la piena facoltà, d'interpretare, e spiegare tutte e ciascheduna delle sudette disposizioni, in caso, che nasca qualche dubbio sopra la loro intelligenza.

XXI. Quanto si è di sopra riverentemente esposto all' E. V. fu letto in Congregazione Generale, tenuta li 6. del corrente mese di Maggio, e dalla medema si è approvato il tutto, dando anche ampla facoltà alla predetta Congregazione particolare di eleggere il Procuratore, e destinare gl'altri, che occorreranno per il buon regolamento, ed ancora di sottoscrivere a nome di tutti la presente supplica. Gl'Oratori per tanto umilmente supplicano l'E. V. a volerli degnare di approvare con suo special decreto tutte le sudette determinazioni, affinché sempre abbino il loro vigore, e restino obbligate tutte le Chiese Parochiali per l'accennata contribuzione, che della grazia &c.

Giuseppe Canonico Lancisi Camerlengo del Clero.

Antonio Ricci Curato di S. Pietro in Vaticano.

Francesco Antonio Spadea Parocho di Santa Maria in Trastevere.

Girolamo Vasselli Curato di S. Lorenzo in Damaso.

Antonio Piervenzani Parocho di S. Benedetto in Piscinola.

Adeodato Barcali Parocho di S. Biaggio in strada Giulia.

Giuseppe Cianti Parocho di S. Lorenzo a Monti.

Gio. Battista Valeriani Arciprete di S. Celso, e Giuliano.

Gasparo Ori Rettore di S. Tomaso a Cenci.

Gio. Domenico Farfetti Abb. e Rettore di Grotta Pinta Segretario.

REGOLARI.

Antonio Datodi Curato di S. Lorenzo in Lucina.

F. Tomaso Maria Marini Curato di S. Maria del Popolo.

F. Bonaventura Ferreri Curato di SS. Dodici Apostoli.

D. Gio. Battista Oddi Parocho a Cefarini.

F. Tomaso di S. Carlo Parocho di S. Maria in Monterone.

D. Camillo Tacchetti Curato della Pace.

F. Gio. Primieri Curato della Minerva.

F. Gio. Domenico Guazzeroni Parocho di S. Agostino.

§. 4. Cum ad tuenda Jura Parochialia, & dispositionem statuti Cleri Romani Congregatio Parochialis R. R. Parochorum Urbis per Nos ad hunc effectum specialiter deputata maturo desuper habito Consilio ad superius transcriptas provisiones communi concordia voto deventerit, ut scilicet unusquisque Parochus certam annuam taxam proportionabiliter contribuat ad rationem videlicet obulorum quinque pro singulis centenis animarum in sua respective Parochia degentium, ut ita accedente hoc annuo proventus deventuri possit ad electionem diligentis, probatique Patroni causarum, qui Jura universi casus Parochorum facta, testaque servet, atque & superextantibus pecuniis, judicialibus quoque, & extrajudicialibus sumptibus succurratur, ne in posterum, prout dudum fortasse non raro evenit, Parochi hujus Almae Urbis gravi litium impendio perterriti, irreparabile sibi, & successoribus inferant praedictum, proinde auctoritate, qua in hac parte fungimur, & ex debito, quod ratione muneris Vicariatus Urbis nobis incumbit, ne Jura Ecclesiarum Parochialium, & Sanctiones ejusdem statuti Cleri Romani in defensione remaneant, Resolutiones, & Provisiones praefatas modo, & forma in supradicti libello expressis approbamus, & confirmamus, easque imposterum ab omnibus Parochis hujus Almae Urbis inviolabiliter servari volumus, & mandamus. In quorum &c. Datum ex aedibus nostris Postridie nonas Maii 1737.

F. I. A. Cardinalis Vicarius loco & Sigilli visa Stephanus Palliani Auditor.

§. 5. Cum autem sicut eadem expositio subjungebat, praefati Parochi Capitulationes, & Decretum hujusmodi, quo firmius subsistant, & servantur exactius, Apostolica Confirmationis nostrae patrocinio communiri, & alias opportune in praemissis a nobis provideri summo opere desiderent; Nos ipsos Parochos specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine

Approbat
Cardinali Vi
cario.

Confirmatio
Apostolica robo
rantur.

nobis

nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, præinfertas Capitulationes; & Decretum cum omnibus, & singulis in eis contentis auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus.

§. 6. Decernentes easdem præsentis literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit in omnibus, & per omnia plenissime suffragari. Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit dicti Collegii etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & Consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 27. Maii 1737. Pontificatus nostri Anno VII.

Sicque ubique servandum præcipitur.

Obstantibus derogatur.

Dat. die 27. Maii 1737. An. VII.

CCII.

Confirmatio literarum Procuratoris Generalis Ordinis Minorum S. Francisci Discalceatorum, quibus declarat novum Conventum, & Ecclesiam SS. 40. Martyrum de Urbe ad Fratres Discalceatos nationis Hispaniæ, & Indiarum tantum pertinere.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. I. **E**Xponi nobis nuper fecit dilectus filius Petrus Joannetius de Molina Frater expresse professus Ordinis Minorum S. Francisci Discalceatorum nuncupatorum, Secretarius Generalis Curie tam dictorum Discalceatorum, quam Recollectorum, quod jussu nostro capta pacifica possessione Ecclesiæ, & loci Sanctorum quadraginta Martyrum Urbis nostræ pro erigendo Conventu Reformationis S. Petri de Alcantara, & residentia Procuratoris Generalis pro tempore existentis ejusdem Reformationis, & retinendi familia competenti ad servitium Chori, atque Ecclesiæ, & observantiam disciplinæ Regularis; Dilectus filius Gildardus Duflos modernus Procurator Generalis præfati Ordinis cupiens præcavere plurima inconvenientia, quæ decursu temporis oriri possent, si familia præfati novi Conventus foret promiscua diversarum nationum, quæ pendent a Generali ejusdem Procuratore, pro suo Justitiæ, boni communis, & disciplinæ regularis zelo communicatis etiam Consiliis cum ipso Petro Joannetio, & approbantibus Provinciis interesse habentibus, convenit, & declaravit, quod novus Conventus SS. quadraginta Martyrum, ut præfertur, tantum esse Fratrum Discalceatorum nationis Hispaniæ, & quod solummodo iidem Discalceati Hispani deberent, & possent componere Communitatem, seu familiam præfati Conventus, reservato tamen Procuratori Generali pro tempore existenti, cujuscumque fuerit nationis Jure in eodem Con-

ventu cum suis necessariis Ministris quos hætenus haberi consuevit, residendi, ut latius continetur in literis a præfato Gildardo Priore Generali subscriptis, quæ sunt tenoris sequentis videlicet:

§. 2. Ego infra scriptus F. Gildardus Duflos Procurator Generalis Fratrum Minorum Discalceatorum, & Recollectorum in Romana Curia mature perpendens, quod Provincia Discalceatorum Hispaniæ ex communibus elemosynis, vel etiam ex emendicatis, & procuratis ad hunc finem administraverunt summam scutor. 2032. monetæ Romanæ cum qua effectuatæ est emptio loci SS. 40. Martyrum pro fundatione novi Conventus in Urbe, & insuper administraverunt aliam summam scutorum 1614. pro emptione alterius Domus D. Abbatis Josephi de Herrera Hispani, quæ est contigua dicto loco fundationis. Et alias pecuniarum summas mittere disponent ad effectum reducendi ad formam Regularem eandem novam fundationem. Et præterea plura mobilia miserunt signanter pro Ecclesiæ, & Sacrificiis.

Considerans ulterius, quod Provinciæ Portugalliæ nihil prorsus miserunt, neque mittere disponent ad hunc finem. Provinciæ autem Recollectorum Galliæ, licet ante inceptam fundationem se se exhibuissent ad contribuendum effectuationi ejusdem cum competenti summa pecuniarum: modo tamen se excusant aliqua adducendo deficientiam elemosynarum, & alia protestantes se nolle concurrere nisi omnes aliæ ejusdem nationis effectivè concurrant; Unde fit, quod nulla sit spes, quod dictæ fundationi contribuant. Et ego solus pro meo posse contribui applicando, uti effectivè applicavi usque modo summam scutorum 320. monetæ Romanæ ad me missa pro mea, & sociorum meorum manutentione, principaliter a mea Provinciæ S. Andrea in Belgio. Quæ quidem summa partim inservivit pro aliquibus mobilibus comparandi, & residuum pro communibus expensis pro victu. Et insuper paratus sum ad contribuendum eodem modo in posterum cum elemosynis, quæ ad me mittentur, ut omnia exactius constabant ex Regestis hujus novæ Fundationis.

His omnibus attentis, quæ uti vera sunt coram Deo, ea pro Justitiâ cuique debita volui explicata, & quod Provinciæ Recollectorum mihi replicatis literis significaverunt se non curare de hac eadem fundatione, propterea, ne eadem præpediatur, & opus cum consensu communi Provinciarum inceptum ad majorem Dei gloriam cum ejusdem detrimento, & etiam boni communis nostræ Reformationis evanescat, declaro, & gratum habeo, id exigente Justitiâ, hanc novam fundationem jam inceptam in loco Sanctorum 40. Martyrum Urbis pertinere ad Provinciæ Discalceatorum Hispaniæ, neque aliæ nationes poterunt prætereire jus mittendi Fratres de familia ad hunc novum Conventum, sed tantummodo dictæ Provinciæ Discalceatorum Hispaniæ, comprehensis Provinciis Indiarum Catholico Regi subjectarum; salvo tamen remanente Jure Procuratoris Generalis cujuscumque sit nationis residendi in dicto Conventu cum suis necessariis Ministris, & recipiendi advenas, & forenses Discalceatos, & Recollectos, ad Urbem quocummodo accedentes ad tenorem Decreti Sacre Congregationis Episcoporum, & Regularium emanati sub die 16. Decembris anni Domini 1735. pro peragenda hac nova fundatione. Et ita declaro omni meliori modo &c. In hoc nostro Conventu S. Paschalis Baylon, & Sanctorum quadraginta Martyrum Urbis hac die 12. Julii anni Domini 1736.

Et ego infra scriptus Secretarius Generalis Curie ex parte Provinciarum Discalceatorum Hispaniæ, & Indiarum acceptavi dictam declarationem, & respective præservationem. Et insuper promitto, quod ubi hæc nova fundatio erit in statu manutendi competentem familiam, &

Literas hac super re dat.

fabrica

Hujusmodi
declaratio-
nem confir-
mari petita
Pontifice.

Benigne
concedit
Clemens.

Hanc Con-
stitutionem
perpetuo
servari man-
dat.

Contraria
tollit.

Dat. die 1.
Junii 1737.
An. VII.

CCIII.

Canonizatio B. Vincentii a Paulo Fundatoris
Presbyterorum Sæcularium Congregationis
Missionis, & Societatis Puellarum, quæ Cha-
ritatis nuncupantur.

CLEMENS EPISCOPUS,

*Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.*

Proximum.

§. 1. **S**uperna Hierusalem, & Beata Dei vi-
ventis Civitas, in qua a Cœlesti Patre-
familias unus æternæ vitæ denarius æqualiter om-
nibus, qui in Vineâ suâ operati sunt, distribuitur,
habet diversa loca, & Mansiones, quas quisque

pro suo accepturus est merito. Itaque anxios
Apostolos de Morte Christi, & de sua infirmi-
tate trepidos, & de futuro premio sollicitos,
cum audivissent Petrum promptiorem animo, ac
fidentiorem, & qui ceterorum Caput, & Prin-
ceps constitutus fuerat, ter dominum ad Galli-
cantum negaturum, solatus est Christus Domi-
nus, dicens, in domo Patris mei Mansiones mul-
tæ sunt, significans his verbis, quod nemo eorum
licet alius alio fortior, alius alio infirmior, alius
alio justior ab illa felici Domo excluderetur, in
qua multæ essent mansiones, nempe diversæ me-
ritorum in una vita æterna dignitates. Siquidem
alia est claritas Solis, alia claritas Lunæ, alia
claritas Stellarum, Stella enim a Stella differt a
claritate. Et non una expressa est in Evangelio fec-
unditas: nam facit aliud quidem centesimum,
aliud autem sexagesimum, aliud vero trigesium:
ubi centenus fructus Martyribus, sexagenarius Vir-
ginibus, alius aliis assignatur. Multæ igitur in
Domo Dei Mansiones, non una Stellarum clari-
tas, non idem, sed multiplex est fructus, ita
etiam non una est Corona, quæ tempore perfec-
tionis accipitur: habet & pax coronas suas,
quibus de varia, & multiplici congressione Vi-
dores, prostrato, & subacto Adversario, co-
ronantur; libidinem subegisse, continentia pal-
ma est: Contra iram, contra injuriam repugnasse,
corona patientiæ est: De Avaritia triumphus est
pecuniam spernere; Laus est Fidei fiducia futuro-
rum, Mundi adversa tolerare: & qui superbus in
prosperis non est, gloriam de humilitate conse-
quitur: & qui ad Pauperum fovendorum miseri-
cordiam pronus est, retributionem Theauri
Cœlestis adipiscitur: & qui invidere non novit,
quique unanimis, & mitis fratres suos diligit,
dilectionis & pacis præmio honoratur. In hoc
Virtutum stadio, ad has Justitiæ Palmas, & Co-
ronas accipiendas Beatus Dei Servus Vincentius
a Paulo non solum ipse pervenit, sed alios etiam
plurimos opera, & exemplo suo perduxit. Nam
tanquam strenuus Dei miles deponens omne pon-
dus, & circumstans peccatum propositum sibi
certamen aliis virtute præcurrens inivit, & ad
longævam usque Senectutem adversus Principes,
& Potestates, & Rectores Mundi tenebrarum ha-
rum fortiter, ac legitime certaverit, & de manu
Domini in terra illa Beatitudine meruit coronari.
Quem autem Deus, qui facit mirabilia magna
solus, æternæ felicitatis premio donaverat in
Cœlis, in Terris quoque signis, ac prodigiis
illustrem reddere voluit, eo potissimum tempo-
re, quo in Galliis novatores falsi, fictisque mi-
raculis suos diffundere errores, pacem Catholicæ
Ecclesiæ turbare, simplices ab unitate Romana
Sedis abducere conabantur.

§. 2. Itaque Divinæ obsequentes Voluntati,
ut ad currendam viam salutis excitentur Fideles,
ut perverforum coerceatur pravitas, & hæreti-
corum confundatur improbitas, Servum Dei Vin-
centium ab universo fidei Populo, cujus regimi-
ni superna dignatione immerentes præsidemus,
Sanctorum Cultu, & honoribus colendum, ac
venerandum hodierna die Apostolica Autoritate
decrevimus. Exultet igitur, & gaudeat Eccle-
sia, novum a Deo Patronum sibi oblatum esse,
qui pro peccatis Populi apud Dominum preces
adhibeat. Laudent cum universi Fideles, & eo
cultu, atque iis honoribus prosequantur, quibus
Deus in Sanctis suis honoratur. In Psalmis igitur,
in Hymnis, & Canticis spiritualibus, in
compunctione cordis, & egenorum miseratione
præclaram de Mundo, ac Diabolo relatam vi-
ctoriam, & spiritualem Servi Dei triumphum
celebremus. Tempia quidem in ejus honorem
immortali Deo ædificentur, sed nos, qui Tem-
plum Dei sumus, humanæ pravitatis labe pollue-
re, ac violare timeamus, demumque operam, ne
quid immundum, aut profanum Templo Dei,

Ad confun-
dendos per-
verforum er-
rores decer-
nit Summus
Pontifex Ca-
nonizatio-
nem B. Vin-
centii a
Paulo Funda-
toris Con-
gregationis
Missionis, &
Puellarum
de Caritate.

hoc

hoc est Anima nostra inferatur, ne offensus sedem, quam inhabitat, derelinquat. Ejus memoriam, & Altaribus dona, & munera offerantur; Sed exhibeamus quoque Corpora nostra hostiam viventem, Sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium nostrum: Ejus denique religiosa simulacra, Sacraque Imagines in veneratione, & cultu habeantur, sed ejus virtutum egregiam formam Sanctaeque conversationis imaginem Divina opitulante gratia in nobis ipsis exprimere, ac representare, quoad cujusque nostrum imbecillitas patitur, sollicite studeamus.

§. 3. In humili pago, quem Ranquines dicunt Aquis Diecesis, ex pauperimis, sed piis Parentibus natus est Vincentius a Paulo, qui a Puertitia tanquam innocens Abel Pastor Ovium fuit, & ad eum, & ad munera ejus respexit Dominus. Nam in innocentia vivens, de sua patrimonium, & abstinentia gratum Deo offerebat Sacrificium pietatis: siquidem farinam, dum a Mola redderet, & panem sibi in tenuem victum a Parentibus traditum, Pauperibus distribuere, impendens virtuti, quod propria subtrahebat sustentationi, ut fieret refectio Pauperum abstinentia jejunantis, Ardenter enim pius Adolescentuli Charitatem paupertas non retardabat, licet parvum esset, quod posset de sua facultate decerpere; tamen animi magnitudine census angustiam superabat. Itaque dimidium scutum, quod quotidiana parsimonia, & industria frugalitate e suis laboribus minutatim collegerat, occurrenti misero totum elargitus est, ad exemplum illius pauperulae Viduae, quae a Domino meruit laudari, quia non ex eo, quod abundabat illi, sed de penuria sua omnia, quae habuit, misit totum victum suum.

§. 4. Ab agresti, & pastorica vita advocatus a Patre Aquas missus est, ut in Convicto Fratrum Ordinis Sancti Francisci literis operam daret. Id autem sedulo, ac diligenter executus est, ea morum integritate, & erga Deum pietate se gerens, ut aequalibus exemplo, majoribus admirationi fuerit. Hinc Tolosa, deinde Cefarea Augusta in Theologiae Studiis opera diligenter posita, castus, humilis, & modestus, & quales in fortem Domini vocatos esse decet, per omnes Ecclesiasticos Ordines ad Sacerdotii sublimem dignitatem ascendit.

§. 5. Vix autem fuerat Sacerdotali honore insignitus, incius, & absens, cum fama ejus probitatis, & doctrinae increbuisse, ad pinguem beneficii praebendam nominatus est, quam ut rescivit, sine judiciali controversia se adipisci non posse, sponte, ac libenter dimisit; nam amans potius injuriam accipere, & fraudem pati, quam iudicio cum fratre contendere, ubi voluit parere proventus, quam sine lite ab Ecclesiastico Viro, ut ipse aiebat, omnino fugienda, consequi non potuisset.

§. 6. Interea ne aliis oneri esset, sed sibi, & pauperi Matri victum honestis laboribus, & laudabili industria subministraret humaniores literas in Castro non ignobili, quod Basserum vocant, Diecesis Tolosanae, deinde in ipsa Urbe edocuit. Et quoniam ejus potissima cura, & vigil sollicitudo erat Adolescentium mentes non rerum Divinarum sterili dumtaxat notitia instruere, sed eorum animos ad Coelestem Sapientiam amplectendam impellere, & mores ad sublimem Christianae professionis virtutem, & Sanctitatem informare, nobiles Viri certatim filios suos ejus curae committebant, ut in via Domini, & in Sanctorum scientia sub tanti Viri proficerent Evangelica disciplina, & pietatis magisterio.

§. 7. Profectus Massiliam, ut pecuniam, quae ex credito relicta sibi hereditatis debebatur, acciperet, cum Massiliam Narbonem versus remearetur Tolosam secundo vento navigaret, in Turcas incidit, qui Navis Magistro, alisque interemptis vincentium sagitta vulneratum, vef-

tibus exutum, & catenis onustum in Africam captivum abduxerunt. Multa, & gravia a Turcarum saevitia, ne Legem Domini sui deficeret, passus est, sciens non esse condignas paffiones hujus temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis.

§. 8. Narrant, cum forte unum e conservis suis gravi catenarum pondere misere laborantem conspexisset, nec ad sublevandas miseri illius angustias haberet, quod traderet, se ipsum dedisse in vincula, ut Corporis sui dispendio alienam redimeret calamitatem. Duris agrorum cultura laboribus immitti ab hero additus fuerat, qui ultimus extitit, (nam tres toto captivitatis tempore habuit) eumque saepe consueverat una ex Concubinis herilibus adire, quae a nativitate professione Mahumerana, Christiana tamen Religionis instituta, & fidem audiendi percipienda erat. Quadam die cum plura de Deo, & Christiana Religione rogasset, iussit, ut aliquid cantaret ex Canticis Sion. Tunc vero Servus Dei psalmum illum -- *Super flumina Babylonis illic sedimus, & flevimus* -- aliaque pia Carmina cecinit, dum autem ad circumspectas Mahumetanarum aures Sacrum Domini canticum ex ore Vincentii resonabat, Deus operatus est in Corde profanae faminae ut aliquam coelestis dulcedinis suavitatem persentiret. Itaque domum regressa maritum, qui a Christiana fide, ut Mahumetis sequeretur deliramenta, defecerat, convenit, eumque reprehendit Religionem suam reliquisse, quam optimam esse censebat, tum ex iis, quae de ore servi audierat, tum ex iniurata voluptate quam ex cantico percepserat, quanta neque in majorum suorum paradiso se fruituram esse sperabat, verbis faminae commotus impius ille respexit fecunditatem suam, eamque damnavit, atque exuere decrevit, adjuvantibus monitis, & orationibus probi famuli sui Vincentii, qui cum re composita parva navicula & Turcarum manibus, in Gallias aufugit, ibique a Vincentio Apostolicae Sedis Avenionensi Pro-Legato exhibitus, Sacris servatis ritibus, imposita quae poenitentia Ecclesiae reconciliatus est.

§. 9. Romam deinde Servus Dei se contulit, ut Sacras Martyrum veneraretur exuvias, quorum sanguine expiata Urbs, quae fuerat Sedes superstitionis: facta est Mater, & Magistra Religionis, & ut ad sepulchra Apostolorum se prosterneret, & Cathedram Petri adoraret cujus dignitas etiam in indigno herede non deficit.

§. 10. Reversus in Gallias, suadente eximia pietate viro Petro Berullo auctore Congregationis Oratorii Jesu, & postea Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali primum in Parisiensi, deinde in Lugdunensi Diecesi Parochiam administrandam suscepit, ubi factus forma gregis ex animo oves sibi commissas dirigens in viam Domini verbo pavit, & exemplo. Et quoniam messis quidem multa, Operarii autem pauci Juniores Clericos in aedibus suis alendos, educandosque excipit, quibus cum communem vitam agens eos in lege Domini instruebat, ut ad majorem provecti aetatem possent verbo Dei, & doctrina salubri Ecclesiam Domini edificare.

§. 11. Fama pietatis Vincentii, & odor bonae ejus conversationis pervenit ad Sanctum Franciscum Saleisium, qui cum sanctimonialibus Visitationis nuncupatis, quarum Monasterium nuper Parisiis erectum fuerat, praeposuit: in commissio autem sibi difficili ministerio vigil Sacrarum Ancillarum custos, & prudens animarum rector ostendit, & opere comprobavit, quam verum, & rectum esset iudicium Sanctissimi Praefuli, qui Sacerdotem Vincentio digniorem nullum se nosse palam affirmabat. Porro per quadraginta annos singulari prudentia, cura, & sollicitudine, Sacris illis Virginibus ad viam salutis Beatus Dei Servus consuluit, ut quae a carnali concupiscentia recedentes tam carne, quam mente se

versus profectus in manus Turcarum incidit, qui vulneratum in Africam duxerunt.

Ad exemplum S. Raymundi nonnati catenis concaptivi se ipsum sufficit, donec triennio peracto, tertium herum Apostatam convertit, cum quo Avenionem venit, ubi Ecclesiae fuit reconciliatus.

Romam venit loca sacra veneraturus.

In Gallias reversus duas successive Parochias ex praeposito Cardinalis Berulli Directoris, rexit juniores Clericos disciplina Ecclesiastica sedulo imbuens.

De praedicti Card. mandato Parisiis revertitur Vincentius, quem apprimis notens S. Franciscus Saleisius Monasterii Ordinis visitationis praefecit.

Ex pauperibus parentibus, Vincentius ortus, puer custodit ad gregis ad dictum misericordiam ad mirabili erga miseris, Sanctitatis initia ponit.

Studiis addicimus, & Sacerdos inunctus ad praebendam nominatur.

Praebendam recusat ob competitoris litem.

Tolosae literas cum pietate edocet.

Massiliam venit B. Vincentius Legatam pecuniam adepturus, unde Narbonem

Dean. 1625.
Congrega-
tionem Mil-
lionis insti-
tuit B. Vin-
centius: illius
officia, &
functiones
enumerantur,
& merito a
Summo Pon-
tifici com-
mendantur
Missionarii.

Deo voverant, consumarent opus suum, & ad Dei munera per Divina praecepta pervenirent.

§. 12. Sed flagrans Vincentii Charitas haud intra Sanctimonialium claustra continebatur, sed cum probe intelligeret nullam esse excellentiorem, praestantiorumque Curam, quam quae curandis, sanandisque animis collocatur, ad ineundam spirituales pugnam contra concupiscentiam carnis, & pravitatem Mudi, contra superbiam, & malitiam saeculi, contra calamitates, & miseriae filiorum Adam, contra parvulorum ignorantiam, contra demum spirituales nequities influxit Exercitus fortium, qui praeliantur praelia Domini. Nam anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto instituit Congregationem Presbyterorum Saecularium Missionis, qui contemptis, atque desertis Mundi huius illecebris in communem vitam castissimam, sanctissimamque congregati nihil proprium habentes simul aetatem agerent, viventes in orationibus, in lectionibus, in exhortationibus, aliisque spiritualibus exercitiis, quibus Clericos Saeculares in scientia Domini, in Ecclesiasticis ritibus, & Sacro instruerent ministerio; Laicos autem mandatorum Divinorum, rerumque Coelestium meditatione eis propolita ad viam salutis currendam accenderent: qui perpetuo voto ad peragendum Apostolicum Sacrarum Missionum opus, praesertim in Pagis, in Villis, Locisque Campes-tribus, ubi jacentibus in tenebris, & umbra mor- tis raro Evangelicae veritatis lumen affulget, se Deo obstringerent: qui nulla superbia tumidi, nulla pervicacia turbulenti, nulla invidentia li-vidi, sed modesti, verecundi, pacati, concordis- simam vitam, & intensissimam in Deum, prox-imumque salutem, gratissimum munus omnium bonorum Datori offerent.

Tota Vincen-
tii vita, conti-
nuus charita-
tis actus dici
potest, quare
ad curandos
aegrotos, sub-
levandos Sen-
es, nutrien-
dos pueros,
fuciendo-
debiles, Socie-
tatem
puellarum
charitatis la-
tissime diffu-
sam instituit.

§. 13. Christiana autem Charitas erga Proxi-
mum, quae a Charitate Dei tanquam a fonte pro-
ficiscitur, & mirabili quodam modo tanquam
gradibus per eam ad perfectum Dei amorem ascen-
ditur, non solum providit salutem animarum, sed
etiam corporis indigentis consuluit. Itaque Ser-
vus Dei perfecta ardemus charitate, & animis, &
Corporibus subvenire, ac benefacere satagebat,
agebatque quantum poterat, ut proximus salvis
corpore, salvusque animo esset, ita tamen ut om-
nem corporum curam ad salutem animarum, de
qua potissima debet esse sollicitudo, referret.
Quamobrem totis miserationis visceribus com-
patiens calamitatibus, & angustiis miserorum
praesertim aegrotantium, Senum, Puerorum Pu-
ellarumque, qui viribus infirmi, ac debiles sibi
succurrere non valentes saepe necessario destitu-
ti auxilio, suis miseriis opprimuntur, Societatem
puellarum Charitatis nuncupatarum fundavit,
quae Senibus, Pueris, Egenis, & omnis generis
aegrotantibus curandis interveniendisque diu noctu-
que allaborarent.

Hinc in sin-
gulis ferme
Parocciis Ma-
tronarum fo-
dalitates, quae
aegrotorum, &
miserorum
curam habe-
rent, Socie-
tatem Puella-
rum Crucis,
Providentiae,
& S. Genove-
fae ad effor-
mandum se-
quiorum fe-
rum instituit,
promoveret, &
augeret.

§. 14. Praeterea non solum in singulis Urbium,
sed etiam Pagorum, & Villarum parocciis foda-
litates Matronarum instituit, quarum sollicita cu-
ra, & diligenti sollicitudine miserorum praesurae,
& angustiae levarentur, aegrotantibus remedia
tam Corporalia, quam Spiritualia, calamitosi
opes atque auxilium, egentibus pecunia, nudis
vestimenta, afflictiis consolatio afferretur; Erigen-
das etiam curavit, variisque in locis jam ante
erectas adjuxit, maximeque promovit Societa-
tes puellarum Crucis, Providentiae, & Sanctae
Genovefae, a quibus educantur, instruantur
que in foemineis opificiis, honestisque moribus
pauperes puellae, ne in maturiorem aetatem adul-
ta ignorantia Dominicae legis, aut Divinorum Mys-
teriorum inscitia laborarent, vel otiose discedent
circumire Domos, & loquentes, quae non oportet,
retro Satanam converterentur, vel manibus
laborare nescientes domesticis oppressae difficulta-
tibus ad flagitia, & peccata, inopia & egesta-
te impellerentur.

§. 15. Insuper hospitium pro amentibus cus-
todiendis, Domum ad immorigeros adolefcent-
es corrigendos, & amplum hospitale ad foven-
dos, alendosque Senes, & artifices, qui ad sibi
victum manibus suis querendum impotentes cala-
mitate aliqua evaserunt, aedificavit. Demum vale-
tudinaria pro infirmis remigibus, qui prius in an-
tra more bestiarum detrudebantur, Parisiis, &
Massiliae enixe procurante regia liberalitate con-
structa, & dotata fuere, in qua miseri illi agritu-
dine laborantes translati, & Spiritualibus, &
Corporalibus subsidiis recreantur.

§. 16. Eximia enim Vincentii probitas, vite-
que integritas eo magis magisque in diem elu-
cens, quo studiosius ab ipso occultabatur cl. mem.
Ludovico XIII. Galliarum Regi innotuerat, ideo-
que vivens ejus opera ad distribuendas occultas
elemosynas, ejusque consilio in nominandis Cle-
ricis ad Episcopales Cathedras, & Ecclesiastica
beneficia utebatur; Moriens in ultimo illo ago-
ne Vincentium sibi adiutorem, consolatoremque
esse voluit.

§. 17. Post vero illius obitum cl. mem. Anna
Austriaca illius uxor, & Galliarum Regina eum
licet reluctantem, & invitum in sanctius consen-
tiae consilium adscivit: ipse autem ubique, & in
Palatio inter aulicos, & domi inter suos missionis
alumnos, & in foro inter Cives, & in privatis
domibus inter egentes, & calamitosos, & in pu-
blicis hospitalibus inter senes, & aegrotos, & in
villis, ac pagis inter villicos, & agrestes, & in
Sacrarum virginum athenis, & in Ecclesiasticis
Clericorum conventibus, & ubique inter omnes
caritatis officia obibat; sanctitatis lucem disfun-
debat, bonum Christi odorem diffeminabat, siqui-
dem in regia domo saeculi vanitate contempta,
& divitiis, ac honoribus conculcatis ad Deum
conversas, & in Caelo fixas omnes cogitationes
suas habebat. Itaque ejus praecipua cura fuit, ut
parochialibus, praebendis, Ecclesiasticis dignita-
tibus, & beneficiis, quae sunt bona pauperum, &
patrimonium Christi digniores praeficerentur, &
cum nobiles viri filios suos commendarent, &
promissis, aut minis urgerent, vel speranda pra-
mia irrisit, vel praetentis minas calcavit. Ne-
que anima fortis & robusta detrimento haeredi-
tatis Christi, & Crucis dispendio potentes sibi
optavit amicos, aut de comminatis malis trepi-
da inimicos formidavit.

§. 18. Inter suos autem Sacrarum Missionum
Socios, quos secum praesertim ad rusticos, &
agrestes fidei Catholicae misteria, & divina pra-
cepta edocendos voto obligari, tum etiam cle-
ro rite instituendo, aliisque caritatis operibus ad-
dici voluerat, robore accinctus ex alto toto pe-
grinationis, ac Conversationis suae tempore
fidelem se Ministrum, strenuumque, ac indefes-
sum vineae Domini cultorem, atque operarium
exhibuit.

§. 19. Cum autem illorum regimen, non ut
quidam, vim fecisset, ut adipisceretur, sed vim
passus esset, ut acciperet, ita versabatur, ut om-
nes intimis caritatis visceribus complecteretur.
Curabat enim ne quem tristitia affligeret, ne co-
gitatio secularis urgeret, & vigili pietatis dispen-
satione providebat, ne illum nimis labor grava-
ret, ne nimia hic quiete torpesceret, valentes Cor-
pore avocans ad desidia, ferventes spiritu cogens
ad requiem, suave Christi jugum omnibus alle-
vans, & quicquid Diabolus injecisset avertens om-
nes in Sanctam Animorum societatem, & perfec-
tam Christi charitatem, unitos ad currendum
Christianorum virtutum stadium verbo, & exem-
plo animabat.

§. 20. Ipse autem, qui omnibus Sanctitatis
merito, & dignitatis gradu anteibat, & humili
danimi memissione inferior erat: semetipsum palam
hominem dicebat, nihili, filium villici, &
olim gregis additum Custodiae, perpetua suae

Ad omne
opus bonum
paratus Vin-
centius. Hos-
pitiis pro
Amentibus,
Domum pro
Discipulis Ho-
pitale pro Se-
nibus & Arti-
ficibus, vale-
tudinaria pro
Remigibus,
Parisii, &
Massiliae eni-
genda curat.
Probitate
Vincentii, &
odore virtu-
tum motus
Ludov. XIII.
Rex Christi-
anissimus ejus
opera ad di-
tribuendis
elemosynis,
consilio in
promovendis
Ecclesiasticis
utitur, & mo-
riens hortato-
rem habet.
Consilium
Reginae An-
nae relucens
effectus in
hoc exequen-
do munere
nil potentius
minas, inimi-
citas, pra-
mia, pollici-
tationes, imo
sibi semper
constans, &
effectus admi-
rabili vigi-
lantia, om-
nia opera su-
a quibus pra-
estit, indefe-
sus regit.

Socios suos
exemplo vir-
tutum suarum
erudit.

B. Vincentii
prudentia in
regendo Socie-
tates suos.

Humilitatem
ita colit, ut
quamvis ab
omnibus ma-
gni fiat, nihil
superbum co-
gitet, imo
praepositorum

Con-

generalem
dimitte,
quam nisi in-
vitissimus re-
gum, &
in genua sa-
pius provolu-
tus supplex
defectum
veniam peti-

Congregationis praefectura in generali conven-
tu se ineptum, & imparem muneri ferendo pra-
humilitate affirmans, se abdicavit, & efflagitanti
in locum sui alium substituit, ab iteratis totius
Conventus precibus vis ei quodammodo illata est,
ut imposterum exereret. Etenim quo sublimius ad
Sanctitatis altitudinem Deum cognoscendo, &
amando ascendebat, eo inferius agnitione & con-
temptu sui se dimittebat, ideo vilissima quaeque do-
mus obibat officia, & saepe genibus flexis & fluen-
tibus lacrimis veniam a suis petebat, quod malis
exemplis aliorum animos offendisset ob eximia
pietatis opera excellentesque virtutes, summam
gratiam adeptus erat in aula regia; Plurimi enim
faciebat eum Galliarum Regina, & apud omnes
tum Episcopos, tum Cardinales, aliosque opti-
mates, & Ecclesiasticos, & Saeculares, & apud
omnes cuiusvis generis status, & conditionis
homines magno in honore, & exultatione ha-
beatur. Ipse vero coram Deo omnium bono-
rum Datori humiliter se nihil vanum, aut in-
superbum, nihil procax, aut inverecundum, nihil
immoderatum, vel in opere, vel in sermone praeferebat; sed omnia ordinata,
& ad Christianam disciplinam, & Evangelicam
Sanctitatem composita aperte offendeant nihil
intus latere tenebrarum, ubi foris tanta lux vir-
tutum praefulgebat.

§. 21. Temporum iniquitas & civilium bello-
rum tumultus Galliarum Cleri Sanctitatem, in-
vecta ignorantia corruptisque moribus labefacta-
verat ad reparandum decorem Domus Dei, resti-
tuendamque Ecclesiasticam disciplinam vires om-
nes & cogitationes suas Vincencius intendit. Ita-
que ut restauraretur Ecclesiastica disciplina vigor,
qui langore victorum enervatus fuerat, Religio-
sa Domos recipiendis Clericis, qui ad Sacros Or-
dines promovendi essent, assignavit, eosque in Sa-
cris Ritibus peragendis, sanctisque Moribus effor-
mandis, qui ad gradus dignitatem responderent,
per se suosque Missionis socios instruendos cura-
vit: hinc autem Sacrarum Cereemoniarum nitor,
& venerabilis observantia in multis Galliarum
Ecclesiis revocata est.

§. 22. Insuper coetus adunavit Sacerdotum,
qui statis diebus de Divinis rebus inter se con-
ferrent, & se in sacris disputationibus exerce-
rent, ut potentes essent exhortari in doctrina sa-
na, & eos, qui contradicunt arguere, exemplo
autem Moysis, qui priusquam a Deo praeficeretur
Israelitico Populo, ut eum & Captivitate libe-
raturum per Desertum ad sacrificandum Deo in
Monte, & deinde ad Terram promissionis de-
duceret, a strepitu Pharaonis aula aufugit in
solitudinem.

§. 23. Ita Clericis in sortem Domini voca-
tis, qui in huius mortalis vitae terra deserta, &
inaequa ad Altare Domini ministrantes verbo,
& exemplo Sanctae Dei Plebi tendenti ad Coelest-
tem patriam excusso Diabolicae captivitatis iugo,
praire debent, auctor fuit, ut priusquam ad Ec-
clesiasticos gradus ascenderent, a mundanis tu-
multibus in Sanctam secedentes solitudinem per
aliquot dies Divinis rebus meditandis, contem-
plandisque sui muneris officiis vacarent.

§. 24. Profecto non solum Dei Servus Vincen-
tius egregius fuit Ministrorum Altaris institutor,
sed & boni, & fidelis Dispensatoris formam in
se exhibuit, nam erat veluti omnium egentium,
& Misericordiarum perfluvium, & cuiusvis generis
pauperes, erogatis etiam nonnunquam, quae
sibi, suisque Missionum sociis videbantur neces-
saria, ita largis sublebat Eleemosynis, ut com-
muniter pauperum pater nuncuparetur. Assiduum,
licet jam proventus esset etate, Apostolico Sa-
crarum Missionum ministerio dabat operam, huc
illuc alis charitatis super omnem laborem, &
super senilis etatis vires, volitans lucem Evan-
gelicae veritatis, & divinatorum mandatorum

scientiam ambulantes in tenebris, & victorum
caligine praeferebat, praesertim pauperibus vil-
larum, & pagorum incolis, quos lumine Chris-
tiana Fidei destitutos in ignorantiae nocte per-
devia aberrantes, in viam Domini reducebat;
Et quoniam charitas mensuram non habet, Ser-
vi Dei virtus Galliarum terminis restricta non
est, sed longe lateque diffusa eluxit; nam ad
amplificandam fidem & pietatem Evangelicos
misit ex suis Alumnis Operarios non solum in
Italiam, Poloniam, Scotiam, Hyberniam, sed
sed etiam ad Barbaros, & Indos, nostrisque ter-
ris dissociatas gentes, quas suorum Alumno-
rum opera dispersis Idololatriae tenebris ad lu-
cem veritatis adduxit.

§. 25. In remotis autem provinciis animarum
salutem expetens, Corporum etiam egestatibus
consulere non omittebat, ut per temporalia
subsidia carnales homines ad Deum attraheret.
Itaque non modo Lotharingiam, Campaniam,
Picardiam, peste, fame, belloque vastatas lar-
giter refecit missis ingentibus pecuniarum sum-
mis, ad quas distribuendas fidei opera puellarum
charitatis utebatur, sed in aliis etiam remotissimis
regionibus, hominibus inopia, aut calamitate
aliqua laborantibus subvenit. Et cum ipsa Pari-
siorum Civitas ingenti annonae penuria gravissi-
me vexaretur, domi suae ad duo millia paupe-
rum sustentavit.

§. 26. Et quanquam variis multisque tum Re-
giae aula, tum suae Congregationis, aliorumque
locorum, quae fundaverat, vel quorum curam
habebat, dissentus negotiis esset, in quibus om-
nibus indefessam ad Dei gloriam navabat ope-
ram, tamen omnium necessitatibus subveniebat,
omnium sublebat angustias, nullum a se repe-
lebat, omnes in Christo complectebatur. Pro-
fecto mirum erat, quod nemini ad se negaret
aditum, faciles omnium postulationibus accom-
modaret aures, blande responderet, comiter
exciperet, nullius concitaret invidiam, sed omni-
bus omnia factus aliorum curaret Corpora, alio-
rum sanaret spiritus, & prout quisque indigens
erat, aut vestimentis, aut sumptibus, aut Doctrina
vestiret, aleret, instrueret, ostendens quemad-
modum, etsi non omnibus omnia, omnibus ta-
men charitas, nulli debeatur injuria, etenim
injurias quae ab aliis sibi propter iustitiam in-
ferebantur, tantum abfuit, ut cum facile pos-
set, ulcisceretur, quin neque unquam de illis
queri audiret fuerit, quia de se humiliter sen-
tiens, illas si quando accipiebat, merito se pa-
ti judicabat. Itaque adeo patienti animo eas
tulit, ut a conviciis sibi faciente veniam flexis
genibus petiverit, percutienti autem maxillam,
alteram humiliter praebuerit.

§. 27. Militibus caeca rabie, & infano favore
infortunatum quemdam artificem jam vulnera-
tum nudis gladiis, ut morti traderent persequen-
tibus, corpus suum opposuit, & se in apertum vi-
tae discrimen objecit, ut Deo lucraretur, quem
e faucibus praesentis mortis periculo Capitis, &
Sanguinis sui eripuisset, & quidem tanta tamque
invisitata animi fortitudine, attonitis, & verbis
Servi Dei mollitis militum animis pacati recesserunt;
miser autem ille vivus evasit.

§. 28. Sed quoniam Dominicus ager, cuius non
operarii sumus rorante desuper gratia Dei, fide
munitur, jejuniis exercetur, elemosynis feri-
tur, orationibus fecundatur; ideo Beatus Vincen-
tius ne mortalis corporis Spirituali cultura
neglecta generosum germen periret; & inna-
scentibus spinis, ac tribulis ea producerentur,
quae urenda sunt flammis, non quae Dominici
horreis reconduntur membra sua domare, cilicio
conterere, jejuniis, aliisque penitentiae operibus,
praecipue in communibus totius Galliarum Regni,
& Catholicae Ecclesiae calamitatibus consuevit.

§. 29. Si in negotio aliquo gravi, & difficili

Corporibus
etiam confer-
endis inten-
dens multis
Galliarum Pro-
vinciis inopia
pressis ingen-
ti pecunia-
rum copia
subvenit, &
domi suae
Parisien. ad
2000. Paupe-
res quotidie
refecit.

Tot tantisque
vexatus curis
nunquam de-
primitur, sed
pronus ac
summe bene-
ficus omnes
aequantiter
accipit, ac si
aliud nihil si-
bi esset agen-
dum.

Interfurentes
Militum
gladiis profi-
liens mis-
erum artificem
e mortis fau-
cibus eripit.

Licet affecta
etate, & cor-
pore imbecillo
nunquam
jejuniis & car-
nis macera-
tiones inter-
mittit, auge-
re vero dum Ec-
clesiae re-
gnumve in a-
liquo discrimi-
ne versan-
tur.

1737.

Nihil decernendum, aut agendum nisi post effusus Deo enixas preces suscipit: ad examen sepius animinum revocatur.

Orationis studium intermittere nunquam videtur, ac Deum sibi semper presentem etiam rerum Creatorum ope providet.

A Sacrificio Missæ nunquam abstinuit, agonizantium preces quasi mox ex ergastulo corporis migraturus quotidie recitat.

Viva in Deum fides, eum Ecclesiæ strenuum defensorem efficit, hinc suborto in Galliis Jansenismo acerrimum bellum indicens, nihil non movit, donec impia dogmata a Sede damnarentur.

Sententiam rogatus, responsum dare cogebatur, aut si aliquid arduum, & insolitum facendum sibi propositum esset, Deum, ut Sanctus Rex David, priusquam rem aggrediretur consulebat, & supplex a patre luminum postulabat, ut menti suæ lucem ejus claritatis infunderet, qua & quæ respondenda, aut agenda essent perspiceret, & quæ cognita, & perspecta essent Divina præveniente gratia sequeretur, & quod bonum, & placitum Deo esset ea adjuvante perficeret; Quoties e cubiculo Domus suæ prodibat in publicum, se coram Deo in terram prosternebat, & Divinam opem enixis sed brevibus precibus implorabat, ne transiens licet invitatus per semitas Sæculi, & terrena, ac mundana tractans cæno filiorum hominum inquinaretur. Ubi vero Domum redebat intrabat secreta cordis sui, & latitantem conscientiam, ad examen vocabat, & cogitationibus inter se invicem accusantibus, aut etiam defendentibus sollicitè inquirebat, studiose emendabat, severe puniebat, si quid imprudens ex ore excidisset, aut incaute operatus esset, adeo diligens erat in custodiendis viis Domini, qui mandavit mandata sua custodiri nimis.

§. 30. Assidua autem orationi deditur a divinarum rerum contemplatione nullis negociis, nullis rebus aut lætis, aut tristibus abstrahatur. Deum enim semper presentem menti habebat, & in ejus conspectu stabat, omnia autem, quæ ipsius oculis obversabantur, diligenti cura, sanctæque industria effecerat, ut rerum omnium Creatorem in ejus mentem revocarent, & Dei gloriam, Divinæque laudes ei suo modo loquentes ad Cælestem pulchritudinem contemplandam excitarent. Itaque semper modestus, & mitis, mansuetus, & benignus in omnibus mirabili animi æqualitate utens, neque lætis efferebatur, neque turbabatur adversis, quia cum propheta dicere poterat: Providebam in conspectu meo semper, quoniam a dextris est mihi ne commovear.

§. 31. Ab incruento Altaris Sacrificio nunquam abstinuit, ita vivens, ut quotidie offerre posset. Et quia nonnullis ante obitum mensibus ob tiliarum morbum gravissime adactum pedibus insistere nequibat, aderat quotidie Missæ Sacrificio, & Pane Angelico refectus post humilem gratiarum actionem solemnes Ecclesiæ preces pro agonizantibus præscriptas veluti prope diem ex corporeo carcere ad Cælestem Patriam migraturus pro animi sensu recitabat.

§. 32. Viva enim in Deum fide animabatur, cuius dum vixit strenuus defensor & propugnator fuit, nam exorta in Galliis hæretica tempestate, quæ turbine suo cuncta turbaverat, ingemuit Dei Servus, postquam sensit Catholicam Fidem in plerisque Janseniana labe violari, & ab hæreticorum astutia plurimorum illudentem simplicitati ex omni ordine multos in pravam sensum trahere. Itaque Sancto Dei zelo succensus contra communes hostes arma fidei arripienda censuit, & quarens Deo non hominibus placere, Sacros Ecclesiæ Pastores excitavit, ut supra Christi Domini ovile excubias agentes non sinerent Lupos rapaces Dominicas oves latenter occidere. Itaque eo quantum poterat, hortante, ac suadente, octoginta quinque Galliarum Episcopi, quibus postea alii adjuncti sunt, clam irrepentem morbum, & latentem pestem ad culmen Apostolatus ad Cathedram Petri detulerunt, ad quam pericula quæque, & scandala in Regno Dei emergentia ea præferim, quæ fidem lædunt, referenda sunt, ut ibi potissimum damna fidei resarciantur, ubi nequit fides sentire defectum. Itaque datis ad fel. rec. Innocentium X. Prædecessorem nostrum literis Galliarum Præsules humillimis precibus postulaverunt, ut Apostolico ore pullulantes damnarentur errores, quo suis constabilita regulis Ecclesiæ, & eo, quod illi timebant, pronuncia-

tionis iusta firmata Decreto, improbis ad eam aditus patere non posset, qui perveris instructi verborum ambagibus, & callidis argumentorum argutis sub imagine Catholica Fidei disputantes, & pestiferum exhalantes virus hominum recte sententium in deteriorem partem corda corrumpere, & totam veri dogmatis de libero arbitrio, & gratia Dei, & hominum redemptione per passionem, & mortem Christi Domini quærebant, evertere veritatem.

§. 33. Ubi vero responsum Roma venit, Decretum successoris Petri submissa animi veneratione suscepit, & exultans in Domino Sententiæ Apostolicæ Sedis causam finitam esse, ut tandem finiretur error summo studio allaboravit; Et prima ejus cura, ac sollicitudo fuit, ut ab omnibus Religiosis Cœtib, quos ipse fundaverat, vel quorum curam gerebat, ut occulta Catholica Fidei inimica pestis arceretur ne tabidæ alienius partis contagione sana quoque membra corrumpere. Præterea magnam noscens esse pietatem prodere latebras impiorum, & ipsum in eis, cui serviunt, Diabolum debellare Apostolica libertate, qualis in negotio fidei Servum Dei decet, Regem, Reginam, Regiosque ministros commovere non desistit, ut debitis penis contumaces ad obedientiam inducerent, pertinaces vero in suis erroribus, & toto Galliarum Regno tanquam pestiferam luem propellerent, atque ita Sæcularis districtio prodesse Ecclesiastica lenitati, quæ & si Sacerdotali contenta iudicio cruentas refugit ultiones, severis tamen Christianorum Principum constitutionibus adjuvatur, dum ad spirituale nonnunquam recurrit remedium, qui timent corporale supplicium.

§. 34. Demum plenus dierum, & meritum, cum ad octogesium quintum suæ ætatis annum pervenisset, non minus senio, quam laboribus, quos pietatis operibus, & animarum salutis jugiter intentus, alacriter susceperat, & ad extremum usque spiritum fortiter toleraverat, Ecclesiæ Sacramentis munitus Cœlestia anhelans, terrena despiciens Sacerdotibus extrema religionis officia præbentibus ad verba illa sibi familiaria: Deus in adjutorium meum intende; Respondens; Domine ad adjuvandum me festina, non de sua virtute, sed de Divino adjutorio confusus Parisiis in domo S. Lazari Presbyterorum Sæcularium Congregationis Missionum, feliciter cursum consummavit quinto Kalendas Octobris anno millesimo sexcentesimo sexagesimo.

§. 35. Post ejus mortem longe, lateque fama Sanctitatis percrebuit, quam etiam multis Deus contestatus est signis, & miraculis, quibus admirabilis ejus providentia abundantiorum examinis Servi sui reliquis venerationem conciliavit, declarans quanto in honore apud Deum ejus anima esset, cum apud ejus corpus, quod vita emigrante tanquam deforme remanserat, tam evidenter præsens vitæ Dator appareret.

§. 36. Itaque Parisiis duo Processus, ut moris est, auctoritate ordinaria constructi fuerunt, alter super fama Sanctitatis, virtutibus, & miraculis, alter vero super cultu non exhibito, quibus permisso fel. rec. Clementis XI. Prædecessoris nostri apertis eorumque validitate in Sacrorum Rituum Congregatione approbata die quarta mensis Octobris anno Domini millesimo septingentesimo nono, commissio introductionis Causæ signata fuit, subinde præmissis omnibus, quæ ex Apostolicæ Sedis præscripto in hisce Causis exiguntur tractatum est, an constaret de virtutibus Theologicalibus, & Cardinalibus in gradu heroico, post ultimam autem Congregationem Venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum quæ generalis fuit piæ memoriæ Benedictus XIII., qui nobis in Pontificatu præcessit die vigesima prima mensis Septembris

ANNO 1737.

Damnatis Jansenii erroribus B. Vincentii prima cura fuit hanc pestiferam labe ab omnibus, quos regerat Ecclesiæ Cœtib, arcere deinde labefactos, quos potuit ad viam veritatis reducere. Postremo pertinaces e toto Galliarum Regno a Suprema Regia Potestate expelli curare.

B. Vincentius anno a Nativitate Christi 1660. ætatis suæ 85. plenus dierum, & in bona senectute, in his verbis; Domine ad adjuvandum me festina, de hoste triumphator evolavit ad Cœlum.

Post mortem Viri Dei, ejus fama Sanctitatis, & Miraculorum longe, lateque percrebuit.

Instructis sollicitis Processibus auctoritate ordinaria de fama, & non cultu Parisiis approbante Clemente XI. signata fuit commissio de anno 1709. & præhabitis aliis requisitis, neque non consuetis Congregationibus antipreparatoria de annis 1715. & 1717. post generalem emanatum est Decretum: Constare de Virtutibus, & anno 1727.

bris

Constitutis
iterum pro-
cessibus super
Miraculis, &
in Congrega-
tionibus Sacro-
rum Rituum exa-
minantibus, post
terram, scilicet
de anno 1729.
approbata
fuerit qua-
tuor.

Hic miraculis
admissis pra-
dicta Congre-
gatio Bene-
dicti XIII.
approbante
cesset B. Vin-
centium Beato-
rum Cata-
logo adscri-
bi posse, quod
die 13. Aug.
1729. perac-
tum est, con-
cessa Missa &
Officio, &
descriptio-
nem in Mar-
tyrologio in-
dulget felici-
ter regnans
Clemens XII.
anno 1731.

Reassumpta
causa, & re-
missoribus
bus, atque
compulsoria-
libus literis
expeditis su-
per probatione
Miraculo-
rum post in-
dultam vene-
rationem su-
perventorum
novi effor-
mantur pro-
cessus quo-
rum validita-
te pensata,
& admissa
post solitas
tres Congre-
gationes Sacro-
rum Rituum de
sententia S. R. E.
Cardinalium
Summus
Pontifex duo
ex septem,
quae affere-
bantur Mira-
cula die 24.
Junii 1736.
approbat.

Die 10. Aug.
1736. auditis
S. R. E. Card.
divino auxi-
lio implorato
decernit S.
Pontifex pos-
se deveniri ad
Canonizationem
B. Vin-
centii.
Facta pra-
missorum
omnium ab
An. Felice
Presb. Card.
Zondadario
Pro-Praefecto
Car. Collegio
in Consistorio
Secreto

bris anno Domini millesimo septingentesimo vi-
gesimo septimo decretum videlicet constare de
virtutibus, tum Theologalibus, tum Cardinalibus
in gradu heroico publicari mandavit.

§. 37. Ventum est deinde ad examen miracu-
lorum, quo peractum fuit in tribus Congregationi-
bus, quarum ultima generalis habita fuit die de-
cima secunda mensis Julii ejusdem anni, & appro-
bata fuerunt quatuor miracula scilicet: Primum
subita sanationis Claudii Josephi Compoin a Co-
ecitate: Secundum instantaneae Largitionis loque-
lae, & virium Mariae Annae Lhullier puellae octen-
ni a nativitate mutae, & ad motum artuum inferi-
orum impotenti: Tertium instantaneae sanatio-
nis Sororis Mathurinae Guerin ab inveterato, &
maligno ulcere in tibia: Quartum vero subita sa-
nationis Alexandri Philippi le Grand ab invete-
rata, & contumaci paralyti.

§. 38. Quod autem de miraculis a praefata Ri-
tuum Congregatione judicatum fuit, idem Bene-
dictus Praedecessor noster confirmans, ejusdem
que Rituum Congregationis esse locum solemnem
Servi Dei Beatificationi pronunciantis Decreto
annuens die decima tertia mensis Augusti anno Do-
mini millesimo septingentesimo vigesimo nono
Vincentium a Paulo in Beatorum numerum adscrip-
sit, & ut de B. Dei Servo quotannis die anniversa-
ria felicitis ejus obitus quibundam in locis officium
recitaretur, & celebraretur Missa de Confessore
non Pontifice juxta rubricas Breviarii, & Missalis
Romani Apostolicae Auctoritatis indulget, ac deinde
ut ejusdem Servi Dei nomen inter Sanctos, qui
in Romano Martyrologio leguntur, referretur, &
propria de eodem B. Vincentio lectione a pre-
nominata Rituum Congregatione audito fidei
Promotore approbata: in secundo nocturno pu-
blice recitaretur, permisit.

§. 39. Expeditis postea literis remissorialibus,
& compulsorialibus pro consuecundo consueto
Auctoritate Apostolica processu super novis mi-
raculis, quae supervenerant post decretam ejus-
dem Servi Dei Beatificationem, eoque ad Urbem
delato, & ejusdem validitate recognita praemi-
sis consuets Congregationibus preparatoriis, &
antepraeparatoriis miraculorum examen delatum
est ad nos, qui eidem, Benedicto XIII. in Sacro
Apostolatus onere Divina Disponente Bonitate
successimus, & Congregatione Generali coram
nobis habita die trigesima mensis Januarii an-
no Domini millesimo septingentesimo trigesimo
sexto auditis venerabilium fratrum nostrorum sen-
tentia post imploratum divinae opis praesidium
die vigesima quarta mensis Junii ejusdem anni
duo ex septem, quae afferebantur miracula,
plene approbavimus, videlicet: Primum instan-
taneae sanationis Mariae Theresiae ad Sancto Basi-
lio a putridis, & diuturnis ulceribus cum long-
ga, & contumaci urinae retentione, atque enor-
mi hydropse: Et secundum instantaneae sanatio-
nis Francisci Richet ab hernia perfecta invetera-
ta, & desperata.

§. 40. Quod cum a nobis peractum fuisset ha-
bita iterum coram nobis generali Congregatione
in deliberatione positum est, an tuto pro-
cedi posset ad Solemnem Beati Vincentii a Pau-
lo Canonizationem, & unanimi voto venerabi-
libus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus assen-
tientibus decretum de peragenda Canonizatione
solemniter pronunciamus.

§. 41. Pluribus mensibus postea elapsis nos
Consistorium Secretum de more convocari ius-
simus, in quo Dilectus filius Antonius Felix ti-
tuli S. Praxedis Presbyter Cardinalis Zondadarii
nuncupatus suo, & totius Congregationis Sacro-
rum Rituum nomine primum retulit: Scripturas
processuum, omniaque causa acta rite confecta
fuisse, & plenissimam Auctoritatis, & legitimae
probationis vim obtinere, deinde Beati Vincen-
tii vita, virtutibus, ac miraculis diligenter ex-

positis, se & ceteros dictae Congregationis Car-
dinales unanimi suffragio, censere Beatum Vin-
centium, si ita nobis videretur, posse in Sancto-
rum Catalogum adscribi, in quorum sententiam
reliqui omnes Cardinales qui praesentes aderant,
concesserunt.

§. 42. Quare in tam Sancto, ac gravi nego-
tio nihil omnino necessariae diligentiae praetermit-
tentes ex more, institutoque majorum decrevi-
mus, ut ad ulteriora procederetur, & post non
ullos dies publico Consistorio congregato, in eo
Dilectus filius Thomas Antamorus Consistorialis
Aulae nostrae Advocatus eximia Beati Vincentii
charitate, vita innocentia, & miraculis copio-
se enarratis charissimi in Christo filii nostri Lu-
dovici Francorum Regis Christianissimi, & Cha-
rissimi in Christo filiae nostrae Mariae eorumdem
Francorum Reginae Christianissimae ejus Conjugis,
aliorum Carolicorum Principum, nec non vene-
rabilium fratrum nostrorum Archiepiscoporum,
& Episcoporum, & universi Cleri Regni Gallia-
rum, totiusque insuper Congregationis Presbyte-
rorum Sacularium Missionis nomine, ut Beatum
Vincentium in Sanctorum Catalogum referre
vellemus, suppliciter a nobis postulavit. Nos au-
tem pro rei gravissima magnitudine maturius ad-
huc cum venerabilibus fratribus nostris S. R. E.
Cardinalibus, & ceteris Archiepiscopis, & Epi-
scopis deliberandum esse censentes publicas ora-
tiones, & jejunia indiximus, atque omnes Chris-
tifideles hortati sumus, ut Deum nobiscum pre-
carentur, ut daret nobis Spiritum Sapientiae, &
intellectus, quo haec arcana coelestia, quae ratio-
ne humana comprehendere non possunt, cognosce-
remus, & illuminaret oculos mentis nostrae, ut
quid in hac gravissima Causa secundum divinum
beneplacitum statuendum esset perspicereamus.

§. 43. Deinde aliud Consistorium semipubli-
cum a nobis habitum est, in quo etiam Patriarchas,
Archiepiscopos, & Episcopos, & Episcopos in Cu-
ria Romana existentes, Protonotarios quoque nos-
tros, qui ex numero dicuntur, & Sacri Palatii Ap-
postolici Causarum Auditores interesse iussimus,
quibus praesentibus cum plura a nobis de eximia
Sanctitate Servi Dei, ac miraculorum celebritate
commemorata fuisset, recensitis etiam instantis ca-
tholicorum Principum, & praesertim enixis preci-
bus universae Congregationis Presbyterorum Sacu-
larium Missionis omnes rogavimus, ut quid cen-
serent liberis suffragiis exponerent, illi autem si-
guli ex ordine gravibus sententiis dicti responde-
rent uno ore benedicentes Deum Beatum Vincen-
tium inter Sanctos Confessores reponendum esse.
Horum omnium audito Consensu intimo Cordis
affectu exultavimus in Domino qui concordēs effi-
ceret fratrum nostrorum voluntates, ut nomen
ejus glorificaretur in Servo suo ad quem honoran-
dum quantum homines mortales possunt, corda
nostra impelleret, & mentes nostras illustraret:
itaque Canonizationis diem indiximus, eosque mo-
nuimus, ut in orationibus, ac jejniis perseveran-
tes nobis in tanto opere exequendo supernum lu-
men, atque auxilium impetrarent.

§. 44. Omnibus autem rite absolutis, quae ex
Sacris Constitutionibus, Romanaeque Ecclesiae con-
suetudine peragenda erant, hodie, quae fuit dies
Dominica Sanctissimae Trinitatis in Sacrosanctam
Lateranensem Basilicam decenter ornatam cum
Venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinali-
bus, nec non Patriarchis, Archiepiscopis, & Epi-
scopis, Romanaeque Curiae Praelatis, officialibus,
familiaribus nostris Clero Saculari, & Regulari
ac maxima Populi frequentia convenimus, ubi
repetitis pro Canonizationis Decreto petitioni-
bus a Dilecto filio nostro Nereo S. R. E. Dia-
cono Cardinali Corsino nuncupato nostro secun-
dum carnem ex fratre Nepote per eundem Tho-
mam Antemorum Advocatum, & decantatis
Sacris precibus, & Litanis, ac Spiritus

die 6. Maii
1737. plena
relatione,
omnes qui
tunc aderant
Card. unani-
mi voce as-
sentunt ad
Beati Vincen-
tii Canoniza-
tionem deve-
niri posse.
Sequenti pu-
blico Consi-
storio Tho-
ma Antamo-
ro Advocato
Consistoriali
pro eadem
Canonizatione
perorante, &
nomine
Regis & Re-
ginae Gallia-
rum Prima-
rum &c. at-
que Congre-
gationis Mis-
sionis suppli-
cante Ponti-
fex Cardina-
les, Archie-
piscopos, &
ceteros praes-
entes hortat-
ur, ut ora-
tionibus, &
jejniis in-
cumbant.

In semipubli-
co Consisto-
rio die 7. Ju-
nii dicti anni
vocat is etiam
Protonota-
riis Apostoli-
cis, & Rotae
Romanae Au-
ditoribus
Pontifex plu-
ra de Beati
Vincentii
Sanctitate ac
Miraculis
commemo-
rat, & omnes
scriptis votis
concorditer
ad ejus Cano-
nizationem
de eniendum
esse censent,
Pontifex
diem cele-
brandae Ca-
nonizationis
indicit, cun-
ctos adhort-
ans, ut in
orationibus,
& jejniis
perseverantes
Spiritus San-
cti gratiam
deluiper impe-
trare stude-
ant.

Omnibus ab-
solutis die
Dominica 16.
Junii SS. Tri-
nitatis sacro
B. Vincen-
tium Sanctum
esse pro-
nunciat, de-
finit, & San-
ctorum Cata-
logo ad-
scribit in om-
nium Matre
Lateranensi
Ecclesia ad
hunc effec-
tum mirifice
adornata: af-
signata novi
Sancti annua
festivitate
die 19. Julii.

1737.

Sancti gratia humiliter implorata. Ad honorem Sanctæ, & individue Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra matura deliberatione præhabita, & Divina ope sæpius implorata, ac de venerabilium fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum in Urbe existentium consilio, & consensu, B. Vincentium a Paulo Sanctum esse decrevimus, definivimus, ac Sanctorum Catalogo adscripsimus, prout tenore præsentium similiter decernimus, definimus, & adscribimus, illumque universos Christifideles tanquam vere Sanctum honorare, & venerari mandavimus, & mandamus, statuentes, ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari, & consecrari, & singulis annis die decimanona Mensis Julii memoria ipsius inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recolli possit.

Canonizationi adstantibus Plenariam peccatorum remissionem concedit.

Quibus peractis, & Deo gratias actis ob senilem, & affectam ætatem recessit Summus Pontifex, relicto Card. Russo ex præsentibus antiquiore ad celebranda sacra Mytheria adstantibus ceteris omnibus Cardin. Patriarchis &c.

Iterum gratias Deo agit Summus Pontifex ob dicti Sancti Canonizationem, eumque Christifidelibus invocandum & imitandum proponit.

Hujus Bullæ transumptis credi mandatur.

Sanctio penalis.

Dat. die 16. Junii 1737. An. VII.

§. 45. Eademque auctoritate omnibus Christifidelibus vere penitentibus, & confessis qui annis singulis eodem festo die ad Sepulchrum, in quo Corpus ejus requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis penitentis misericorditer in Domino relaxavimus, & relaxamus in forma Ecclesiæ consueta.

§. 46. His peractis Deum Patrem Aeternum, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paraclitum Spiritum, unum Deum unumque Dominum laudibus, & Confessionibus venerati sacroque hymno: *Te Deum* solemniter decantato, omnibusque Christifidelibus tunc præsentibus plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia, & remissione concessa propter Corporales nostras infirmitates affectamque valetudinem, senilemque ætatem ab eadem Lateranensi Ecclesia recessimus, remanentibus in ea venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus Archiepiscopis, Episcopis, & universo Clero, & Populo, quibus præsentibus a Venerabili fratre nostro Thoma S. R. E. Cardinali Episcopo Prænestino Russo nuncupato tanquam Cardinali in ordine antiquiori in Ara maxima præfate Basilicæ, ex indulto, & de licentia nostra solemniter Missa cum Sancti ejusdem Confessoris commemoratione celebrata est.

§. 47. Decet autem nos gratias agere, & gloriam dare Deo viventi in sæcula sæculorum qui benedixit servum nostrum in omni benedictione Spirituali, ut esset Sanctus, & immaculatus coram ipso, & cum illum dederit nobis quasi fulgentem solem in templo suo in hac nocte peccatorum, & tribulationum nostrarum, adeamus cum fiducia Thronum Divine misericordiæ, ore, & opere supplicantes, ut Sanctus Vincentius universo Christiano Populo proficiat meritis, & exemplo, precibus adsit, & patrocinio, & in tempore iracundiæ fiat reconciliatio.

§. 48. Ceterum, quia nimis difficile foret, præsentibus nostras originales literas, ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem, quæ ipsis præsentibus fides ubique adhibeatur.

§. 49. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum Decreti, adscriptionum, mandati, statuti, concessionis, elargitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud S. Jo. in Laterano anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingen-

tesimo trigesimo septimo, sextodecimo Kal. Julii, Pont. nostri anno VII.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ Ego Franciscus Episcopus Ostien. Card. Barberinus.

✠ Ego Petrus Episcopus Portuen. Card. Ottobonus.

✠ Ego Thomas Episcopus Prænestinus Card. Russus.

✠ Ego Ludovicus Episcopus Albanen. Card. Picus.

✠ Ego Petrus Episcopus Tusculanus Cardinalis Corradinus.

✠ Ego Joannes Antonius Tit. S. Laurentii in Lucina Card. de Via.

✠ Ego Antonius Felix S. Prædixis Presbyter Card. Zandadari.

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ Ego Georgius Tit. S. Mariæ in Transyberim Card. Spinula.

✠

✠ Ego Ludovicus Tit. S. Priscæ Card. Belluga.

✠

✠ Ego Alvarus Tit. S. Bartholomæi in Insula Card. Cienfuegos.

✠ Ego J. B. Tit. S. Matthæi in Merulana Card. de Alteriis.

✠

✠ Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presb. Card. Petra Major Penitentiarius.

✠

✠

✠

✠ Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Card. Lercari.

✠

✠ Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card. Finus.

✠

✠

✠

✠ Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. Sancti Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.

✠ Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzia.

✠

✠ Ego P. Aloysius Garasa Card. Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna.

✠

✠

✠ Ego Franciscus Burghesius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.

✠

✠

✠

✠

✠

- † Ego Vincentius Tit. S. Petri in Monte Auro Presb. Card. Bichius.
 † Ego Joseph Tit. S. Thome in Parione Presb. Card. Firrao.
 † Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.
 † Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.
 † Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Cecilie.
 † Ego Dominicus SS. Quirici, & Julitte Presb. Card. Riviera.
 † Ego Marcellus Tit. S. Marie in Ara Celi Presb. Card. Passari.
 † Ego Petrus Card. Aldrovandus Tit. Sancti Eusebii.
 † Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Picri.
 † Ego Josephus Tit. S. Pudentiane Presb. Card. Spinellus.
 † Ego L. S. Maria in Via Lata Prior Decanorum Card. de Alteriis.
 † Ego Carolus S. Agathe in Suburra Diaconus Card. Columna.
 † Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.
 † Ego Alexander S. Marie in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.
 † Ego Nicolaus S. Marie ad Martyres Diaconus Card. Judice.
 † Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
 † Ego B. SS. Cosma & Damiani Diaconus Card. Ruspulus.

Loco ✕ Plumbi.
 Antonius Card. Pro-Datarius.
 F. Card. Oliverius.
 VISA DE CURIA
 N. Antonellus.
 J. B. Eugenius.
 Registrata in Secretaria Brevium.

CCIV.

Beatus Joannes Franciscus Regis Societatis Jesu Presbyter Confessorum Canonici adscribitur.

CLEMENS PP. XII.

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.
 Sublimem montem Christiane sanctitatis, & perfectionis quinam ascendunt:

inde altius ad Dei visionem progressuri.

S. 1. **A**D sublimem sanctitatis montem, in quo Christus Dominus sedens, Discipulos suos seorsim a judaïcis turbis evocatos, Christiane sapientie præcepta edocuit, ex omnibus gentibus, & tribubus, & populis, & linguis, spe firmi, fide robusti, charitate ardentes, gratia, & virtute divina ascenderunt. Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna, & lavantes stolas suas, & dealbantes eas in sanguine Agni, intra densissimam nubem, & imperferutabilis divinitatis caliginem ingressi sunt, ubi divinus Moyses Deum Patrem alloquitur, & ad ejus dexteram sedens, & compatiens infirmitatibus nostris interpellat pro nobis. Huc autem accedere non audeat

carnalis Judæus, sed intra terminos, & septa legalium præceptorum se contineat, & longe ab ima montis parte fumum, caliginem, & ignem, fulgura, & tonitrua, sonitum, & clangorem tubarum, gloriam Domini, hoc est magnalia gratiæ suæ, & prodigia Sanctitatis admiratione simul, & terrore percussus prospiciat. Procul hinc omnis impurus, & profanus, omnis fera bestia, & animal immundum, ne loci sanctitatem sanguine fædet, vel impuritate contamineat. Foris canes, & venefici, impudici, & homicidæ, & idolis servientes, & omnis, qui amat, & facit mendacium. Accedant autem, qui vitalibus aquis in sacro fonte renati, vel purgati Sacramento Pœnitentiæ, amicti sunt stolis candidis, accedant, sed solutis antea calcamentis ex corio mortuorum animalium, nempe mortuis relictis operibus, quia terra sancta est. Arcta est via, arduus, atque angustus est limes, & nemo tutus per eam ingreditur & ad culmen securus pertingit, nisi vestigiis insistat Christi Domini clamantis, & dicentis: *Si quis vult venire post me, tollat crucem suam quotidie.* Ambulandum est igitur vestigiis paribus, & æmula ingressione nitendum; quia non est major Domino suo servus, nec liberatore liberatus, & qui cupimus esse Christiani, debemus quod Christus dixit, & fecit, imitari, ut respondeat ad fidem nominis sectatio veritatis. Aspera, & laboriosa hac via incescit fortis Dei miles Joannes Franciscus Regis, qui accinctus robore, & in spiritu ambulans, calcatis desideriis carnis, & passionibus hujus temporis fortiter toleratis, per tribulationes, ac contumelias, per labores, & angustias, in orationibus, in jejuniis, in vigiliis ad montis evasit fastigium, aspiciens in auctorem fidei, & consummatorem Jesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta. Nos autem, qui superna dignatione commissum est fidem Dei plebem in viam salutis dirigere, Beatum Dei Servum, qui ad locum latitudinis per labores, & angustias transivit, qui ad celestem patriam per hujus mortalis vitæ tribulationes, & arumnas pervenit, in Sanctorum numerum solemniter ex veteri more, & instituto Romanæ Ecclesiæ hodierna die adscripsimus, ut ejus propolitis virtutibus, & apud Deum suffragantibus preces, per merita unius divini mediatoris Jesu Christi nostra adjuvetur infirmitas, excitetur spes, roboretur fides, accendatur charitas; Itaque Beati Dei Servi, qui in cœlis jam a Deo coronatus est, triumphum in terris spirituali læticia exultantes in Domino celebremus, sed ita celebremus, ut ejus labores, fidem, charitatem, sanctæque res gestas intueamur. Celebremus ergo triumphum, laudemus victoriam, ut illius amemus virtutes, ut laboriosam vitam, sanctamque conversationem, quam breviter populis, pro nostro Pastoralis sollicitudinis officio annunciamus, sedulo imitemur; & illius exemplo dirigatur via nostra in conspectu Domini. Augusta est, spinosa est, dura est, sed talibus, tamque multis transeuntibus lenis facta est. Transiit prior ipse Dominus, transierunt Apostoli intrepidi, postea Martyres, pueri, mulieres, puellæ; transiit novissime Beatus Joannes Franciscus: ejus ergo non timeamus laboriosam vitam sequi, si ejus pramium cupimus, si locum, si patriam desideramus.

S. 2. Joannes Franciscus Regis pueritia inter suos mira innocentia exacta, positaque opera ediscendis primis lingue latine rudimentis in Opidulo Galliæ Narbonensis, cui nomen Fons coopertus, ubi pridie Kalendas Februarii anno millesimo quingentesimo nonagesimo septimo natus est, Biterras mittitur, ut in gymnasio Societatis Jesu studiorum cursum abolveret. Enituit statim inter æquales eximia adolescentis virtus; nam otium, & improborum consuetudinem, velati

ad quam nullus coinquatus ingreditur.

Arcta ad illum via est.

Joannes Franciscus Regis hanc viam fortiter ingressus, ad illius montis fastigium evasit.

dignus proinde, cui Sanctorum honores decernantur,

Se cujus triumphum Fideles celebrent, & insignes virtutes imitentur.

Ortus ejus, pueritia adolescentis sancte traducta.

Sub B. Virgini-
nis tutela ba-
ptismalem in-
nocentiam,
& virginita-
tem illiba-
tam custodit.

Devotio erga
Angelum
Custodem,
cujus ope a
vitæ discrimi-
neliberatur.

Zelo erga so-
dales proludit
adolescens
Apostolicis
Missionibus.

Societatem
Jesu ingredi-
tur, atque
omni virtute
refulget.

In Schola-
rum ministe-
rio discipu-
los ad Sancti-
tatem incen-
dit.

Sacerdotio
initatus ju-
vandis mori-

pestem declinans, non vetitis modo voluptati-
bus, sed etiam juvenilibus ludis abstinet, &
quod a literarum studio supererat temporis,
fundendis ad Deum precibus, piis legendis li-
bris, ferendis de Deo, divinisque rebus, ser-
monibus, visitandis templis, Sanctorumque me-
moriis impendebat.

§. 3. Ut vero nec illecebris caperetur sæculi,
nec diaboli superaretur insidiis, nec demum
pravis commoveretur exemplis, sed partam ba-
ptismo gratiam, & illibatam virginitatis florem
servaret, Virginem Mariam Matrem Domini
pio semper coluit affectu, ut hinc sumeret
exempla vivendi, ubi tanquam in speculo,
species castitatis, & forma probitatis refulget.
Nam potenti Matris Dei apud æternum filium
Redemptorem nostrum patrocinio confusus, mi-
nime dubitabat a Deo impetraturum, ut cur-
renti sibi per arduas virtutum semitas id, in
quo humana conditio ab infirmis viribus suis
desoluta languescit, superna Dei gratia suffice-
ret, & quod non posset infirmitate humana,
assequeretur virtute divina.

§. 4. Angelum quoque sui custodem religio-
so cultu prosequutus est, ad Beati Spiritus clien-
telam eo fidentius confugiens, quod certo sibi
persuaserat, se a Dei offensa, & æterno ani-
mæ interitu illius cœlesti opera, & internis mo-
nitis, divina annuente misericordia, & Chris-
ti adjuvante gratia, liberatum iri, quia casu
quodam, qui ei adhuc puero contigit, plane
comptum habebat Sancti Angeli tutelarioris
præsidio se ab instanti mortis periculo ereptum
fuisse.

§. 5. At enim probo adolescenti non satis
visum est Deum colere, Deiparam, aliosque
Sanctos pie venerari, & florentis ætatis, & muni-
di calcatis blanditiis, toto animo sectari virtutem;
nisi etiam plures ex sodalibus suis raperet ad Deum,
quem ex toto corde, & tota mente sua amabat.
Itaque alios a juvenili licentia, vel noxia levitate
abduxit, alios ad virtutem impensius sequendam
invitavit, ex omnibus sex electis, quibuscum, præ-
scripta sibi vivendi forma, ab ea, quæ a Clericis
in Seminariis servari solet, non dissimili, Sanctum
Sodalitium pietatis inivit. Talibus præcla-
ræ virtutis initiis proludit ad Apostolicum sacra-
rum missionum opus, jam tum in omnibus ju-
venilibus actibus prædiscens Deum solum quære-
re, & salutem animarum procurandæ intentam men-
tem, & devotum Deo pectus habere.

§. 6. Decimum & nonum ætatis suæ annum
agens Societatem Jesu ingressus est, ubi nun-
quam interrupto cursu, per altas Christianæ per-
fectionis semitas, ad Deum contendens, humili-
tate, odio sui, contemptu mundi, paupertatis
amore, orationis assiduitate, divinæque gloriæ stu-
dio, ceterisque Christianæ Religionis virtutibus,
iis ipsis, a quibus in pietatis decurrendo studio
institui quærebat, admirationi, atque exemplo
fuit.

§. 7. Postea autem demandato sibi humanas
litteras edocendi munere, teneros adolescentium
animos, non tam literarum scientia, quam pie-
tate in Deum imbuendos curabat. Itaque sæpe de
diligendo Deo, de obeundis Christianæ vitæ of-
ficiis, fugiendoque peccato, & privatim, & pu-
blice cum discipulis sermonem habebat: quæque
in Scholis ex ethnicorum libris explicari solent,
quæque ab adolescentibus scribi, tractarique, exer-
citii causa, consueverunt, huc referebat omnia,
ut eorum animos, non modo eruditione ex-
cultos, sed etiam probos, sanctosque efforma-
ret: Quod tam diligenti cura, & tam uberi fruc-
tu per septennium explevit, ut ejus discipuli a
ceteris gravitate morum, vitæque innocentia dif-
cernerentur.

§. 8. Ad Sacerdotii sublime fastigium præ ani-
mi modestia reluctans, atque invitatus, Superio-

rum jussu ascendit: Sacerdos autem factus, co-
gitans quomodo Deo placeret, cum plane intel-
ligeret nullum certiorum gradum ad Dei amo-
rem esse, quam hominis erga hominem charita-
tem, totum se sublevandæ egentium inopiæ, &
procurandæ animarum salutis devovit.

§. 9. Nemo hominum erat, quem ampla ejus
non complecteretur charitas, potissimum tamen
pauperum curam gerebat, sequens Christi Domi-
ni exemplum, qui, ut humanam superbiam retun-
deret, cum ad sanandum Reguli filium, illius
domum rogatus ire noluisse; ad Centurionis Ser-
vum, non invitatus ire paratus fuit. Ita ejus Ser-
vus spiritu Dei plenus, qui super humiles requie-
scit, & humilibus dat gratiam, vili, atque humili
plebi se præbebat, & pauperibus, magisque indigen-
tibus ferebat auxilium, spectabatque in homi-
nibus imaginem, qua ad Dei similitudinem faci-
ti sunt, & pretium magnum, quo redempti sunt,
non autem honores, & divitias, & pompas, &
vanitatem Sæculi.

§. 10. Intimis igitur animi sensibus, & totis
charitatis visceribus, cum pauperum angustias
cerneret, commovebatur. Nullum genus erat ca-
lamitatis, quod non sublevaret; nullus æger, cui
non succurreret; nullus miser, cui opem non
ferret: alios verbis consolabatur, aliis opere sub-
veniebat. His natum, atque inserviendis additum
se putabat, his diurnam, nocturnamque operam
in ergastulis, in nosocomiis, in eorum casis præ-
stabat: duos præsertim ægros, seu potius homi-
num cadavera, quæ feditate morbi, & maleolen-
ti odore omnes a se averterant, ipse adivit, solat-
us est, & omni officiorum genere fovit: miracula,
& prodigia, fere non in aliorum, quam in paupe-
rum gratiam, atque in miserorum auxilium patra-
re videbatur.

§. 11. Despectis insolentis vulgi ludibriis, &
puerorum exhibitionibus, visus est per mediam
urbem, & confertas populo vias ire onustus stram-
entorum fascibus, quos emendicando paraverat,
ut ægotantibus egenis lectum sterneret.

§. 12. Cessante commercio, cum languescer-
ent artes, & artificibus nihil valeret industria, ut
se, suamque familiam alerent, eorum opificia ad
divites mercatores ferebat, eosque exorabat, ut
æquo pretio emerent. Puellis, quarum res domi
angusta erat, ne egestate opprimerentur, aut cor-
rumpere otio, ipse opera famineæ artificii faci-
enda quærebat, ut laboribus suis viverent, nec
aliis oneri, nec sibi detrimento, atque exitio es-
sent.

§. 13. Ostiatim stipem emendicabat, ut dein-
de collectam, ad alendos pauperes, & sustentan-
dos carcere inclusos distribueret. Pupillorum, &
viduarum causas apud Judices strenue tuebatur,
ne divitum potentia oppressi, vel improborum
fraude circumventi, damnum, atque injuriam
acciperent: itaque miserorum perfugium pupil-
lorum tutor, viduarum defensor, esurientium
cibus, calamitosorum spes, ægorum solatium,
communis omnium parens erat, atque ab omni-
bus vulgo appellabatur.

§. 14. Montem Falconensem oppidum, vici-
naque loca, quo ad hibernas missiones, ineunte
anno millesimo sexcentesimo quadagesimo, ad-
venerat, atrox pestilentia invalerat, omnium, qui
erant contagioso morbo correpti, curam alacris
suscepit, contemnens præsentis mortis pericu-
lum, cui vivere Christus erat, mori autem lu-
crum.

§. 15. Anicii gravi sævientis fame, ingentes
pauperum greges pauper ipse, sola Dei providen-
tia confusus, alendos suscepit, & subsidiis undi-
que industriosa charitate, & pia sollicitudine cor-
rogatis, ter etiam multiplicato per miraculum fru-
mento, sustentavit. Siquidem renovavit benignis-
simus Deus, per manus Servi sui, prodigia Eliæ in
multiplicatione frumenti, quod in alimoniam

talibus fero-
tum tradit.

Præcipue ve-
ro pauperum
curam gerit.

Admirabilis
erga calami-
tosos quolibet
amor,

præsertim er-
ga desertos
ab omnibus,
& gravolent-
es ægros.

Bajuli instar
onera ad eg-
nos publice
portat.

Miræ adeo
sublevandos
indulget.

Captivis, vi-
ditis, pupillis
succurrit, ve-
re misero-
rum omnium
Pater.

Peste infectis
ministrat.

Sæviente fa-
me, paupe-
rum greges,
frumento et-
iam ter per
miraculum
multiplicato,
aluit.

paupe-

pauperum, in summa illa caritate annona, femina custodiendum tradiderat. Nam Servo Dei jubenti, ut pauperibus distribueret, respondit illa, arcam jam frequentibus largitionibus exhaustam fuisse: Iusta autem inspicere, imperioque parens, frumento exundantem invenit; necid semel, sed tertio contigit. Sed quoniam perfecta dilectio, quae ab amore Dei proficiscitur, agit quidem quantum potest, ut proximus salvus corpore, salvusque animo sit, sed curam corporis ad sanitatem animi refert, ideo beatus Dei Servus curabat, ut per temporalia subsidia homines ad Deum traheret, & per corporalem alimoniam celestis evangelicae doctrinae cibo reficeret.

§. 16. Quare Anicii ter quaque hebdomada omnes in Ecclesia convocatos erudiebat, saepe numero eorum audiendis confessionibus noctes prorsus traduxit infomnes; tanto enim animi studio, & charitatis ardore eorum invigilabat salutem, ut nullos labores, nulla vitae incommoda sentiret.

§. 17. Numerosa semper pauperum turba, ubicumque degeret, stipatus erat: moleste, atque inurbane in eum irruentes, suavi excipiebat benignitate, & admirabili ferebat patientia; aliorum sublevans corporis angustias, aliorum sanans animae infirmitates, nullum a se, si minus temporalis succurrere posset, spirituali auxilio destitutum praeteribat: Sui enim oblitus id unum praeculis habebat, ut omnes Christo lucrificaret. Haec erat omnium votorum, & cogitationum suarum summa, regnum Christi amplificare, Dei gloriam, & hominum salutem promovere; ideo quandocumque dicebat, se nequaquam recusaturum celi delicias ferius frui, si ea dilatione sibi concederetur, ut plures ad Dei agnitionem, amoremque perduceret.

§. 18. Quare id unum diu, noctisque propositum habebat, id vigili cura, infomni studio, ardentique charitate curabat in urbe, in agris, in templis, in foro, in custodiis publicis, in nosocomiis, in privatorum aedibus, in eo demum, quod poenitentibus mulierculis extruxerat cenobio, ut bonos inflammaret ad virtutem, scelestos, & improbos revocaret a vitiis, curaret languidos, foveret tepidos, sanaret infirmos, sanos, validosque ad currendum in via Domini impelleret.

§. 19. Vitiis bellum indixerat, & quietem, famam, vitamque ipsam parvipendens, neque laboribus, neque angustis, neque minis, neque metu, neque ulla periculorum denunciatione retardabatur, quominus in discrimine aeternae salutis versantibus accurreret, flagitiosos homines a peccatis revocaret, perditam famam, profligataque pudicitiae mulieres e turpitudinum ceno educeret, orbas patentibus puellas, quarum pudicitia periclitabatur, in tuto collocaret: saepe a flagitiosis hominibus multis obrutus injuriis, atque etiam verberibus graviter caesus, dum a luporum rapacium manibus innoxias, vel infirmas animas abstrahere conatur: saepe ab improbis nebulonibus deceptus, & contumeliis, atque opprobriis vexatus, dum quasi ad moribundi Confessionem audiendam per jocum; ac ludibrium evocatur; nunquam tamen fieri potuit, ut nocturnam morientibus operam, etiam cum suo gravi damno, & detrimento conjunctam praestare omitteret; aut, ut in procuranda animarum salute remissus ageret, aut, ut egentibus, atque agrotis opem per se ipsum, si necessitas urgeret, cunctantius afferret: Quippe bene redemptam existimabat, quolibet suo famae, vel capitis periculo quamcumque opem, atque auxilium, quod hominibus, vel inopia, vel infirmitate afflictis, vel de animae salute periclitantibus ferre posset.

§. 20. Biberat enim calicem divini amoris, de quo ait propheta -- Calix tuus inebrians,

quam praeclarus est, & inebriatus fuerat ab ubertate domus ejus. Hoc enim calice inebriati ibant Apostoli gaudentes a conspectu Concilii quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati; hoc inebriati Martyres, laeti euntes ad tormenta, ad leones, ad gladios, ad flammam, ad necem, non agnoscebant uxores flentes, non filios, non parentes, non amicos; hoc inebriatus Beatus Dei Servus Joannes Franciscus, non labores, non angustias, non dolores, non contumelias, non infamiam, non mortem ipsam videbat; sed omnia terrena bona fluxa, & caduca parvifaciens, nihil erat tam arduum, tam difficile, tam laboriosum, tam cum vitae, & mundani honoris discrimine conjunctum, quod non ultro latus, & alacris pro Dei gloria, & animarum salute aggrediretur, in omnibus exhibens se ipsum, sicut Dei ministrum in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustis, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis, in castitate. Mirum dictu est, quot procellis jactatus, quot probris exceptus, & maledictis laceratus, quot injuriis, & contumeliis appetitus, quam saepe conspersus luto, in ceno conculcatus, verberibus contusus, plagis pene ad mortem usque vulneratus fuit. Mansit invictum ad mundi procellas Evangelicum Sacerdotalis pectoris robur; & domum, quae aedificata fuerat supra firmam petram, nec furentes improborum turbines, nec violenti tribulationum fluctus prostravere: mens in pietate solida, in fide firma, Deo devota, non victa est tentationibus, aut periculis, sed probata.

§. 21. Majori enim semper animo, & erectiori mente, primi superatis, aut laboribus, aut periculis, ad nova impeterritis pro Dei gloria veniebat. Itaque edoctus magisterio Dominico, saepe unam percutientibus maxillam, alteram latus exhibuit; minantibus stricto gladio necem, vel caput obtulit, vel pectus aperuit, sciens animam, qua diligebat Deum, mori non posse, nisi ab ipsa Dei dilectione, ob quam mors intentabatur, cessaret: si quis illius vicem doleret, corripiebat, admonens eum ignorare, quantum in tolerandis pro Christo opprobriis voluptatis inesset: sed qui propriis non movebatur malis, aliena forte marebat, miserans ad versiorum cecitatem, furorem excusans, calamitatem deplorans, & fervidis ad Deum precibus pro eorum salute deprecabatur, atque ita, quemadmodum Servi Dei solent, se de suis inimicis ulcisceretur, ut cujusque animum, quo magis sibi experiretur infernum, eum majoribus demulceret officiis caritatis.

§. 22. Etenim una erat ejus animi sollicitudo, una cura, una cogitatio, ne Deus peccatis hominum offenderetur, ideo cum id, vel audiret, vel videret, maxime si prohibendi facultas nulla superesset, intimo doloris sensu urebatur, ut ex oculis lacrymae, e pectore suspiria prorumperent, & interdum praedoloris magnitudine, pene animo deficeret, ut recte cum Sancto Davide exclamare posset: defectio tenuit me pro peccatoribus dereliquentibus legem tuam.

§. 23. Plena enim, & integra charitate in Deum flagrabat, Deum menti praesentem ubique habebat, quem assidue in corde gestabat; neque ab ejus suavissimo complexu ulla re avellabatur: nullus illi erat sermo, nisi de Deo, divinisque rebus; Deum in prosperis laudabat, ad Deum confugiebat in adversis, eum cunsulebat in dubiis, in eo omnes delicias, & voluptates, omnem consolationem, & gaudium, quod non datur impiis, collocatum, habebat: magnam noctis partem orans transigebat, quando poterat, in Ecclesia coram Sacrosancta Eucharistia; immaculatam hostiam quotidie Deo immortalis offerebat, ea celestis suavitatis dulcedine, eo fervore caritatis, ut pene a sensibus alienatus videretur.

lus Apostolorum, & Martyrum, bibit in tantis acuminis.

Maxillam unam percutientem alteram praebet: strictis gladiis nudum pectus offert.

Admiranda charitas erga inimicos.

Ardentissimus amor Dei.

Deum videns offensum, defectus etiam animi patitur.

Nil cogitat, nil loquitur, nil querit, nisi Deum.

Orandi studium, Eucharistiae cultus.

1737.
Corporis au-
steritates al-
perimur, præ-
ter labores as-
fiduos.

Nihil un-
quam alie-
num a perfe-
ctione in eo
notatum.

Profunda
humilitas.

Manfuetudo,
benevolen-
tia, modestia
plane angeli-
ca.

Incenta pro
Deo patiendi
desideria.

Canadensem
Missionem
instante pe-
tente ex cupidi-
tate Martyrii,
cuius ei corona
non defuisse
credenda
est.

Missiones in
Gallia maxi-
me arduas de-
cennio obit.

Ratio vite
plane apostoli-
ca in his ob-
eundis.

§. 24. Rebellantis carnis motus salutari poenitentia disciplina obtinendi sunt, & terreni corporis infesta labes, spiritali vigore calcanda est. Ut igitur caro, quæ concupiscit adversus spiritum, omni terrenæ infirmitatis pondere deposito, ad Deum anhelantem spiritum sequeretur, Servus Dei ceteris omnibus suavis & mitis, uni sibi asper, sancteque inimicus, corpus domabat asperissimo cilicio, cruentis flagellationibus, brevi somno, eoque super nuda tabula, aut humi capto, aquæ potu, vilique, & modico cibo, quo mortem arceret potius, quam famem pelleret, se, ut Deo viveret sustentabat: itaque omnes animi motus adeo compositos, atque in sua potestate habebat, ut nullus unquam in eo observatus fuerit, qui ad exactam Christianæ perfectionis regulam non conveniret: nunquam de se, suisque rebus in gloriam Dei, & proximorum salutem gestis verba faciebat; gratulantibus autem de tot pertinacibus hæreticis conversis ad Fidem, & innumeris peccatoribus ad penitentiam traductis, modeste respondebat, non ego, sed Deus.

§. 25. Honore ab aliis affectus, & laudibus ornatus, vehementer dolebat, & graviter tristabatur, laudem sibi tribui, quæ Deo soli deberetur, palam discedens, si probe notus esset, ac pro merito tractaretur, se prætercentium pedibus, ut vilissimum omnium mortalium proculcatum iri. Nam ex veracissima divinæ magnitudinis, & humanæ parvitatæ agnitione, & abjectissimæ filiorum Adam conditionis intuitu in se ipso, quod suum erat contemnens, & omne datum optimum, & omne donum perfectum de sursum esse cognoscens, persuasum habebat, nullam esse infamiam, aut injuriam, quam non promerisset: ideo si quispiam, eum, ut sæpe contigit, alapis, aut verberibus pessime acciperet; gratiam habeo, inquebat, pro certo habeo, me pluribus dignum esse.

§. 26. Manfuetus, mitis, & beneficus erga omnes, angelicam quamdam modestiam in verbis, incessu, vultu, totiusque corporis habitu præferebat, ut spectantium animis reverentiam, & venerationem sui, & amorem virtutis iniiceret.

§. 27. Divinus enim amor intus latens in pectore, transiverat in decus corporis, & internam sanctitatem externa prodebat signa virtutum: profecto amorem erga Deum, & animatam charitate fidem, sanguine suo testatam facere, & vitam ipsam pro Deo profundere ardentissime cupiebat, ut ei non defuisse credendum sit coronam Martyrii, cui animus patiendi non defuit. Nam præter certa famæ, & capitis pericula, quæ pro Dei amore libenter, atque ultro subivit, non semel dicere auditus est: Quid mihi optatius, quam pro Christomori? & ad Canadensem missionem, ut mortem pro Christi nomine opteteret, proficisci voluit, sed altissimo divinæ providentiæ consilio ei concessum non est, ut suæ gentis utilitati serviret.

§. 28. Quippe ultimos decem vitæ annos in sacris peragendis missionibus impendit, quorum sex primos, partim in inferiori Oecitania, partim in Vivariensi, Valentinaque Diocesi, novissimos autem quatuor in restituenda, stabiliendaque apud Velaunus Vivariensibus finitimos pietate collocavit. Anicii autem, quod Provinciæ caput est, æstivum tempus traducebat, hyeme vero agebat in circumpositis Urbis locis, cum frigore, & nivibus ab agrorum cultura coloni impediti, in suis tuguriis, & mapalibus otiantur.

§. 29. Modus autem, ac ratio vitæ, quam sibi ab initio constitutam, ad finem usque in Missionibus constanter servavit, huiusmodi erat. Horas nonnisi binas, vel ad summum ternas somno concedens, reliquam noctis partem meditando, precando, concionesque parando impendebat: Ubi ad destinatum locum pervenerat, imbre licet madidus, aut nive perfusus, itineris lassitudine, & labore confectus, divini

auxilii exposcendi causa, recta se ad Ecclesiam conferebat, quam si clausam reperisset, præforibus in genua provolutus, vel humi prostratus, Deum tanta spiritus contentione orabat, ut nec vi frigoris, nec ubertim quandoque cadentibus nivibus a piis cum Deo colloquiis avocaretur. Postridie summo mane Ecclesiam ingressus, obvia, familiarique oratione aliquod doctrinæ christianæ caput explicabat: operam deinde dabat peccata confitentibus; mox dicebat ad populum apostolico zelo, & animi contentione vitia exagitant, impellentque ad virtutem: quo peracto sedebat rursus in sacro penitentia tribunali, quoad oblato divinæ hostiæ sacrificio, maturinum tempus clauderet. Pomeridianum transmittit erudiendis pueris, visitandis ægris, pauperibus sublevandis, sedandis litibus, & dissidentibus in mutuum gratiam reducendis: sub vespem iterum concionabatur, confitentibus subinde audiebat ad multam noctem, adeo ut sæpe adhuc sejunum a sacro tribunali Patrochi, vel Populi ipsi veluti per vim avellerent.

§. 30. Sermo, & prædicatio ejus non in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus, & virtutis: nam simplex quidem, incompta, & popularis oratio, sed verbis inerat quædam occulta vis, & celestis gratiæ virtus, quæ audientium corda penetrabat, & eorum mentes, atque animos, sive ad fugiendum vitium, sive ad amplectendam virtutem facile impellebat. Accedebat actio ipsa vehemens, & zelo Dei incensa, voxque mire ad movendum efficax, ardoris nempe, & suavitatis plena, & quod longe majus est, constans, atque firma apud omnes opinio veræ, non adumbratæ virtutis, cui respondebant habitus oris ad modestiam, & humilitatem compositus, sancta sine furo simplicitas, penitentiam præferens, & pauperatatem; omnia demum cœlestem quamdam spirantia sanctitatem, quæ aspectu ipso commovebant animos, & ad Dei amorem rapiebant.

§. 31. Hinc incredibilis fiebat ad eum auscultandum, sive ex æquo, sive et superiore loco de rebus divinis disserteret, hominum concursus cujusvis generis, cujusvis conditionis, cujusvis ætatis, ipsique adeo hæretici virtutis admiratione capti, catholicorum ardorem quodam modo emulati, & vincere certabant.

§. 32. Difficile est hominum inire numerum, quos, vel ab omni genere flagitiorum ad bonam frugem reduxit, & in ea confirmavit, vel ab hæresi ad Ecclesiæ catholicæ sinum revocavit, & quod mirabilis est, plures catholicos adversus ipsum pessime animatos, & hostili odio incensos, pluresque calvinianos in suis erroribus pertinaces, & quorum conversionem frustra alii catholici dogmatis Doctores aggressi fuerant, paucis ipse verbis, sceleribus, erroribusque ereptos, christianæ virtuti, catholicæque veritati restituit. Itaque ubicumque evangelici seminis ferendi causa per aliquod tempus degerat, conspiciantur compressa odia, extincta dissidia, expulsa impietas, debellata impudicitia, hæresis multorum animis evulsa, perditissimis etiam mulieribus inspiratus amor castitatis, restitutus sacramentorum usus, pueri, & majoris ætatis homines in christiana doctrina rite instituti, mores omnium immutati, & ad christianæ pietatis regulas conformati: tales erant ejus laborum, & apostolici zeli fructus, talia ejus sanctitatis, & evangelicæ prædicationis illustria monumenta.

§. 33. Sacro autem verbi ministerio primum per aliquot dies diligentem navabat operam in Oppido, vel pago, qui totius Regionis tractus, hominum frequentia, & loci quadam dignitate princeps quodammodo erat; deinde curas, & labores suos ad loca vicina conferebat: nullus erat locus tam incultus, tam agrestis, quo suæ cum charitas non propelleret: per vias situ, aspectuque hor-

Sermo ejus,
& prædicatio
in ostensione
spiritus, &
virtutis.

Incredibilis
ad eum au-
diendum
omnis gene-
ris hominum
concurfus.

Innumeros
peccatores,
& pertinaces
hæreticos
convertit.

Mores ubi-
que correcti.

Rusticos per
montes, per
sylvas, per
avia latibula
perquisitissimum
animarum ve-
nator.

ridas,

ridas, per aperta vitæ pericula rusticos in sylvis, & montibus, in suis mapalibus, seu potius latibulis sparsim degentes studiosissimum animarum venator pedes semper, & jejunos ut plurimum, vel modico cibo refectus, investigabat quos erudiret, quos solaretur, quos omni ope sublevaret; exemplo evangelici Pastoris, qui relictis nonaginta novem, vadit ad ovem, quæ perierat, donec inveniat eam, & si invenerit eam, suis humeris imponit gaudens, & ad ovile reducit.

§. 34. Quærens igitur deperditas oves, ibat anxius, & sollicitus, actus impetu divini amoris indefesso cursu per ardua, & immania quaque tendentis; iter faciebat per invia plerumque nemora, per abrupta montium asperiorum juga, per duratam frigore glaciem, per congebras, vel solutas, stagnantesque ex undantibus aquis nives, per densissimos imbres, procellososque hiberno celo ventos, per angustos tramites præcipitiis vallatos, per quos manibus, pedibusque reptare nonnunquam cogeretur: nihil est enim tam durum, atque ferreum, quod non amoris igne vincatur.

§. 35. Nullis igitur deterritis incommodis, nullis retardatis periculis, sæpe per ignotos calles recta dearravit via, sæpe in desertis mapalibus imbri, & frigori apertis pernoctavit, sæpe cum rerum omnium inopia constatus est; arduum aliquando montem superare aggressus, errante per glaciem, & nivem vestigio, ita corruit, ut crus frangeret, baculo tamen innixus, & a focio sustentatus, seu potius divino fretus auxilio, continuavit iter, & cum ad locum, quo tendebat, pervenisset, humanis deficientibus remediis, crus divinitus sanatus est, & obducto callo mirabiliter coaluit. Viribus interdum adeo fractus erat, ut pedibus consistere non posset: non semel contigit, ut e suggestu descendens, animo linqueretur: sed nullo commovebatur periculo, omni spe, ac fiducia in Deo reposita, quæcumque temporum, locorum, negotiorumque facies esset, eundem oris habitum quietum, & serenum præseferbat, & tranquillissima animi Deo inherens dulcedine fruebatur: Placebat sibi in infirmitatibus suis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Christo: cum enim infirmabatur, tunc potens erat, celestibus affluens deliciis, quibus servos suos benignissimus Deus consolari solet.

§. 36. Itaque post evangelicæ doctrinæ semen in multis locis disseminatum, missionem Lalovesci, ignobili Viennensis Diocesis Pago in horridis Helviorum montibus posito, ultimis adventus Dominici diebus habendam incidit, quam sibi fore postremam, Deo docente, prædicit. Intolerabilis tunc, adulta jam hyeme, erat vis frigoris, & inexplorabilis viarum difficultas inter inaccessos montes nivibus, ac glacie coopertos, vallibusque difficillimis interjectos superanda occurrebat; nihilominus, Dei nomine invocato, in viam se dedit.

§. 37. Ad ceteros durissimos illius itineris casus accessit, quod recta deerrantem via, cum nox supervenisset, & nemo eum hospitio acciperet, in derelicto tugurio, ventis, ac nivibus pervio, intempestam, & perfrigidam noctem ducere necesse fuit. Et quoniam sudore madibus ob laborem itineris conspiterat, concrevit aspero frigore constrictus sanguis, & lateris dolore gravissimo, simulque acuta febris correptus est. Sed super omnem laboris magnitudinem, & penarum angustias ferventis amoris vi in Deum raptus, trahensque secum terrenum corporis pondus, liber, & admirandus supervolavit animus peninis pulcherrimis, & integerrimis, quibus ad Dei amplexum amor castus innititur.

§. 38. Pervenit Lalovescum, ubi Deum solum quærens, ad celestia sola aspirans, nullo cuiquam verbo de infirmitate corporis facto, concionem habuit ad frequentem populum e vicinis monti-

bus collectum, in qua labentis corporis imbecillitatem, amantis animi fervor, & apostolicus sacerdotalis pectoris vigor sustinuit. Inde nullo sumpto ad respirandum spatio, penitentes, confessionibus tota die auditis, Deo reconciliavit. Postridie erat Natalis Dominici dies: licet deterius semper se haberet, ter ad populum verba fecit, & reliquum temporis in sacro tribunali sedit; idem fecit in sequenti die, donec exhaustis prorsus viribus, & animo deficiente, humanæ conditioni cedere coactus, concidit. Vix post quartam horæ partem spiritu recepto, confessiones audire perrexit, ad focum assidens in domo Parochi, quo fuerat a rusticis deportatus; sed cum iterum animo linqui capisset, in lecto repositus est, ubi totius antea vitæ sacram exomologesim, quam paucos dies ante peregerat, iterum fecit; postea ingravescente morbo, ut summam Christi nascentis humilitatem, paupertatemque, quam totius vitæ tempore impense dilexerat, in ultimo vitæ actu exactius, ac diligentius imitando exprimeret, in stabulum deferri precatus est; sed ne citius deficeret, iussus lecto se continere, ibi Sacrosanctæ Eucharistiæ Viaticum, & extremæ Unctionis Sacramento munitus, dextera Crucifixi imaginem tenens, & ad celeste regnum, & immortalis gloriæ coronam a Christo Domino, & Virgine Maria invitatus, qui se videntes ei præbuerunt, anima Divino Salvatore commendata inter pauperum, & rusticorum turbas, quibus juvandis, & erudiendis omnem vitam suam, ac labores impenderat, hilari, ac sereno vultu spiritum Deo reddidit circa mediam noctem ultimæ diei exeuntis anni millesimi sexcentissimi quadragessimi.

§. 39. Ut vero Dei Servus ex hac mortali vita decessit, una omnium vox fuit, sanctum obisse, & quamvis rigidissimum anni tempus vias faceret impeditissimas, tamen ad hanc vocem, quasi in vicinis locis omnibus, ac montibus exaudita fuisset, duo supra viginti Parochi, & tam densa convenere montanorum agmina, ut propter infinitam populi multitudinem concurrentem ad videndum, & osculandum defuncti corpus, differri in alium diem funus oportuerit.

§. 40. Postmodum, percrebescente sanctitatis ejus, ac miraculorum fama, Lalovescus exiguis antea vicis, paucis tantum constans casis, & tuguriis, cepit incolis frequentari, & quotannis redundare ingentibus advenarum catervis, eo per asperissimos montes confluentium ad Beatos Apostolici Viri cineres venerandos, & opem ejus in variis morborum, & calamitatum generibus implorandam.

§. 41. Itaque a bonæ memoriæ Armando de Bethune Aniciensi Episcopo, auctoritate ordinaria anno millesimo sexcentesimo septuagesimo sexto confectus est processus super vita, & miraculis Servi Dei.

§. 42. Duobus supra viginti postea annis elapsis, die vigesima quinta Januarii signata est commissio introductionis causæ. Datæ subinde literis remissoria libus ad conficiendum novum processum auctoritate Apostolica super non cultu, eoque ad Urbem transmissis, ejusque validitate recognita, die trigesima prima Julii, anno millesimo septingentesimo approbata fuit Sententia lata ab Archiepiscopo Viennensi super cultu non exhibito juxta decreta felices recordationis Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri.

§. 43. Impetratis subinde literis tam remissorialibus, quam compulsorialibus eidem Archiepiscopo Viennensi, & Episcopis Aniciensi, & Valentiniensi directis, quorum in Diocesis diu versatus est Dei Famulus, ut de virtutibus illius, ac miraculis nova haberent testium examina, & novos auctoritate apostolica processus conficerent: Quibus itidem Romam missis, diligenterque expensis post diuturnum, & accuratum examen habitum in pluribus Congregationibus Venerabilium

Perstat in arduo evangelizandi pauperibus labore, nequicquam reluctantem gravi morbo.

Exhaustis denique viribus decumbere cogitur; Ad stabulum deferri postulat.

Sacramentis omnibus rite munitur.

Jesui, & Maria videndos ei se præbent & ad gloriam celestem invitant.

Intra dilectos sibi pauperes, ac rusticos dulcissime moritur.

Densa statim agmina montanorum cum Parochis duobus, & viginti undique occurrunt.

Ob ejus sepulchrum Lalovescus ignobilis antea Vicus, miraculorum frequentia nobilitatur.

Acta Canonizationis.

Processus Ordinarii Anicii.

Romæ signata commissio causæ.

Processus Apostolicus de non cultu.

Processus Apostolici de virtutibus, & miraculis.

Asperitates, & pericula difficillimorum itinerum.

Maximi propece laboris.

Fractio etiam ex lapsu per glacies crure, ite pedes pergit, nec Missionis labores intermittit, nullo quæsito humano remedio, crus divinitus sanatur.

Nullo unquam, quantumvis gravi periculo commoveatur.

Celestibus deliciis affluit.

Postrema missio Lalovesci.

Suam antea mortem prædicit.

Ex itineris incommodis dolore lateris, & acuta febris corripitur.

Missionem nihilominus aggreditur, & de more continuat.

Clemens Pa-
pa XI. decer-
nit constare
de virtutibus
heroicis.

Testantur
amplissime
multitudi-
nem miracu-
lorum Epi-
scopi Gallia-
rum plur-
quam vigin-
ti, alique
gravissimi
viri.

Clementis e-
jusdem XI. de-
creto de
miraculis.

Beatificatio
sub eodem
Clem. XI.

Nova post
Beatificatio-
nem miracu-
la.

Novi de il-
lis Apostolici
processus.

Clemen. Pa-
pa XII. de
novis mira-
culis Decre-
tum.

Decretum e-
jusdem Cle-
mentis de
Canoniza-
tione.

Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, tam super validitate processuum, quam super virtutibus Servi Dei, demum, pia memoria Clemens Papa XI. Prædecessor noster die vigesima septima Martii, anno millesimo septingentesimo duodecimo, auditis antea in generali Sacrorum Rituum Congregatione S. R. E. Cardinalium sententiis, declaravit Joannem Franciscum de Regis tres virtutes theologales, quatuor vero cardinales in gradu heroico exercuisse.

§. 44. Placuit deinde aggredi examen miraculorum, de quibus idem Archiepiscopus Viennensis biennio ante datis, rogatu totius Diocæsanæ Synodi, ad ipsum Summum Pontificem Clementem XI. Prædecessorem nostrum literis, testatus fuerat: idemque fecerant, missis ad eundem Prædecessorem nostrum literis, Episcopus Aniciensis, & Episcopus Valentiniensis Judices in causa delegati.

§. 45. Quorum Antistitum gravissima testimonia confirmaverant viginti duo, partim Archiepiscopi, partim Episcopi Occitanæ, quadraginta Urbium Legati, & universi Optimates, quorum nomine ad eundem Summum Pontificem Prædecessorem nostrum Archiepiscopus Narbonensis in generalibus Provinciæ Comitibus scriptis.

§. 46. Sed quoniam tot miracula non poterant propter multitudinem singula seorsim expendi, & multorum variis de causis, ut accidere solet, legitimæ, necessariæque probationes, vel deperierant, vel haberi poterant, nonnullis ex omnibus selectis, & in pluribus Congregationibus S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum per triennium discussis: duo anno millesimo septingentesimo decimoquinto idem Prædecessor noster Clemens XI. decreto suo approbavit, miraculum scilicet repentinae liberationis Joannæ Mariæ Peret Monialis a diuturna inferiorum artuum ad motum impotentia, & hydrope tympanite: & miraculum instantaneæ sanationis Joannis Gasparis Montereymar Aniciensis ab enormi hernia. Et demum anno insequenti, die vigesima quarta Maii idem prælaudatus Pontifex Prædecessor noster Servum Dei Joannem Franciscum in Beatorum Confessorum numerum solemniter ritu adscripsit.

§. 47. Ab illo tempore non destitit Deus pluribus miraculis sanctitatem Servi sui magis, magisque testari, ut in ejus gloriam erga ejus fidelem Servum cultus, & veneratio augeretur: etenim vere pretiosa est in conspectu Domini mors Sanctorum ejus, quando, nec terra carnis, vita deferente, contemnitur, & invisibili anima de domo visibili discedente, habitaculum Servi, cura Domini custoditur, & in gloriam Domini a conservis fidelibus honoratur.

§. 48. Itaque novis apostolica auctoritate processibus in Gallia conscriptis de miraculis, quæ per intercessionem Beati Francisci post ejusdem Beatificationem Omnipotens Deus operatus est, septem examini Sacrorum Rituum Congregationis coram Nobis habitæ, propositis, duo decima nona die mensis Martii currentis anni approbavimus: videlicet primum instantaneæ liberationis Mariannæ Forget ab ingenita in infernis artubus ad motum impotentia Tolosæ in Ecclesia Societatis Jesu, dum Beatificationis solemnia peragebantur: Secundum instantaneæ sanationis Sororis Mariæ Tereziæ de Montplaisant Monialis Professæ in Monasterio Visitationis Civitatis Sancti amoris Diocæsis Lugdunensis ab ingenti duritie, seu tumore in ventre, acuta febri, aliisque extimalibus symptomatibus morti jam proximæ, nullo remanente morborum vestigio, ac viribus incontinenti receptis.

§. 49. Denique Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus in generali Sacrorum Rituum Congregatione, unanimi Sententia suffragium ferentibus, ad solemnem Beati Joannis Francisci ca-

nonizationem tuto deveniri posse, implorato prius a Patre luminum præsidio, die quinta Aprilis solemniter decrevimus.

§. 50. Quod autem faciendum supererat, ut de præmissis omnibus ad universum S. R. E. Cardinalium Collegium relatio fieret, in Consistorio secreto diligenter peractum est a Dilecto Filio nostro Antonio Felice tituli Sanctæ Prædixis Presbytero Cardinali Zondadario nuncupato, qui suo & aliorum Cardinalium Sacrorum Rituum Congregationis nomine, B. Joannis Francisci Regis fidei integritatem, ceterasque egregias virtutes, & miracula, accommoda oratione, exposuit, asserens omnia ex Sacrorum Canonum præscripto optime comprobata fuisse: proinde se, collegasque suos censere ad ulteriora, si ita Nobis videretur: progredi licere, & Beatum Dei Servum in Sanctorum numerum referri posse; quod ceteri omnes, qui tunc aderant Cardinales, gravibus Sententiis dictis, unanimes comprobarent.

§. 51. Convocato deinde publico Consistorio, in quo Dilectus Filius Joannes Aſcevolinus Aula nostræ Consistorialis Advocatus pro ejusdem Servi Dei canonizatione eloquenter peroravit, ac nomine Charissimi in Christo Filii nostri Ludovici Francorum Regis Christianissimi, & Charissimæ in Christo Filia nostræ Mariæ eorundem Francorum Regina Christianissimæ ejus Conjugis, & quamplurimum Venerabilium Fratrum Archiepiscoporum, & Episcoporum Regni Galliarum: & potissimum Provinciæ Occitanæ, necnon Dilectorum Filiorum Magistratum, Procerum, & Populorum ejusdem Provinciæ, & totius insuper Ordinis Clericorum Regularium Societatis Jesu, ut ad eam deveniremus, humiliter supplicavit. Nos rei gravitatem, ac magnitudinem præ oculis habentes, Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos ibidem præsentem omni animi contentione hortati sumus, ut orationibus, jejunii instantes essent, quo benignissimus Deus lucem suæ claritatis super mentem nostram effundere, & in voluntate sua dirigere dignaretur.

§. 52. Deinde in semipublico Consistorio vocatis, non solum Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis prædictis, sed etiam nostris, & Sedis Apostolicæ Notariis, Proto-notariis nuncupatis ex numero participantium, ac Palatii nostri Apostolici causarum Auditoribus de more præsentibus, quæ opportuna, & necessaria videbantur, de eximia B. Joannis Francisci Sanctitate commemorata sunt, cumque omnes ad ejus canonizationem deveniendum, concordibus suffragiis censuissent, Nos unanimi eorum consensu audito, aperuimus os nostrum in benedictionibus, ac Dei nunc, & voluntatem secuti, justum, & debitum esse censentes, ut quos Deus honorat in celis, nos venerationis officio laudemus, & glorificemus in terris, celebrandæ canonizationis diem indiximus, cunctos adhortati, ut in orationibus, jejuniiis, & elemosynis perseverantes, Spiritus Sancti gratiam nostræ humilitati in tam alto negotio impetrare studerent.

§. 53. Demum peractis omnibus, quæ ex Sanctorum Patrum auctoritate, canonicis Sanctionibus, S. R. E. antiqua consuetudine, ac novorum decretorum præscripto agenda, & observanda erant, hodie, hoc est die festo Sanctissimæ Trinitatis, in Sacrosancta Lateranensi Basilica, in quam solemniter cum Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis supradictis, necnon dilectis filiis Romanæ Curia: Prælati, Officialibus, & Familiaribus nostris, Clero Sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia mane convenimus, post repetitas a dilecto filio nostro Nereo S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupato, nostro secundum carnem, ex fratre germano, Nepote, per dilectum filium Thomam Antamorum Consistorialis nostræ Aula Advocatum, prædictas instantias, quæ dudum Sedi Apostolicæ pro hujusmodi canonizatione porrectæ fuerant, Nobisque a præfato ordine

Consistoria
plura Cardi-
nalem co-
ram eodem
Summo Pon-
tificem de more
habita.

Canonizatio
demum so-
lemniter ce-
lebrata die
festæ Sanctis-
simæ Trinitatis
ab eodem
Clemente
XII.

Cle.

† Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzja.

† Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna.

†

†

† Ego Franciscus Burghefius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.

†

†

† Ego Vincentius Tit. S. Petri in Monte Aureo Presb. Card. Bichius.

† Ego Joseph Tit. S. Thoma in Parione Presb. Card. Firrao.

† Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.

† Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.

† Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Cecilia.

† Ego Dominicus SS. Quirici, & Julita Presb. Card. Riviera.

† Ego Marcellus Tit. S. Maria in Ara Celi Presb. Card. Passari.

†

†

† Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pieri.

†

† Ego L. S. Maria in Via Lata Prior Decanorum Card. de Alteriis.

† Ego Carelus S. Agathe in Suburra Diaconus Card. Columa.

† Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.

†

† Ego Alexander S. Maria in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.

† Ego Nicolaus S. Maria ad Martyres Diaconus Card. Judice.

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego B. SS. Cosma & Damiani Diaconus Card. Ruspulus.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

Loco ✕ Plumbi.

Antonius Card. Pro-Datarius.

Pro Card. Domino Oliverio

Cajetanus Amatus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

CCV.

Beata Catharina Flisca Adurna Sanctarum Viduarum Albo adnumeratur, designata ad ejus festivitatem annuam peragendam die 15. Septembris.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

§. 1. **C**audet, & exultat Romana Catholica Ecclesia suorum filiorum leta victoriis, qui telis quidem Secularibus nudi, sed divina virtute armati adversus blandientis mundi insidias, vel frementis infernalis hostis impe-

tus, vel secularium turbinum minas spe vivida, mente incorrupta, constanti fide, caritate ferventi fortes, & stabiles in acie steterunt, & bonum certamen, certamen Caeleste, certamen spiritale, praelium Christi decertarunt, gloriosum cursum consummarunt, immarcescibilem coronam de manu Dei meruerunt. Gloriatur igitur, & merito gloriatur pia mater Ecclesia fortitudine Martyrum, constantia Penitentium; Viduarum pietate, Castitate Virginum, & ceteris praeclaris suorum fidelium virtutibus; qui spectaculum facti mundo, & Angelis, & hominibus, militantes fortiter, & constanter dimicantes in se ipsis exhibuerunt supernae prodigia virtutis. Infirma enim mundi elegit Deus, ut confundat fortiora, & ea, quae non sunt, ut ea quae sunt, destrueret. Omnipotens enim Dei virtus in servorum infirmitate clarescit, & supernae dignationis splendor, quo Servos suos illustrat, in Ecclesiae refunditur honorem, quae illos salutare lavacro spiritualiter peperit, doctrinae lacte aluit, Sacramentum Scripturarum roboravit eloquiis, Sacramentis armavit ad pugnam, hortamentis perduxit ad coronam. Itaque quo inimicorum major est impetus saevior pugna, longius certamen, pugnantis autem infirmior atas, sexus imbecillior, eo magis crescit vincentis meritum, & laus, & amantissimae matris gaudium, & gloria, quae Sanctorum recolens triumphos, eorum exhilarata laudibus, & potenti consilia patrocinio, quotidianas, quas ab ingratis accipit filiis, solatur injurias, & assiduas abstergit lacrymas, quibus funera plangit, & ruinas plurimum. Benedixit Deus, qui non continet in ira misericordias suas, & Ecclesiam suam quotidie non desinit divinae gratiae prodigiis, & gloriosis Sanctorum Victoriis consolari. Cujus consolationis Nos, quos nullis nostris meritis universalis Ecclesiae regimini praeficere dignatus est, inter assiduos tribulationum, & adversitatum fluctus, quibus pro peccatis Nostris graviter vexamur, participes esse voluit in Beata Catharina Genuensi, quae fortis illa mulier fuit, quam inventu difficilem scriptura edixit, & cujus constantis animi fortitudinem caelestibus auxiliis roboratam, nec infernalis hostis impetus, nec multarum tribulationum impulsus quatere potuit, & ab illo avertere, quod in sublimitate mentis suae altissime conceperat, proposito sanctitatis.

§. 2. Nam per gratiam Spiritus Sancti naturae usum, & sexus infirmitatem transgressa accincta robore, & in spiritu ambulans desideria carnis non perfecit, sed in divina caritate altius fixis radicibus, & domicilio suo super petram robusta mole solidato firma, & inconcussa ad infernales incursus, & ad procellas, & turbines saeculi stetit, ut ad Dei munera per divina praecepta fortiter pergens feliciter perveniret. Hanc igitur hodierna die servatis de more solemnitatibus in Sanctarum Viduarum numerum ab omnibus fidelibus colendam auctoritate calitus Nobis impertita retulimus, & ideo ejus pie sanctaeque res gestas, praeclarasque virtutes breviter exponemus, ut earum commemorationem dolorem cordis nostri, & pectoris nostri angustias leniamus, & fideles omnes ad fugienda mundi hujus blandimenta, sequendasque virtutes praeclarae hujus Viduae exemplo provocentur. Experientia enim docente quotidie edificimus humanam infirmitatem in studio virtutum decurrendo exemplo amplius, quam praeceptis proficere; Quoniam nec difficile, quod jam factum est, aestimatur, & utile, quod probatum, & religiosum, quod hereditario quodam paterna virtutis usu in Nos est successione transfusum.

§. 3. Genua, quae celebris est in Liguria Civitas, & totius Genuensis Reipublicae caput, Catharina nata est anno millesimo quadringentesimo quadragesimo septimo: Patrem habuit Jacobum Fliscum Proregem Regni Neapolis, Roberti

B. Catharinam SS. Viduarum Catalogo adhiberi statuit.

B. Catharina Patria, genus, & primordia.

Fratri

Fratris fa. re. Innocentii IV. Prædecessoris nostri filium, & matrem Franciscam de Nigro sanguinis vetustate nobiles, sed longe prole ipsa nobiliores, quæ splendorem generis virtutum præstantia, quæ sola apud Deum nobilitas est, superavit. Vix enim usu rationis potita, & octavum ætatis suæ annum attingens, amore erga Deum, erga Parentes obsequio, erga se ipsam contemptu eximiis virtutum argumentis ad futuram sanctitatem præluxit. Etenim spiritu sancto instruente edocta Christianam sapientiam esse, scire Jesum Christum, & hunc Crucifixum, frequenter in Christi patientis imaginem e pariete cubiculi sui pendente figebat oculos, cuius obtutu miro patientis desiderio accendebatur, ut crucifixis carnalibus desideriis, mente soluta, & libera ad amorem invisibilem tenderet. Itaque jam magisterium virtutis adepta, quæ præjudicium vehebat ætatis, sprete lecti molliæ, paleis culcitæ, ligno cervicalis vicem, & usum præbentibus, somnum brevissimum capiebat, omnia autem puerilia oblectamenta contemnens rigida silentii custos sola oratione delectabatur.

Quamvis Monialis esse cuperet, parentum obtemperans voluntati, nubit Juliano Adurno.

§. 4. Quamobrem spiritali orationis cibo nutrita adeo in ea celestis patriæ amor, mundique contemptus succreverat, ut demum tertium annum agens, consilio Confessarii sui adhibito, se in sanctimonialium monasterio dicare Deo, totamque dedere decrevit. Sed sacræ Virgines, quas adulta animi Catharinæ fortitudo, & spiritalis robur latebat, ejus teneros annos, & imbecillam corporis valetudinem rata non aptam ferendis laboribus, & monastica vite muneribus, consuetudinem Monasterii excusantes ob teneram ejus ætatem in suum consortium admittere recusarunt. Ita disponente Altissimo divinæ providentiæ consilio, a religioso Monasterii seculo repellitur, quæ postea in sæculo remanens feminis nuptis, ac viduis, quarum mentibus carnalium cupiditatum tenebras mundi consuetudo offuderat, viam Domini ingredi volentibus tanquam lucerna in tenebroso loco super candelabrum posita prælucet; repulsum Dei Ancilla patienter tulit, & intelligens Dominum a se obedientiam velle, non sacrificium, parentum voluntati, atque imperio obsecuta nobili; atque diviti viro Juliano Adurno nupsit.

In ipso conjugali statu pompas sæculi refugit, quæ de causa multas patitur a Juliano angustias.

§. 5. Sed ne mundanarum voluptatum fallenti capta dulcedine in viam sæculi abduceretur, tribulationes, & pressuras immisit Dominus, qui non derelinquit diligentes se. Sponsus enim ab ipso nuptiarum die, eam vehementer aversatus est. Ille enim luxum, & pompam, hæc frugalitatem, & modestiam, ille hominum catus, & frequentiam, hæc silentium, & secretum; ille ludos, & oblectamenta sæculi, hæc orationem, & castas Deum amantium delicias sequebatur. Ideo ob contraria voluntatum studia alienato mariti animo asperere, ac dure ab eo tractabatur: Ipsa vero etiam nulla erga virum maritalis obsequii, & cultus præteriret officia, maxime tamen illius morum, ac vite tædebat: unde caligantibus tristitia tenebris oppressum est cor ejus, nec erat, qui consolaretur eam.

Sæculi vivendi morem sequi statuit, ut a continuo animi marore sublevetur; sed hinc gravior animi angor.

§. 6. Quinquenium in luctu, & marore transiegit: deinde amicis, & consanguineis feminis suadentibus aliquandiu pristina vite consuetudinis remittere, ut maritis animi sublevaret tristitiam aliarum nobilium feminarum coetus, ac Domos frequentare, & vivendi rationem sequi instituit. Sed omnia benignissimus Deus felle amaritudinis consperserat, ut Servæ suæ anima falsa Mundi oblectamenta fastidians, celestes dulcedines esuriret: Habet enim potestas illa iustissima miris, & incomprehensibilibus modis per quasdam secretissimas successiones rerum sibi servientium, quas creavit, & severitatem vindicandi, & clementiam liberandi; Itaque altero fere quinquennio elapso, cum a terrenis rebus animi potius

augeretur maror, & tristitia, quam levaretur angustia (Severa enim misericordia nihil Deus Ancillæ suæ sinebat dulcescere quod ipse non esset) ita supramodum gravata est supra virtutem, ut tæderet etiam vivere, & in se ipsa responsum mortis haberet.

§. 7. Graves inter animi angores propriam Sororem, quæ Sanctimonialis erat, consuluit, cuius hortatu Presbyterum Monasterii Confessarium adivit, ad cuius pedes vix dum se prostraverat, cum caligantibus jam in Sæculo mentis oculis divinæ lucis lumen subito affulsit, & doloris simul, atque amoris vulnere percussa parum abfuit, quin prolaberetur in terram. Ut vero domum rediit, cum ab arcano fundo alta consideratio, irradiante divina gratiæ lumine contraxisset, & congestisset totam miseriam suam in conspectum cordis sui, obortus est ingens imber lacrymarum, projectisque muliebribus ornamentis, quæ nunquam imposterum resumeret amarissima cordis contritione, sanctaque indignatione sui detestata est antea vitæ culpas, admirans divinam clementiam, ac ineffabilem Dei bonitatem retrahentem recedentes a se, & derelinentes fontem aquæ vivæ, ut fodiant sibi cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.

§. 8. Itaque timore divinæ Justitiæ, admiratione misericordiarum Domini, odio erga mundum, indignatione erga se, dolore de peccatis, tanta denique, tamque gravi diversorum affectionum cordis intima agitante procella, accendebatur jam concepta flamma divini amoris, & pectore suspiria, & oculis cadebant flumina lacrymarum, acceptabile, ac gratum Deo sacrificium. Cum subito mentis oculis apparuit Salvatoris crucem baulantis imago toto corpore sanguine diffluentis. Quam speciem animo alte infixam vivisque expressam coloribus ita mente in posterum retinuit, ut quæcumque oculis cerneret, præioso Christi Sanguine ei viderentur adspersa, quocumque se verteret Salvatoris patientis imaginem sibi videretur intueri. Hinc ingens patiendi ardor, ut se Passionem Christi Domini conformans de admittis, vel levibus culpis divinæ justitiæ in sanguine, & per merita divini Mediatoris satisfaceret, & veterem hominem in se crucifigeret, & destrueret corpus peccati, ut non amplius peccato serviret.

§. 9. Itaque carnem suam ciliciis, flagellis, fame, siti, vigiliis, jejuniis edomuit, ne spinas, ac tribulos vitiatorum produceret, sed Sancta Corpore, & spiritu, hostiam Deo placentem se offerret uno, vel altero anno ab admirabilis ejus conversionis die voce Christi Domini ad interiores cordis aures resonante invitata est ad peragendum cum Divino Salvatore quadragesimale jejunium; quo exercita tria illa tentationum genera, quibus ille volens tentatus est, superare edisceret: nempe intus verbo Dei nutrita, non quereretur in ista mortalis vitæ Eremitæ voluptatem, imo ita domitam cupiditatem haberet, ut nec fami cederet; uni Deo tantum subjecta, non desideraret in monte, hoc est in terrena elatione jactantiam, sed nulli creaturæ serviens, & neminem præter Deum adorans superbiam sæculi, & vanitates vanitantium calcaret; aeterno demum incommutabilis veritatis spectaculo inhaerens curiositatis illecebram contemneret, nec Deum tentaret, nec per fastigium templi, id est per oculos Corporis se precipitem ageret, ut ad temporalia, & inferiora recedendo a Deo templum, hoc est animam nostram inhabitante, perveniret, atque ita tria illa prorsus sibi subdita, & penitus contracta jejunio, & Oratione teneret concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, & ambitionem sæculi auscultavit subito invitamenta Dominica fortis Dei mulier, & secuta est spiritum ducentem in desertum penitentia longe a mundanis oblectamentis, & secularibus curis inhabitantibus terras. Et non solum

Luce divina perfusa Sæculi pompas iterum exiit.

Ex visione Salvatoris Crucem baulantis ingens Catharinæ fit desiderium patiendi.

Corpus divinum verimode macerat.

primæ illius Quadragesimæ tempus, sed per annos tres, & viginti, nedum Quadragesimæ, verum etiam Adventus ferias solo cælesti orationis Cibo, & Sacrosancto Eucharistiæ pane sustentata transegit, amarissimo tantum aquæ liquatæ salis, atque aceti potu sicim quandoque excrucians potius quam restringens, quo tamen jejunii tempore robustior, atque vividior laboriosis caritatis muneribus perfungebatur. Ita per gratiam Spiritus Sancti naturæ usum, & sexus infirmitatem transgrediens, cibo abstinentiæ, & potu amaritudinis aluit corpus suum, docens non solum nescire vitia, sed etiam causas nescire vitiorum.

Egenis, & Infirmissis infer-
vit cum nonnullis Matro-
nis.

§. 10. Ad sanctitatis igitur sublimitatem per erectas penitentia semitas celeri gradu progrediens Catharina, & a divino humilitatis magistro edocta, altitudinem perfectionis mensuram esse debere humilitatis, elegit abjecta esse in domo Patris sui magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Itaque se comitem adjiciens, vel potius in pietate ducem aliis nobilibus Matronis, quarum cura erat Infirmissis, pauperibusque succurrere, & miserorum calamitates, & angustias opere, & pecunia sublevare, circumbat per vicos, & Plateas quærens in pauperibus, & infirmis, quem diligebat anima sua. Incedebat autem per Urbem gradu sobrio, veste humili, vultu modesto, fixis in terram oculis, itaut præsentia sanctitatis anteirent signa virtutum. Egenorum vero necessitatibus prompte, ac liberaliter subveniebat, & feminas infirmas singulari caritate complectebatur. Sternebat lectos, purgabat sordes, vilia quæque munia obibat, solabatur verbis, inserviebat manibus, pecunia sustentabat, cibis reficiebat. Laboriosum, atque humile infirmis inserviendi munus primum in privatis Domibus, deinde in publico Nosocomio, cujus regimen ei demandatum est, sedula cura, & diligenti sollicitudine exercuit, & ad felicem usque vitæ suæ finem retinuit, militans stipendiis suis; nihil enim unquam accepit de substantia Nosocomii, sed quæ sibi pro victu, & indumentis erant necessaria, suis expensis sibi ministrari volebat.

Qualis ejus
esset amor er-
ga Deum,
suique con-
templatus.

§. 11. Assiduus autem Caritatis officiis erga proximum, quasi quibusdam gradibus ad purum illum, ac mirabilem Dei amorem ascendit; Si quidem cum ejus corpus templum Dei inhabitantis effectum esset, animus veluti altare Domini, in quo sacrificium laudis quotidie Altissimo immolaretur, manu æterni Sacerdotis excusso mundanorum affectuum pulvere, & terrenarum cogitationum remotis cineribus, totus exarsit vaporem exhalantis Divini ignis non solum penetrantis, inflammantisque cordis intima, sed pertingentis usque ad exteriora corporis, & ad sensus mortalium hominum. Nam thorax, cereræque corporis partes, quæ cor ambiunt, ignem spirare videbantur, nec manibus tangi poterant, quin & dolore afficerentur, & intolerabilem ardorem perferrent: Quare per altas contemplationis vias introducta a Cælesti Sponso in cubiculum suum, & ad contemplandam æternæ Majestatis pulchritudinem admissa, divinæ lucis fulgore mens repercussa, intimo cognitionis sensu percipiebat, comparatione immense illius altitudinis imam mortalis conditionis paupertatem, & miseriam, inanitatem, vilitatemque sui, & cernens fastidium celsitatis sursum, & faciem abyssi deorsum, adeo se contemnebat, seque ab aliis sperni amabat, ut semetipsam nunquam proprio vocaret nomine, atque ægreferet ab aliis se nominari. Affirmabat enim nihil esse in Creaturis, quod bonum esset, vel Deo placere posset, sed ex nihilo educas, & contagione labis primi Parentis contaminatas in malum semper propendere, & frequentissime in illud prolabi, nisi Dei gratia misericorditer liberentur: Ideo curandum esse, ut destruantur, quod ex nostro est, ut Christus ædificetur in Nobis, cujus gratia adiuti dicere valea-

mus cum Apostolo; vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus; Etenim non solum temporalibus indigentium necessitatibus, & ægotantium corporibus sanandis, curandisque sedulo navabat operam, sed etiam aliorum animis medendis curam omnem, ac studium impendebat. Ideo & qui ægotantes in Nosocomio decumbebant, & qui eam adibant his, atque aliis sanctissimis instruebat monitis, quibus, & ad peccati fugam, & ad Dei amorem impelleret.

§. 12. Imo dilatans spatia Caritatis dialogum etiam scripsit, in quo allegorice inducens animam, & corpus peregrinationem facere statuentes, convenientesque absque dissidio iter peragere mire ostendit quanto detrimento anima cæci amoris sui laqueis implicata in recto æternæ salutis itinere peragendo impediatur.

§. 13. Sed maximo ad virtutem sequendam incitamento, & exemplo, atque admirationi omnibus erat, feminam splendide genere natam adeo humilem, ut vilissima quæque munera in publico Nosocomio exerceret, adeo mitem, & patientem ut alaci animo procacium fervorum injurias, & contumelias exciperet: tanta ferventem caritate, ut corpore licet infirma omnium ægotantium cura præsto esset, & quamvis divinæ contemplationis dulcedine in extasim rapta frequenter a sensibus alienaretur, tamen vocata ad peragenda caritatis officia, illico surgebat, & hilari ac rubicundo vultu, veluti ex consortio sermonis Domini accurrebat, expletisque caritatis muneribus ad orationem redibat, ita Deo unita, ut nullius Creatura recordaretur, ita proximorum cura, ac animarum salutis intentia, ut sui profusus videretur oblita.

§. 14. Nam a Deo impetraverat, ut proximorum necessitatibus sublevandis inserviens, tamen id tanta sedulitate, & diligentia præstaret, quantum alius nemo pari caritate non præditus adhibere posset, tamen statim ac officium caritatis impleverat, ejus, cui inserviebat, oblivisceretur. Itaque nulla Creatura imago illam, quam alte corde, & mente infixam patientis Salvatoris imaginem gerebat obumbrabat, & flagrantem illam divini amoris flammam, qua cor illius suaviter astuabat, nullus terrenus affectus, vel restringebat, vel minuebat: idcirco vere cum Apostolo exclamare poterat, neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque altitudo, neque profundum, neque Creatura alia poterit nos separare a Charitate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino Nostro. Profecto non illam aspera natura, & dissoluti, intolerabilesque viri mores, quos semper patienti, & remisso animo toleravit; non contemptus, & irrisiones, dum pietatis opera peragebat; gaudebat enim, quod digna habita esset pro nomine Jesu contumeliam pati: non dura eorum, qui Nosocomio ministrabant imperia quæ humilis, ac lubens exequabatur: non carorum, & consanguineorum jactura, quam benedicens Domino æquissimo animo tulit: non corporis infirmitas, assiduaque agitudines, cum enim infirmabatur, tunc potentior erat: non denique sive prospera, sive adversa, sive præsentia, sive futura a Deo avellere poterunt, sed tanquam petra immobilis adversus furientes sæculi turbines & fremantis hostis impetus stabat, nec Cælestibus donis ditata efferebatur, nec adversis concussa deprimebatur, sed perseverantissima animi puritate complectens Deum, quem semper præsentem gerebat, ad eum toto affectu se tenens, non habebat, quod expectaret, vel timeret futurum, nec in præteritum trajiciens, quod meminisset; nec in præsens respiciens, quod amaret; ideo nulla vice variabatur, nec ulla in tempora distendebatur, sed coherens summo, vero, & vere æterno bono, quod solum animæ diligenti illud sufficit, ejusque flagrans desiderium

Dialogum
scribit.

Proximo
præbet do-
cumenta, &
incitamenta
virtutis.

Quam fixa
mente in
æternarum
rerum con-
templatione,
Deique amo-
re maneret.

exple-

explere posset, in nullam temporum varietatem, & vicissitudinem ab illo se revolvebat, & ad se declinabat, vel desinebat ad alia: Nam invento, quem diligebat anima sua, tenebat eum, nec dimittebat, in eo exultabat, gaudebat, gloriabatur, ejusque sanctum nomen semper gerebat in corde, semper habebat in ore, nullum majus persentiens gaudium, ac solatium, quam si dulce Jesu nomen etiam ab aliis pronuntiari audiret.

§. 15. Quendam mulierem contagiosa febre in extremo vitæ laborantem, & vi morbi loquendi facultate privatam sæpius adhortata, ut Sanctum Jesu nomen pronuntiaret, statim atque moventem ora animadvertit, impetu amoris Sanctissimi nominis abrepta, suique oblita, fatidi, & pestilentis oris labia exosculata est, quorum contactu eodem infecta morbo, parum absint, quin vitam cum morte commutaret. Sanitate deinde Dei voluntate sibi restituta nihilo fecius, ac anxia nulla cautione adhibita, omnique vitæ, & salutis periculo contempto, pristina erga infirmos pietatis officia alacris, & læta repetiit. Ex abundanti enim divini amoris fonte emanabat mira illa pectoris constantia, & animi firmitas in currenda via Domini, & sectandis semitis ejus. Nam idem semper vultus, eademque frons, & præclara in omni actu vitæ æqualitas, humilis, modesta, misericors, humana despiciens, cælestia inquirens, admirabilem suavitatem in verbis, ac moribus præferebat, omnes ad se confugientes excipiebat benigne, amanter solabatur, prudenter admonere, prompte, ac studiose sublevarat, una, & assidua ejus cura, & perpetua cogitatio erat Dei honor, gloria, & laus nominis ejus, victorum, ac scelerum destructio, peccantium conversio, animarum salus; id curabat, id faciebat, huc referebat cogitationes omnes, & sedulam illam, quam pro corporibus proximorum sanandis, sublevandisque curam adhibebat.

§. 16. Plures igitur abeuntes in consilia impiorum, & sequentes semitas sæculi, orationibus, & suasionibus suis, divina operante misericordia, ad viam Domini revocavit, & potissimum illud accidit, quod fore Apostolus prædixerat, ut sanctificaretur vir per mulierem fidem. Nam etiam Julianum Adurnum virum suum lucrata est Domino, loquens illi sanctis moribus suis, quibus eam Deus pulchram fecerat, & reverenter amabilem, atque admirabilem. Etenim primum ab eo impetravit, ut sibi in Castitate vivere liceret, deinde ipse ultro ad illam veniens, collatisque cum ea consiliis a vitis sæculi recedens, induto habitu Tertii Ordinis Sancti Francisci, piam vivendi rationem instituit. Cum autem in postrema ægritudine sua, ut erat ad iram proclivis, morbi incommoditatum pertæsus, tanta esset impatientia, & indignatione correptus, ut in periculo æternæ salutis verari videretur, id ubi sanctæ uxoris conspexit, ingressa cubiculum suum oravit Dominum, qui ventis, & tempestatibus imperat, & serenitatem Cælo, mari tranquillitatem reddit, & statim ab immortalis Deo obtinuit, ut tranquillaretur impatiens Mariti animus, ut procellosa tempestas sedaretur. Siquidem nondum finita oratione vir, stupentibus omnibus mutatus est, & tranquillato animo, submissoque divinæ voluntati, patienterque toleratis extremæ vitæ molestis ac doloribus mortem obivit.

§. 17. Anxia autem Catharinæ cura, & sollicitudo de salute animarum, & fervor ejus caritatis erga proximum pars exigua erat immense flammæ, qua in Dei amorem exarserat, & quæ ex animo resiliens in corpus non solum cor vinique partes divini ignis ardore fervere videbantur, sed insuper pars illa cutis, quæ cordis regionem ambit, igneo robore suffusa post felicem ejus obitum mortalium oculis apparuit.

§. 18. Itaque ubi non vocabat caritas, vel

aliorum præcepta impellebant, ad Orationem redibat, in qua Cælestibus fruens contemplationis deliciis alienabatur a sensibus, & animæ a rerum sensibilibus tumultu, & perturbatione libere in suavissima quiete supra pectus divini magistri recumbenti cælestia revelabantur secreta, quæ intellectus humanus percipere nequit: ineffabilis scilicet divinæ sapientiæ modus, quo hominum æternæ consulit salutis, humanæ cecitatis misera conditio, quæ lacrymabili infans ægritudine oblata sibi repellit remedia, & divina beneficia in suam perniciem vertit, vis superni amoris, gratiæ sanctificantis pulchritudo, æternæ Beatitudinis gloria. Quæ postea a suis interrogata, cum maxime vellet, humanis verbis exprimere nequebat, quod enim mens divino lumine illustrata conceperat, lingua carnis innodata vinculis parere non poterat, ut jam illud Apostoli usurpare posset: Scio hujusmodi hominem sive in corpore, sive extra corpus nescio, Deus scit, quoniam raptus est in paradysum, & audit arcana verba, quæ non licet homini loqui.

§. 19. Ita igitur Beata Catharina assidue orationis, & cælestis contemplationis uberibus inhaerentem caritas erga Deum, & erga proximum nutrita, ac roboraverat animum, qui cum jam esset sequendo Deo factus idoneus, ac dicere posset cælesti sponsa trahe me post te, curremus: & divinæ Majestatis sublimitas ex tanta parte quantam mortali homini vix ferre licet, sese aperuisset, adeo mirabilis ille caritatis ardor excreverat, & tantum divini amoris surrexerat incendium, ut exusta omni terrena labe, atque interiori homine purgato, & sanctificato cælestis amoris ignis ex animo in corpus exundans vivus, & efficax, & penetrabilior omni gladio accipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ, ac spiritus infirmam carnem tanto ferendo ardori imparem fere consumpserit & jam pene solo spiritu viveret, nec in alio corporis sarcinam sentiret, quam in doloribus, & languoribus, quos æstuantis amoris vis atque impetus in eam redundans, efficiebat: unde in ea jam satis apparet quam divine dictum sit. Ego sum ignis consumens: & illud: ignem veni mittere in terram; tum etiam: lampades ejus lampades ignis, atque flammularum. Pleno igitur pectore æstuabat, & totis flagrabat visceribus Catharina, & animus morarum impatiens ad castissimum Cælestis Sponsi ferebatur amplexum, ut sæpe amoris impetu acta cum Apostolo dicere cogeretur: cupio dissolvi, & esse cum Christo. Nam dulce quidem est vinculum corporis, quo ligatus est homo, & ab eo solvi non vult, illa tamen quia sciebat, quid sibi repositum esset, & jam gustaverat primitias spiritus, concupiscebat dissolvi, & esse cum Christo, adeout, quod aliis metum, ac terrorem ingerit, ipsi gaudio, ac solatio esset, si nempe aut de vita cum morte commutanda sermonem audiret, aut si aliquos in Nosocomio morientes aspiceret, aut si sacris precibus, aut Sancto Sacrificio, quod pro mortuis offertur interesset, interna quadam lætitia, & spiritali gaudio afficiebatur. Gemitus enim gemitibus inenarrabilibus in peregrinatione sua recordans Hierusalem, & elevato, atque extento sursum corde, cælestem requirebat patriam, amatam Patriam, desideratam Patriam, pulchram, & sanctam Civitatem, & Deum super eam regnatorem, & illustratorem Patrem, Dominum sponsum suum, dilectum suum, castas, & fortes delicias, beatam requiem, & solidum gaudium, unum, summum, verum, & sempiternum bonum. Gratulabatur ergo aliquando solvenda esse vincula carnalium membrorum, ut acciperet indumenta, & ornamenta virtutum, ponendam esse carnem, ut coronam reciperet; discedendum esse a corpore, ut cum Deo conjungeretur; migrandum esse e terris, ut ad Cælum perveniret: Felix mutatio, Sancta migratio.

§. 20. Verum divinæ exequendo voluntati sem-

Qualis amoris æstus in Deum.

In extremum incidit mor-

Ex osculo mulieris contagiosa febre laborantis, quæ Jesu nomen invocaverat, morbum contrahens, & post modum convalescens pristina pietatis erga infirmos officia repetit.

Virum suis moribus ad bonam frugem reducit.

Mira ejus de salute animarum sollicitudo.

Assidua in oratione.

1737.
bum, quod a
Medicis divi-
nitus immis-
sum nescitur.

per intenta, & solum quod Domino placitum esset, faciendi cupida, & sollicita, eique omne suum desiderium submittens, omnemque cogitationem ad Dei voluntatem conformans vitam sibi produci non recusabat, ut per diuturna dolorum tormenta conformior fieret Imagini filii sui, quia sicut Socii Passionis erimus, ita erimus & resurrectionis. Quate inter huiusmodi suaviter adversantium desideriorum confictus novo quodam celestis amorisangebatur martyrio, quo factum est, ut infirma caro inusitata quadam, & gravi aegritudine, quæ postrema fuit, correpta succumberet. Cum autem insolita infirmitati sananda nulla remedia proficerent; qui ejus salutis curam gerebant, ut omnia experirentur, & nihil intentatum relinquerent, convocarunt decem medicorum consilium, qui cum jacentem conspexissent, nec ullum morbi indicium apparet, perpenfis causis, quibus agrotare cæperat, aegritudinis symptomatibus diligenter inspectis, cum nullum ex propinatis remediis prodesset, sed tantum celestes visiones, & Sacram Eucharistiam, qua tantummodo refecta, per quatuordecim ante obitum postremos dies vitam duxit, prostratis cuius viribus solatio, & adjumento esse cognovissent, morbi novitate attoniti quid Divinum in mirabili illa infirmitate manifeste comperientes, in eam convenere sententiam, ejus aegritudinem non humanam, nec humanis sanandam remediis, sed eam divinitus immisam, & celesti animarum medico relinquendam.

Piemoritur.

§. 21. Sexagesimum tertium ætatis suæ annum agebat, cum optatum tempus advenit, quo dissolutis corporei carceris vinculis, ad optatum Cælestis Sponsi complexum libera evolveret. Præsentiens igitur jam sibi finem mortalis vitæ instare, oculis, atque manu Cælum indigitans, quo mox profectura erat, verbis illis: in manus tuas Domine commendo spiritum meum, suavissime pronuntiatis, paulo post magnitudine potius charitatis, quam morbi languens in secreto, & mentibus hominum impervio Divini amoris silentio placidissime obdormivit in Domino decimo septimo Kalendas Octobris anno millesimo quingentesimo decimo.

Miracula post mortem patrata.

§. 22. Ubi vero Beatæ Dei famulæ mortis rumor Urbem Genuensem pervasit, ad Sacras ejus exuvias in magno Nosocomio, ubi decesserat, venerandas ex omni Ordine, atque ætate viri, & mulieres frequentes confluerent; Ibique plurimi solarium, quibusangebantur molestiis, quibusque afflictabantur aegritudinis medicinam, ejus intercessione invenerunt. Interea corpus ejus, quod flexile, incorruptum, rubroque colore circa cor, & vivo omnino simili cernebatur, post aliquot dies in Sepulchro in Nosocomii Ecclesia recenter constructa summa veneratione collocatum fuit. Post duo de viginti menses illo aperto, ut Sanctæ Viduæ corpus ad novum tumulum decentius ornatum transferretur, quo ingenti Civium multitudini, quæ ad illud venerandum accurrebat, fieret satis, repositum est intra Sacelli Cancellis, quibus confertim irruentium turba arcere: Per octo continuos dies ita permansit populorum concursu nunquam deficiente, aucta præsertim veneratione ex miraculis quæ omnipotens Deus circa illud operabatur. Quibus diebus elapsis in eadem Ecclesia ad marmoreum tumulum in sublime erectum delatum est, ubi miraculis clarum publicæ Venerationi expositum, devotionis fervore erga Sacras Beatæ Catharinæ reliquias nunquam imminuto ad nostra usque tempora permansit: Divina Omnipotentia testimonium prodigiis dextere suæ perhibente, sibi non perire quod moritur, & mortalium mentibus indicante, quanta in gloria esset in Cælis anima hujus Beatæ Viduæ, cujus caro exanimis tam eximii Divinitatis effectibus in terris ornabatur.

Ejus Corpus non a Genuen-

§. 23. Itaque nedum Genuensium, verum etiam

ceterorum Populorum erga hanc Sanctam Dei Servam devotio, & ad Sacrum ejus Corpus venerandum, cujusvis generis, & conditionis hominum assiduus concursus fuit.

§. 24. Cultu igitur & veneratione erga illam constanter perseverante, & post centum annorum lapsum percrebescente, post confectos autoritate ordinaria processibus super ejus Sanctitate, & miraculis, eosque in Sacra Rituum Congregatione exhibitos, expedita fuit commissio die vigesima quarta mensis Maii anno millesimo sexcentesimo trigesimo sexto ad effectum fabricandi processum autoritate Apostolica super cultu immemorabili, & casu excepto a decretis se. re. Urbani VIII. Prædecessoris Nostri, illoque absoluto a bo. me. Decio S. R. E. Diacono Cardinali Azzolini nuncupato Causæ Relatore propositum fuit dubium, an sententia, ab Archiepiscopo Genuensi Judice delegato lata super cultu immemorabili, & casu excepto esset confirmanda, & responsum fuit: constare de casu excepto, proinde præfatam sententiam esse confirmandam, quod Decretum piæ memoriæ Clemens X. pariter Prædecessor Noster die 6. Aprilis anno millesimo sexcentesimo septuagesimo quinto confirmavit. Præterea eodem Cardinali Azzolino Causæ Ponente obtenta est die decima septima mensis Augusti anno millesimo sexcentesimo octuagesimo tertio facultas conficiendi processum super Sanctitate vitæ, virtutibus, & miraculis, ut ad Beatæ Canonizationem deveniri posset. Labentibus deinde pluribus annis, ac processu post nonnullas prorogationes, ac subrogationes nondum absoluto, susseque in Ponentem causæ bo. me. Josepho Renato Imperiali nuncupato supplicatum fuit pro concessione Officii, & Missæ de eadem Beata, & S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum Congregatio edito decreto a se. re. Clemente XI. Prædecessore Nostro confirmato, die decima nona mensis Septembris anno millesimo septingentesimo decimo concessit, ut in Civitate Genuensi recitaretur Officium, & celebraretur Missa de Communi Viduarum in honorem Beatæ Catharinæ, nec multo post eadem concessio ad totum Januensis Reipublicæ Dominium fuit ampliata, ac tandem approbatum extitit Officium, & Missa propria de eadem Beata cum ejusdem elogio in Romano Martyrologio apponendo. Completo autem processu super virtutibus, propositoque dubio in præfata Sacrorum Rituum Congregatione, prodit decretum affirmans constare de virtutibus in gradu heroico, quod fuit, a Nobis die trigesima mensis Maii anno millesimo septingentesimo trigesimo secundo confirmatum.

§. 25. Absolutoque etiam altero processu super miraculis, ventum est ad illorum examen, suscepto interim in Causæ Relatore dilecto filio Georgio tit. Sanctæ Mariæ Translyberim S. R. E. Presbytero Cardinali Spinula nuncupato in locum bo. me. Josephi Renati S. R. E. Diaconi Cardinalis Imperialis nuncupati viam universa carnis ingressi, in Congregatione coram Nobis habita die secunda mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo trigesimo septimo, ex quatuor Miraculis propositis, tria sequentia fuere approbata, videlicet. Primum subitæ sanationis Mariæ Magdalene Rizzi. Hæc enim Mulier, in qua a novem circiter annis iniqua vitiatum humoris feritas defluxa ad infernos artus non minus, quam ad latus sinistrum extensa, quantum vetustate sua in latere acerbos enutriverat, acerbioresque per intervalla cruciatus excitaverat, tantum in tumefactis crucibus liberam motus ademerat facultatem, jamdiu ad incurabiles amandata, quam tota nocte sanationem præcedente a lateris dolore sævius torqueretur, post invocationem Beatæ Catharinæ brevi somno correpta, sana surrexit diluculo, ac liberatrici suæ gratias referens, ad consueta benevolentium officia incolumis revera est. Tertium

Confectis itaque super his omnibus Processibus primam autoritatem ordinariam, deinde ex commissione Apostolica servato ordine processum est ad singularem rerum diligens examen, Decreto &c.

Examen miraculorum.

sana-

1737.

sanationis repentinæ Mariæ Franciscæ Xaveriæ Gentilis Patriciæ Gennensis, quam & scorbatica agritudo a tredecim fere annis invalerat, & spirandi difficultas, convulsiones cum nervorum in pedibus attractione, ac viva lucis, omnique rumoris intolerantia ita vexabant, ut nec ambulare, nec decumbere posset omnino nisi cervicalibus plurimis fulciretur. Quæ in spem consequendæ salutis erecta, si Beatæ exuvias coram ei datum esset venerari: voti compos facta in gestatoria sella a Beatæ visitatione Domum redux, nil hæsitans se divinitus perfectam obtinuisse salutem, domesticas scalas animosa conscendere, sedere, surgere, atque ambulare illico cepit, quibus afflictabatur morbis, undequaque depulsis. Et quartum instantaneæ curationis Blanche famini in hospitali incurabili morbo a viginis quinque annis jacentis, quæ ex antiqua femoris laxatione, artuum infernorum, dexteræque manus paralyti gravabatur, dum ad Beatæ sepulcrum toto spiritus conatu salutem flagitat, repente attractam manum extendit, & utrumque crus imbecille expedite movet, ac graditur perfectæ incolumitati restituta.

§. 26. Denique generali Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis convocata, propositaque quaestione an stante præfatorum miraculorum approbatione ad solemnem Beatæ Catharinæ Flicæ Adurnæ Canonizationem tuto posset deveniri: Cum Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales præfata Congregationis Sacris Ritibus præpositæ affirmative respondissent. Nos post humillimas nostras, aliorumque fufas ad Deum preces, ut in re tam gravi celestis adiutorii lumen concederetur ex alto, die trigesima Aprilis Anno millesimo septingentesimo trigesimo septimo ad Beatam Catharinam solemni Ritum Sanctarum album adscribendam procedi posse declaravimus. Postea die sexta sequentis mensis Maii in Consistorio Nostro secreto a dilecto filio Antonio Felice tituli Sanctæ Prædixis Presbytero Cardinali Zondadari nuncupato præmissorum omnium, quæ in causa acta fuerant, necnon vitæ, & miraculorum Beatæ Catharinæ summam & apposite relatione facta, cum reliquis Cardinalibus, qui adfuerunt, idem censuissent, in publico Consistorio proxime a Nobis habito, audita per dilectum filium Gabrielem Serianum Consistorialis Aula Nostre Advocatum diserta Oratione de virtutum excellentia, vitæque Sanctitate Beatæ Catharinæ tum etiam humillimis supplicationibus, quæ Nobis pro ejusdem Beatæ Dei Servæ Canonizatione nomine totius Cleri, & Populi inclytæ Genuensis Reipublicæ porrigebantur, de re tanta, tamque arduo negotio Nos, ut oportebat, cum venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, Archiepiscopis, & Episcopis maturius deliberatos responso dato eosdem Cardinales, & Episcopos ad implorandum eleemosynis, jejuniis, & Orationibus Divinum auxilium in Domino hortati sumus. Deinde eorundem Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum in Urbe præsentium Consistorio semipublico indicto, in quo etiam Nostri, & Apostolica Sedis Notarii, Protonotarii nuncupati ex numero Participantium, & Sacri Palatii Apostolici causarum Auditores vocati adfuerunt, iidem Cardinales, Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi omnes Beatam Catharinam ex iis, quæ a Nobis propofita, & in processibus relata fuerant, in Sacrorum numerum adscribendam esse censuerunt; Quorum sententiis auditis Nos gratias Deo agentes, quod Ancillam suam per ministerium Nostrium honorificari velle dignaretur, Canonizationis diem indicimus, omnesque interim, ut eleemosynis, orationibus, ac jejuniis ad Nobis Celestem Spiritum Sancti gratiam in tanta re gravique negotio impetrandam diligenter, ac perseveranter insisterent, iterum adhortati sumus.

§. 27. Demum rite omnibus absolutis, quæ Sacrorum Patrum autoritas, Sacrorum Canonum statuta, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ antiqua consuetudo in re, hujusmodi peragenda præscribunt, hodie, quæ fuit dies Dominica Sanctissimæ Trinitatis in Sacrosanctam Lateranensem Basilicam decenter ornatam cum venerabilibus Fratribus Nostriis S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanæque Curie Prælatiis, officialibus, & familiaribus Nostriis, Clero Saculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia convenimus, ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus a dilecto filio Nostro Nereo S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupato nostro secundum carnem ex fratre Nepote per dilectum filium Thomam Antamorum Consistorialis Aula Nostre Advocatum, & decantatis Sacris Precibus, & Litanis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata. Ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, BB. Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra matura deliberatione præhabita, & Divina ope sæpius implorata, ac de venerabilium fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, & consensu, Beatam Catharinam de Flisco Viduam Sanctam esse decrevimus, & definivimus, ac Sanctarum Catalogo adscriptis, prout tenore præsentium similiter decernimus, definimus, & adscribimus, illamque universos Christianos fideles tanquam vere Sanctam honorare, & venerari mandavimus, & mandamus, statuentes, ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari possint, & consecrari, & singulis annis memoria ipsius die decimaquinta Mensis Septembris inter Sanctas nec Virgines, nec Martyres pia devotione recolli debeat.

§. 28. Eademque auctoritate omnibus Christianis fidelibus vere poenitentibus, & confessis, qui annis singulis eodem festo die ad Sepulchrum, in quo Corpus ejus requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentis misericorditer in Domino relaxavimus, & relaxamus in forma Ecclesiæ consueta.

§. 29. His peractis Deum Patrem Æternum, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paracletum Spiritum, unum Deum unumque Dominum laudibus, & Confessionibus venerati, sacroque hymno: *Te Deum* solemniter decantato, omnibusque Christianis fidelibus tunc præsentibus plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia, & remissione concessa propter Corporales nostras infirmitates, affectamque valetudinem, senilemque ætatem ab eadem Lateranensi Ecclesia recessimus, remanentibus in ea venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus Archiepiscopis, Episcopis, & universo Clero, & Populo, quibus præsentibus a Venerabili fratre nostro Thoma S. R. E. Cardinali Episcopo Prænestino Russo nuncupato tanquam Cardinali in ordine antiquiori in Ara maxima præfata Basilica, ex indulto, & de Licentia nostra solemniter Missa cum sancta ejusdem nec Virginis, nec Martyris commemoratione celebrata est. Cum omni autem humilitate æquum est, ut Nos pro tam insigni beneficio gratias Deo agamus, & confiteamur Domino Dominorum, per quem amici ejus coronantur in Cælis, & honorificentur in terris, & a quo gloria, & honos, & pax omni operanti bonum. Et quoniam Sancta hujus præsidium videmus, nobis divinitus comparatum, ineffabilem Dei clementiam obsecramus, ut cujus in terris voluit his nostris calamitosi temporibus gloriam manifestari, ejus suffragantibus precibus per merita, & Passionem filii sui

Omnibus absolutis die 16. Junii eam Sanctam esse definit, assignata pro annua festivitate die 15. Septembris.

Canonizationi præsentibus plenariam concedit Indulgentiam.

Ceteræ ad hoc peractæ Solemnitates recenseantur.

Harum Lite-
rarum tran-
sumptis ubi-
que credi ju-
bet.

Dat. die 16.
Junii 1737.
An. VII.

Christi Domini Salvatoris Nostri faciem suam a peccatis nostris avertens, nos a praesentibus huius mortalis vitae angustiiis liberare, & in hoc saeculo Coelestis gratia sua, & in futuro aeterna Sanctorum felicitate donare dignetur.

§. 30. Ceterum, quia difficile foret, praesentes nostras originales literas, ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus ut earum exemplis, etiam impressis manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides adhibeatur quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensa.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, definitionis, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, elargitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentate praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Jo. in Laterano Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo trigesimo septimo, sextodecimo Kal. Julii, Pont. nostri anno VII.

✠ Ego Clemens Catholicae Ecclesiae Episcopus.

† Ego Franciscus Episcopus Ostien. Card. Barberinus.

† Ego Petrus Episcopus Portuen. Card. Ontobonus.

† Ego Episcopus Sabinen. Card. S. Clementis S.R.E. Camerarius.

† Ego Ludovicus Episcopus Albanen. Card. Picus.

† Ego Petrus Episcopus Tusculanus Cardinalis Corradinus.

†

†

†

†

†

†

†

† Ego Georgius Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Spinula.

†

† Ego Ludovicus Tit. S. Mariae in Transiberim Card. Belluga.

†

† Ego Alvarus Tit. S. Bartholomaei in Insula Card. Cienfuegos.

†

† Ego J. B. Tit. S. Matthaei in Merulana Card. de Alteriis.

†

† Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presb.

Card. Petra Major Penitentiarius.

†

†

†

† Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Card. Lercari.

†

†

† Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card. Finus.

†

†

† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. Sancti Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Praedicatorum.

†

† Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzia.

†

† Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Prisca.

†

†

† Ego Franciscus Burghesius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.

†

†

† Ego Vincentius Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna, Presb. Card. Bichius.

†

† Ego Joseph Tit. S. Thomae in Parione Presb. Card. Firrao.

†

† Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.

†

† Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.

†

† Ego T. Card. de Acquariva Tit. S. Ceciliae.

†

† Ego Dominicus SS. Quirici, & Julitae Presb. Card. Riviera.

†

† Ego Marcellus Tit. S. Mariae in Ara Calii Presb. Card. Passari.

†

†

† Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pieri.

†

†

† Ego Laurentius Prior Diaconorum S. R. E. Card. de Alteriis.

†

† Ego Carolus S. Agathe in Suburra Card. Columna.

†

† Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.

†

†

† Ego Alexander S. Mariae in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.

†

† Ego Nicolaus S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Judice.

†

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

†

† Ego B. SS. Cosmae & Damiani Diaconus Card. Ruspulus.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

Antonius Card. Pro-Datarius.
VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

CCVI.

Canonizatio B. Julianæ Falconeræ Tertiæ Ordinis Servorum B. Mariæ Virginis Fundatricis.

CLEMENS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

§. 1. **H**umanum Genus, quod morsu infausti pomi primus Parens perdidit, æternus Dei Filius Christus Dominus e captivitate peccati redempturus, formam Servi ex Virginali Utero accipere voluit, atque ita Virginis Filius, & ipse Virgo Virginem sibi copulavit Ecclesiam, cujus fecunditati non obest Virginitas, sicut nec fecunditas adimit Virginitatem. Casta enim, & Virgo tota Fide, quam nulla hæresis inficit macula, nullus mendax contaminat error, Cælestis Sponsi sui sequitur vestigia, lata numerosa prole filiorum, quos in exhausto, & nunquam senescenti partu quotidie sacri lavacri undis æternam parit ad vitam. Sterilis peperit plurimos, & quæ multos habebat filios infirmata est. Sed flos Ecclesiastici germinis, decus atque ornamentum gratiæ spiritualis, laudis, & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi Virgines sunt, quæ a carnali concupiscentia, & a corruptione sæculi recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverunt; quæ de Virginitate sua gloriam foris non quærentes; sed spe ad interiora raptæ carnem macerantes jejuniis, & toto desiderio ad supernam patriam anhelantes contentæ mercede divina, laudes contempe-
re terrenas; quæ vigilas in præceptis Dominicis oleum sanctorum operum in vasis habentes; acceptis lampadibus suis obviam Cælesti Sponso i-
runt, & cum eo intraverunt ad nuptias. Gaudet per illas, atque in illis largiter floret Ecclesiæ Matris gloriosa fecunditas, & licet sæculi crescat iniquitas, non desinit Ecclesiæ sancta esse in membris, & copiosa Sacrarum Virginum prole adversus Synagogas Satanae quotidie latari. Etenim non parit Virgines sacras nisi Virgo illa sacra, quæ desponsata est uni Virgo casta exhiberi Christo. Ex illa non tota Corpore, sed tota Virgine spiritu nascuntur Sanctæ Virgines, & Corpore, & Spiritu. Fremat igitur infernalis hostis, & Sanctæ Virginitatis invidia lividus contabescat; primæ parentis victor se ab infirmis puellis quotidie victum ingemiscat, & Cælestem hanc Virtutem, quam improbitas assequi nequit, per suos impietatis ministros infamet. Parit Ecclesiæ quotidie Virgines, quas nulla sæculi contagione coinquinatas offert Sponso suo, ut sequantur Agnum quocunque ierit, & quibus os obstruat obloquentium iniqua, & vituperatorum Sanctæ Virginitatis impudentiam confundat. Non deserit enim Deus Ecclesiam suam, neque cessat eam in diem, operans magnalia potentia suæ, nova Sanctorum prole fecundare, & imbecillitati humanæ nova semper parare subsidia, dum in servis suis mira proponit imitationis exempla, quorum merita, & orationes nostra vult esse suffragia. Fecit nobiscum misericordiam suam benignissimus Deus, & parvitati nostræ concedere voluit, ut Sacram Virginem Julianam Falconeriam, qui in eadem Florentina Urbe nata est, ubi primum mortalem hanc lucem aspeximus, & quam jam antea plebi suæ in gloria miraculorum manifestaverat, nos cuncto Christiano Populo Sanctarum Virginum cultu venerandam Apostolica auctoritate decerneremus. Itaque man-
us ad Cælum tollentes gratias agimus omnium honorum largitori, qui inter multiplices tribulationes, quibus ob peccata nostra assidue affli-

gimur, dedit nobis de Beate Virginis Virtutibus, ac meritis latari, & sanctam ejus conversationem, & mirabilia Divinæ Gratiæ annunciare populis, ut ejus sacras exuvias, ac religiosas Imagines pio devotionis affectu venerantur, pari religionis ardore Vita Sanctitatem imitentur. Non enim beatos esse homines censendum est, si Iustis, & Sanctis carnis propinquitatem jungantur, vel natali solo socientur; Sed si eorum doctrinæ, ac moribus obediendo, atque imitando coherescant. Nam sicut Fratribus Christi Domini, idest secundum carnem cognatis, qui non in eum crediderunt, nihil profuit illa cognatio; sic & materna propinquitus nihil Mariæ profuisset, nisi felicius Christum corde, quam carne gestasset.

§. 2. Ex Falconeria Gente perillustri Patre nomine Clarissimo, & Matre Recordata sterilibus, atque in Senectutem vergentibus nata est Juliana Florentiæ tanquam præmium paternæ pietatis, eo tempore in lucem prodicens, quo ejus Pater Florentinæ Reipublicæ consulari potestate Princeps in Beatissima Virgine ab Angelo Salutariæ honorem magnificum Templum Deo Optimo Maximo extruendum curabat.

§. 3. Sed quoniam fastigium Nobilitatis est inter Dei filios computari, nec addere nobis quidquam ad dignitatem terrenæ originis decus, nisi contemptu suo potest, ideo Sanctorum nobilitatem, Cælestemque Patriam ab infantia inquirens Beata Juliana, splendorem terrenæ Patriæ, & originis decus respuendo auxit, contemnendo dilatavit. Nam in ipso nutricis sinu, dum fasciis involvitur, infantiles manus sponte sua in Cælum tendens, mutam adhuc per ætatem linguam in dulcissima Jesu, & Mariæ nomina dissolvit, scilicet ex abundantia cordis Sanctissima Nomina proferens, quorum amor tenero in pectore latebat; manibus autem in Cælum protensis, quasi hominibus indicaret, quo stadium mortalis hujus vitæ ingressa, cursum suum, superno spiritu gubernante, dirigeret. Hinc factum est, ut puerilia omnia illius ætatis declinans, spiritualibus dumtaxat exercitationibus studeret, quibus in secretiori parte domus Anachoretarum secessus imitata, sedulam adeo navabat operam, ut Beatus Alexius Julianæ Patruus unus ex Septem Ordinis Servorum Mariæ Fundatoribus, cujus exemplo, & doctrinis instituebatur, in teneris annis grandævam Puellæ Virtutem admirans, Genitrici solitus fuerit dicere, eam non Puellam, sed Angelum peperisse.

§. 4. Et quidem mentis puritatem, qua Angelicis Spiritibus assimilamur, in primis coluit diligentissime præcavens omnia, quæ eam ledere possent; tanta enim modestia usa est, ut oculos nunquam in toto vitæ cursu ad hominis faciem intuendam erexerit: Non monilium, aut vestitum quærens ornamenta, sed morum, speculum, aliæque muliebris vanitatis instrumenta semper abhorruit, & ornamento crinium, quod alienæ voluntati obsequens adhibere cogebatur, spissis accularum aculeis infixis ingeniose caput lacerabat, ne inter mundanos ornatus, amor Vanitatis irreperet, & mentem castam, ac puram, Deoque dicatam sæcularia desideria profanarent.

§. 5. Decimum quartum ætatis annum agens, conspicuis sibi propositis nuptiis toto animo exhorruit purissima Virgo, probe sciens, quod mulier, quæ nupta est cogitat, quæ sunt Mundi, quomodo placeat Viro; quæ vero innupta, & Virgo, cogitat quæ Domini sunt, ut sit Sancta corpore, & Spiritu. Urgebatur blanditiis, & minis consanguineorum; Sed forte pectus, quod cælesti Sponsi amor occupaverat, nec Mundi illecebræ, nec hominum terrentamenta expugnare poterunt. Nam de sua infirmitate timens, in auxilium Matrem, & exemplar puritatis Deiparam

B. Juliana ex sterilibus Parentibus Florentiæ nati-
tuta.

Adhuc Infans manibus in Cælum protensis nomina Jesu, & Mariæ pronuntiavit.

Mentis puritatem diligenter custodit.

Sæculares respuit nuptias.

Virgi-

Mantellatam
habitum
e manu B.
Philippi Be-
nitii suscipit.

Virginem ferventibus precibus advocat, ac deinde terrenum conjugium desiderio nuptiarum celestium plurimis lacrymis a se deprecatur. Adfuit Famula suae Beatissima Virgo, ejusque ope, & potenti apud Deum patrocinio, in cujus manu corda hominum sunt, consanguineorum voluntatis Juliana Victrix evasit.

§. 6. Ut vero in futurum mundanarum nuptiarum spem omnem suis adimeret, propriis manibus sibi crine reciso, jampridem carnalibus circumcisis desideriis, eligens abjecta esse in domo Patris sui, Sacrarum Virginum, quas Mantellatas vocant, pauperem habitum humillime petiit, exultanter obtinuit. Anno probationis exacto stetit ad Altare Domini hostia pudoris, victimam castitatis, & tria solennia vota, quae jampridem animo conceperat, immortalis Deo nuncupavit, adstante Dei Sacerdote Beato Philippo Benitio, qui Sacrum ei velamen, quo amatoribus Mundi occultaretur, imposuit. Qui postea proxime futuri sui obitus certior divinitus factus, Florentia Pernsum, ac deinde Tudertum secedere cogitans, excellentem Julianae virtutem, & Sanctitatem compertam habens, ejus orationibus nedum Sacrarum Virginum Societatem Tertii Ordinis Servorum Beatae Mariae Virginis, quae tum exoriebatur, sed universum Servorum ordinem commendavit, fore praedicans, ut ipsa ejusdem Tertii Ordinis Caput, & Fundatrix, leges ei praescribendo, futura esset, simulque monens ne praeter animi humilitate delatum sibi munus pertinacius recusaret.

Remanet in
domo pater-
na, ut Matri
interviat.

§. 7. Interea devotum Deo pectus, & mens celestis Sponso dicata mundana quaeque contemnens, & Sacralia cuncta fastidians cupiebat elongari fugiens & manere in solitudine, ut remotis terrenarum rerum turbis in sancta Dei contemplatione quiesceret. Sed retraxit charitas, quae non quaerit, quae sua sunt, & lex Domini, qua filii honorem, & cultum parentibus exhibere precipiuntur. Ideo ne Vidua Mater unicae filiae solatio destituta, merens solitaria in domo vitam transigeret, debita Parenti pietatis, & servitutis officia, quoad vixit, praestare non detrectavit. Remansit igitur in Saeculo, ut Saeculum virtutem edoceret: ibi enim adeo pie, sanctaeque vitam instituit, adeo bonis omnibus virtutum operibus mundo praeluxit, ut complures Nobiles Virgines, ac Matronas Secularibus pompis repudiatis ad Deo servendum in eodem Religioso Instituto exemplo suo provocaverit. Quin Mater ipsa sublimis virtutis, & Christianae Sanctitatis pulchritudinem in Juliana admirata, se Filiae suae in justificationibus Domini, & sequendis Semitis ejus pie erudendam, instituendamque dedit.

Virginibus
Mantellatis
Regulas scri-
bit.

§. 8. Cum autem Ancillarum Dei Societas ad eum numerum excrevisset, ut conveniens esse videretur, eis in unum Coetum adunatis aliquam vivendi formam, ac regulam praescribi, nulla aptior ad hujusmodi grave opus explendum, ipso Beato Philippo Benitio, dum viveret praemonstrante, judicata est, quam Juliana, quae jam imaginem secundi hominis, qui de Caelo est, in se portabat: Hanc enim Virginitas portat, portat integritas, Sanctitas portat, & veritas. Itaque sapientiam edocta, Sapientiam vero non hujus Saeculi, neque Principum hujus Saeculi, qui destruantur, tam prudentes, ac sapientes regulas condidit, ut hujus Apostolicae Sedis auctoritate meruerint approbari. Custos Virginitatis charitas est, locus autem hujus custodis Humilitas, ibi quippe habitat qui dixit, super humilem, & quietum, & tremantem verba sua requiescere Spiritum suum. Itaque Ancilla Dei pede humilitatis ad sublimia virtutum ascendens, quanto magis in Sanctitate proficiebat, tanto magis se humiliabat in omnibus, ut coram Deo inveniret gratiam. De-functa igitur Matre, a jugo pie Servitutis libera, nudis pedibus, fune ad collum alligato, ad Sanc-

timonialium, quas ipsa instituerat, domum convolvit, ibique coram omnibus genuflexa, quae omnium erat Mater, tanquam addictissima Serva, ut in eorum consortium admitteretur, humillimis precibus efflagitavit. At vero Sacrae Virgines profundam Magistrae suae humilitatem, & sublimem virtutem admiratae, unanimi consensu ei Monasterii Regimen deculere, quod ipsa invitata, & reluctans, sed tandem Superiorum cedens iussibus, suamque submittere voluntatem accepit, tantumque oneris ob humilitatem recusatum, ex obediencia susceptum prudentia gessit, charitate administravit.

§. 9. Nam corde humilis, verbis gravis, animo prudens, loquendi parcor, orandi studiosior, nunquam otiosa, aut operi manuum intenta, solita quae Dei sunt, non quae Suae, quaerere, offendere neminem, juvare omnes, fugere jactantiam, rationem sequi, amare virtutem, facta est forma sui parvi gregis instruens verbo & exemplo. Etenim frequenter filias suas monere solebat: Deiparam Virginem praeter oculis semper habendam esse tanquam perfectissimum Virginitatis exemplar, in quo velut in Speculo refulget species castitatis, & forma virtutis. Hinc sumenda exempla vivendi, ubi expressa magisteria probitatis quid corrigi, quid vitari, quid tenere oportere, ostenderent: dolorose earum Matri, Dei scilicet Genitrici, ut similiores efficerentur, amandam esse potius domum laetis, quam domum convivi; spernendam esse vestium vanitatem, ut Beatae Virginis religioso habitu digniores fierent: militiam esse vitam hominis super Terram, ideo semper ad pugnam paratas esse debere; Amatorum Mundi irrisiones, & obreptamenta, quibus Foemina Deo dicata imperantur, animae lucrum aestimanda esse, ideoque Apostoli verba animo perpetuo retinenda: si hominibus placeam, Christi Servus non essem: recte ab eis factum non semper ab aliis laudatum iri; malum autem magis in Mariae Ancillis, quam in ceteris mulieribus exaggerandum fore pro certo haberent: otium ut pestem fugere, & aliquid indefinenter operari curarent; Vacuum enim, desidiosumque pectus vanis cogitationibus, & diabolicis insidiis patere: arbitrium mentis non hominem, sed Deum querendum: Mundi plausus declinandos esse: non a creaturis, sed a solo Deo in afflictionibus solatium, in recte factis laudem, ac praemium expectarent: nihil arduum, ac insolitum sine praevio, maturoque consilio aggrediendum, humanaeque prudentiae dictamen respuendum esse, ubi divinae legis praescripto adversatur: charitatem vero, quae nulli inimica, omnibus Mater est, inter Sorores ita servandam esse, ut nulla divitum, vel pauperum, nulla nobilium, aut ignobilium, nulla denique personarum discretio fieret. His, atque aliis fidelis, & prudens Dei Ancilla, quam constituerat Dominus super familiam Matris suae, assiduis virtutum documentis ad currendum in via Domini filias suas muniebat.

§. 10. Ipsa autem luce suarum virtutum omnibus praebat, & angelica quadam modestia, admirabili mansuetudine, singulari animi demissione secum ad Deum alias rapiebat. Memor verborum Christi Domini, qui fecit, & docuit dicens discipulis suis, qui major est in vobis, fiat sicut minor, & qui praeflor est, sicut ministrator; quas dignitate anteibat, honore sibi praeferebat, humillima quaque Monasterii munia obibat, infirmas omni officiorum genere forebat, aliarum voluntati obsequabatur, molestias patienter ferebat, consilia libenter auscultabat, stabilis in fide, humilis in timore, ad omnem tolerantiam fortis, ad sustinendam injuriam mitis, ad faciendam misericordiam facilis: amabat paupertatem, prosequabatur obedientiam, custodiebat Virginitatem adeo religiose, ut ad extremos usque

Sacrarum
Virginum
Monasterium
ingressa alias
verbis, & e-
xemplo edo-
cet.

Humilitate,
ceterisque
virtutibus ex-
cellet.

digitos Sorores suas manicatas incedere voluerit; ipsa vero adeo verbis, vultu, habitu, incessu modesta fuit, ut externa corporis species simulacrum esset mentis, humilitatis forma, imago integritatis.

§. 11. Iustitia nostra non cruciatibus delectatur Deus; sed contra illecebras sæculi, contra rebellantis concupiscentiæ impetus, contra minaces fremitus invisibilium inimicorum non corporis fortitudine, nec carnis est saturitate certandum: Cum hoc maxime hominis interiora corrumpat, quod exteriora delectat: & tanto fiat rationalis anima purgatio, quanto fuerit substantia carnis afflictior. Itaque hac Beata Virgo, quæ fuit una de numero prudentum ducta a Spiritu Sancto in desertum penitentiae severum hunc vite tenorem a primis adolescentiæ annis ad mortem usque constanti in proposito voluntate retinuit. Sive frigus hyemale glaceret, sive calor arderet æstivus, rudi semper, vilique panno reliquum corpus induta pedibus nudis incedebat. Vino a pueritia abstinnit, & si quando eo uti vel obedientia, vel necessitas cogeret, ita aqua diluebat, ut omnem prorsus Vini saporem adimeret: Crura, & brachia nodosis funibus, virgineos autem lumbos aculeata, ferreaque zona tam arte constrinxerat, ut ad eam e defunctæ corpore extrahendam super inductam carnem refecare necesse fuerit: Alpero cilicio vestiebat corpus suum in servitutem redigens, & quotidianas insuper addebatur flagellationes, ut pene exanimis quandoque deficere videretur: præsertim feria qualibet secunda durius carnem suam jejuniis, flagrisque affligebat, offensens se Divinæ iustitiæ pro animabus in igne purgatorio detentis hostiam placationis per merita unius mediatoris Domini nostri Jesu Christi. Feria vero quarta, & sexta in Christi passionis memoriam ab omni semper abstinnit cibo, cœlesti Eucharistiæ pane dumtaxat refecta, singulis autem sabbatis in honorem Beatæ Mariæ Virginis, quam ejus sectando virtutes impenso coluit, modico tantum panis frusto, & frigidæ aquæ potu corpus sustentabat; reliquis autem diebus, vilissimis cibis usa est, & quibus non famem satiaret, sed mortem repelleret.

In divinarum rerum contemplatione noctes pene integras impendit.

§. 12. Discipula autem Divini Magistri qui manens in Terris, non habebat, ubi caput reclinaret, super nuda humo, & ubi aliquantulum agro corpori indulgendum esset, rudi super flore somnum brevissimum capiebat, reliquum vero noctis in divinarum rerum contemplatione, præcipue vero in Christi, ejusque Sanctissimæ Matris doloribus meditandis impendebat, quos tam ardenti perferendi desiderio incensa fuit, ut ab eadem Dei Matre pœnarum, quas in unigeniti filii morte passa fuit, participes fieri jugiter efflagitaret, cupiens se passionum Sociam esse, ut esset & consolationis; Nec abnoit votis Ancillæ suæ Reginæ Martyrum, tantumque dolorum, tamque acrem sensum ei a Filio imperavit, ut veluti cruci affixa quandoque pene mori videretur, atque in ejus castissimo pectore, & pœnarum acerbitate, & amoris divina dulcedine alternante dicere sæpe consuevisse traditur. Nemo de corde meo rapiat amorem meum crucifixum.

Frustra diabolis insidiis impetitur.

§. 13. Spiritualibus igitur abstinentiæ, & penitentiae armis munita, quibus vitorum omnium incentiva exciderat, ingressa est generosa Virgo ad pugnam, contra infernales nequitias, contra antiquum Serpentem irreconciliabilem humani generis inimicum: siquidem invisibilis Hostis filiorum Adam, qui stimulante invidia livore primo homini gratiam datæ immortalitatis eripuit, non destitit, & occultis insidiis, & aperto bello Sanctissimam Virginem per plures annos impetere, ut a Sancto Virginitatis, & Religionis proposito averteret, & eadem ruina, qua ipse perditus est, involveret. Modo enim impurissimis suggestionibus purissimam Sanctæ Virginis mentem pollueret,

modo terribilibus spectris fortissimum animum terrere tentavit, modo crudelissimis ictibus effratam rabiem, ac furorem suum in eam effudit. Quadam die cum castissimum pectus totis infernalis nequitiae viribus expugnare aggressus esset, & vehementissimo ejus incurfu virginea mens turbaretur, & jam humana nutaret infirmitas, subito Dei offensæ horrore correptam, & impetu Divini amoris actam ex imo pectore ferunt exclamasse: Exple, Domine, exple sitim crudelis hostis, meque in Infernum dejice, æternum cruciabor quidem, sed te non offendam.

§. 14. Nihil igitur veteres profuere artes, nihil profuit infernalis astutia, sed irriter ceciderunt Diabolici conatus, & virgineum pectus Divina gratia armatum infernalium tela ferire non potuerunt: ut enim potentis inimici tutius superaret insidias, & frementis hostis facilius repelleret impetus, Deo per Orationem, quam ad decem usque, sæpe ad viginti, nonnunquam ad viginti quatuor horarum spatium protraherebat, frequentissime uniri studebat. Ex intima autem cum Deo unione factum est, ut tam immenso Divini amoris flagraret incendio, ut extremo in Dei offensam exardescens odio ad solum peccati nomen tota contremisceret; quin imo quadam die sceleris cujusdam narratione audita tanto percussa dolore est, ut prope exanimis corruerit.

§. 15. Flagranti autem charitate, qua Deum amabat, complectebatur & proximos, quos a Divinis offensis avertere sedula cura, sollicitaque industria, omnique animi conatu satagebat. Itaque ex aliorum peccatis maximo animi concepto dolore, aliena crimina severis in se animadversionibus, copiosisque lacrymis ulciscatur. Et quoniam compertum habebat ex publicis dissidiis intestina odia nasci, atque inde multa gigni scelera, & peccata, civiles discordias hortationibus, & consiliis compescuit, & dissidentes ad pacem, & amicitiam revocavit. Præterea Matronarum luxum, & vanitatem coercuit, multos ad penitentiam adduxit, plurimos virtute firmavit, omnes verbis edificavit, & exemplo. Pauperes, & Infirmos summa miseratione, & charitate a teneris annis complexa est. Nam adhuc adolescentula nudos cooperire, & famelicos pascere, propriis vestibus exutis, & pretiosioribus e mensa dapibus detractis consuevit, jam tunc in parvo præmeditans cuncta contemnere, & sua simul universa largiri. Nam postea sui juris facta paternam, maternamque hereditatem ad pauperum, & Servorum Mariæ inopiam sublevandam impendit. Insuper opulentas feminas ad proprias in egentium alimoniam opes distribuendas suasionibus, & exemplo perduxit.

§. 16. Publica Nosocomia, dum in ædibus maternis habitabat, frequentans, & ægotantium inserviens necessitatibus, eos verbis animabat ad patientiam, doctrinis instruebat ad pietatem. Quare ut benignissimus Deus eximiam Servæ suæ virtutem in oculis hominum illustriorem redderet, ægrotos ad ejus manuum contactum sæpe pristinae sanitati restituit; aliis etiam gratiæ donis eam insignivit: inter cetera ut eos, qui Virginitatem colerent, ex mira odoris fragrantia cognosceret.

§. 17. In orationibus autem tanta cœlestis dulcedinis suavitate animus ejus perfundebatur, ut in frequentes extases corpore e solo in altum sublato raperetur. At vero illud omnium animos in admirationem sui, atque amorem trahebat, quod inter tam insignia Divinæ Gratiæ dona, & admirantium ejus virtutum laudes, eandem semper modestiam, mansuetudinem & humilitatem servavit, ut quanto altius virtutum incremento eveheretur, tanto demissius humilitatis profunditate descenderet.

§. 18. Demum continuatis jejuniis, diuturnisque carnis macerationibus, tum etiam ob sen-

Infernalis hostis conatus assidue oratione superat.

Alios a vitiis, & peccatis avocare studet.

Non solum proximorum animis, sed etiam corporibus sanandis operam præbet.

Cœlestibus fruens deliciis eandem animi modestiam servat.

Ad extremum vitæ reducta relictæ Eucharistiæ desiderat.

tem

lem ætatem, quippe septuagenaria major, debilitati stomachi morbo graviter affecta, eumque in dies ingravescentem hilari semper vultu, constantique animo perferens, ad ultimum spiritum redacta est. Cum autem extremæ unctionis & Poenitentia Sacramentis receptis, sacram Eucharistiam ob indignantis stomachi vitium sibi denegari intellexit, maximum in modum doluit sacra Dei Ancilla in extremo illo agone Communionis Corporis, & Sanguinis Christi destituta procedere ad pugnam, & Sanctissimo Viatico minime refecta ex hac mortali vita proficisci, & denique in ultimo vite momento a dilectissimo Sponso suo quodammodo separari, & ab evangelici Patrisfamilias cœna, & a regalibus nuptiis nulla sua culpa, sed sola vi morbi excludi, graviter ingemuit.

Cœlestis panis supra ejus pectus positus miro modo interiora penetrans ex adstantium oculis disparuit, & paulo post B. Virgo migravit in Cœlum.

§. 19. Ut vero amantissimi cordis sui angustias lenimentum aliquod adhiberet, Fratrem ejusdem Ordinis Servorum B. Mariæ Confessarium suum rogavit, ut sacra Pixide ad se delata aspectu saltem Augustissimi Sacramenti dolorem animi sui solaretur. Obsequente ejus voluntati Sacerdote, statim ac Eucharisticus panis illo deferente apparuit, Juliana corporeis quidem viribus destituta, sed ferventis charitatis robore sustentata, se in formam Crucis super terram Dominum suum adoratura prostravit, ejusque facies antea squallore morbi, & macie deformata, Angelico quodam decore honestata eluxit. Sed præsentia Sanctissimi Corporis Christi immensæ charitatis exaggerato potius, quam restincto ardore, orat, ut sibi liceat Divinissimum Sacramentum deosculari, renuente autem Sacerdote, supplex iterum efflagitat, ut supra pectus suum candido expanso velo sacra Hostia ponatur. Voti compos effecta est, sed Panis ille Cœlestis, ubi Virgineum attigit pectus, statim, ut credibile est, interiora Sponsæ suæ pectoris arcana penetrans, ex adstantium oculis disparuit; illa vero eodem temporis momento Cœlestem Sponsum dulciter compellans, ac dicens, dulcis mi Jesu, inter castissimos Divini Sponsi complexus felicem animam Deo reddidit decimo tertio Kalendas Julias anno Christi millesimo trecentesimo quadagesimo primo.

Circa finistrum pectoris latus forma hostiæ carni impressa reperitur.

§. 20. Dum vero sacra Virginis corpus a suis Sororibus, ut fieri solet, curabatur, inventa est circa finistrum pectoris latus hostiæ forma carni veluti sigillo impressa, quæ Christi Crucifixi Imaginem referebat. Ita Divina operante Omnipotentia, ut imago Christi Crucifixi quem vivens mente, & corde semper gestaverat, defunctæ in corpore a mortalium oculis conspiceretur, veluti signaculum Divini amoris dilectam hortantis, & dicentis, pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum.

Vulgato ejus mortis nuncio magnus fit Populi concursus, & multi ad ejus feretri, seu vestis contactum sanantur.

§. 21. Ubi autem felix, beataque Julianæ mors audita est, fama ejus Sanctitatis, & novo, atque inaudito Sacrosanctæ Hostiæ miraculo excitata, tota ferme Florentina Civitas per plures dies ad Virginis Mariæ Annunciatae Basilicam confluit, Sacrum Virginis corpus Spiritus Sancti Templum veneratur. Ut vero benignissimus Deus Ancillam suam, quam cœlesti, & immarcescibili gloria donaverat, gloriosam quoque in terris efficeret, ad solum illius feretri, aut vestis contactum infirmos plurimos a variis morborum generibus mirabiliter liberavit. Quamobrem ad ejusdem obitus die usque in præsens, & miraculis illustris, & Beatæ, Sanctæque nomine nuncupata, Populis ad ejus sacras colendas exuvias undique confluentibus in cultu nunquam intermisso habita est. Nec solum in Etruria, sed in multis etiam Orbis Christiani Provinciis Ancilla Dei summa jamdiu veneratione colitur, ubi quoque plura Sacrarum Virginum Monasteria Julianam veluti Matrem suam, ac Tertii Ordinis Servorum

Mariæ Institutricem venerantur, ejusque regulam a fe. re. Innocentio Papa VIII., & Martino Papa V. Prædecessoribus nostris anno millesimo quadringentesimo vicesimo quarto, decimo septimo Kalen. Aprilis approbatam proficuntur: Quin etiam fe. re. Paulus V. Prædecessor noster in suis literis in forma Brevis datis quarto idus Maii anno millesimo sexcentesimo octavo ad claræ memoriæ Julianam Gonzagam Archiducem Austriæ præfati Ordinis Professam, & in Germania Restauratricem, Beatæ, atque ejusdem Instituti Patronæ titulo, Julianam condecoravit.

Acta Canonizationis.

§. 22. Fama vero illius Sanctitatis, ac Miraculorum in dies percrebescente, anno sexcentesimo sexagesimo septimo supra millesimum a piæ memoriæ Clemente IX. signata fuit commissio introductionis causæ Canonizationis ad effectum etiam recognoscendi, ut cautius in rem gravi procederetur, ejus virtutes, & miracula. Ac deinde anno millesimo sexcentesimo septuagesimo tertio super ejusdem cultum immemorabili, & casu excepto processu Florentiæ fabricato, Judicis delegati sententia pro cultu immemorabili, & casu excepto, emanavit, quæ ad relationem bonæ memoriæ Decii S. R. E. Diaconi Cardinalis Azolini nuncupati habitam diebus nona, & vicesima sexta mensis Julii anno sexcentesimo septuagesimo octavo supra millesimum a Sede Apostolica confirmata fuit. Felicis autem record. Innocentius XII. diebus decima mensis Januarii, & decima septima Octobris anni millesimi sexcentissimi nonagesimi tertii universo Ordini Servorum Beatæ Mariæ Virginis, & Florentinæ Civitati facultatem indulget de illa celebrandi Missam, & Officium de communi Virginum sub ritu semiduplici, quam deinde anno supra millesimum septingentesimo decimo octavo, die decima mensis Septembris ad ritum duplicem elevavit piæ recordationis Clemens XI. Prædecessor noster, eo quod Beatam Julianam Tertii Servorum Ordinis Fundatricem fuisse compertum habuit.

§. 23. Anno denique millesimo septingentesimo vicesimo octavo, die vicesima mensis Martii a fe. re. Benedicto XIII. Prædecessore nostro approbatæ fuerunt Lectiones propriæ ejusdem Officii cum Hymno, & Oratione, dieque septima mensis Augusti ejusdem anni B. Julianæ Nomen cum elogio inscriptum est in Martyrologio Romano. Interea temporis causa ejusdem Canonizationis in Sacra Rituum Congregatione mature discussa anno millesimo septingentesimo vicesimo quinto, die quinta mensis Februarii ab eodem Pontifice decretum fuit ita constare de Virtutibus ejus Theologalibus, & Cardinalibus, ut recte pergi possit ad discussionem miraculorum. Quibus subinde in eadem Sacra Congregatione, ut moris est, ad examen vocatis, denique die octava mensis Septembris Nativitati Beatæ Mariæ Virginis sacra anno millesimo septingentesimo vicesimo nono idem sanctæ mem. Benedictus XIII. ex novem propositis miraculis quatuor sequentia solemnî decreto probavit, videlicet. Primum instantaneæ sanationis Sororis felicitis Fortunatæ de Sardis Monialis Professæ in Monasterio Sancti Benedicti Civitatis Pisarum ab affectionibus Istericis, convulsionibus atrocissimis, & febris per quindecim annos continua in tertio genere. Secundum odoris suavissimi promanantis a reliquiâ B. Julianæ, consistente in una ex ejus costis in secundo genere. Tertium instantaneæ Sanationis Patris F. Horatii Riminaldi ordinis Servorum B. M. V. ab Apoplexia, seu Paralyti, & attractione nervorum. Et quartum instantaneæ emissionis fetus in utero Mariæ Magdalene Cirtadelli a pluribus diebus jam mortui; iisque in tertio genere.

§. 24. Proposito demum in alia Generali Sacrorum Rituum Congregatione coram supralaudato Pontifice die quarta mensis Octobris anni

millesi-

millesimi septingentesimi vicesimi noni a Venerabili Fratre nostro Ludovico Episcopo Albanense Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Pico de Mirandula nuncupato subrogato in locum bonæ memoriæ Josephi Renati Presbyteri Cardinalis, dum viveret, tituli S. Laurentii in Lucina Imperiali nuncupati Pontentis, seu Relatoris altero dubio, quod in hac causâ supererat, nimirum: An stante approbatione prædictorum quatuor miraculorum tuto quandocumque procedi possit ad solemnem Beatæ Julianæ Canonizationem, omnibusque tam Consultoribus, quam S. R. E. Cardinalibus affirmative respondentibus, idem Pontifex Prædecessor noster post imploratam de more Sancti Spiritus assistentiam, die quinta ejusdem mensis, & anni decretum de ejusdem Beatæ Canonizatione suo tempore, & loco peragenda pronuntiavit. Cum vero idem Benedictus XIII. humanæ peregrinationis viam complevisset, Nosque nullis nostris meritis, sed sola divinæ gratiæ dignatione ad Ecclesiæ gubernacula vocati essemus ad augmentum Divini honoris, & Sanctæ Ecclesiæ utilitatem pertinere arbitratî sumus, ut quod præfatus Prædecessor noster faciendum sibi proposuerat, ad effectum, & complementum perduceremus. Nam plurimum etiam ad præsentium temporum calamitatem levandam interesse existimavimus, si Christifidelium devotio erga Sanctos, & Electos Dei, qui pro Nobis in tantis necessitatibus intercederent, augeatur.

§. 25. Mandavimus itaque, ut omnibus, quæ in causâ acta fuerant, diligenter inspectis, & recognitis relatio eorum Nobis, & Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus in Consistorio fieret. Itaque die sexta Maii præsentis anni in Consistorio nostro Secreto dilectus filius noster Antonius Felix tituli Sanctæ Prædix Presbyter Cardinalis Zondadari nuncupatus totius processus summam, ac suam, aliorumque Cardinalium Sacris ritibus præpositorum sententiam, necnon vitæ sanctitatem, & miracula Beatæ Julianæ accurate, & luculenter exposuit: quibus auditis reliqui omnes Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronuntiaverunt. Cum igitur in publico Consistorio proxime a Nobis convocato dilectus filius Nicolaus Maria Sacripantes Consistorialis Aulæ nostræ Advocatus pro ejus Canonizatione eleganter perorasset, ac nomine diversorum Catholicorum Regum, & Principum, & præsertim universi Ordinis Fratrum Servorum Beatæ Mariæ Virginis, & ipsius Familiæ Falconeriarum, ut ad eam procedere dignemur, humiliter supplicasset: Nos de re tanta Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, & Episcopos in Curia præsentibus consulturos esse respondimus, atque interim Cardinales, atque Episcopos, qui aderant, in visceribus Christi hortati sumus, ut orationibus instantes, in jejuniis, & elemosynis animos suos coram Deo nobiscum humiliter precibus a Deo Patre luminum exposcerent, ut ex alto super Nos lucem, & veritatem suam emitteret, quæ Nos ad voluntatem, & beneplacitum ejus cognoscendum, & perficiendum deduceret.

§. 26. Itaque in semipublico Consistorio, quod deinceps congregatum est, advocatis non modo Cardinalibus, sed Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in Curia nostra existentibus, intervenientibus etiam nostris, ac Sedis Apostolicæ Notariis, Protonotariis ex numero Participantium nuncupatis, ac Sacri Palatii Apostolici causarum Auditoribus, cum a Nobis de eximia Sanctitæ Ancillæ Dei, ac Miraculorum celebritate, quæ necessaria videbantur, commemorata fuissent, omnes concorditer, ac uno ore benedictentes, Deum amicos suos honorificantem in Terris, & coronantem in Cælis B. Julianam in Sanctarum

Virginum numerum adscribendam esse censuerunt. Quorum omnium audito consensu intimo cordis affectu exultavimus in Domino, gratias agentes Deo, & filio ejus Domino Nostro Jesu Christo, quod Ecclesiæ suam non dereliqueret, sed gloria Sanctarum Suorum illustrare, & patrocinio munire dignaretur. Canonizationis itaque indiximus diem, eisdemque Fratres, ac filios nostros monuimus, ut in orationibus, & elemosynis perseverantes a Divina benignitate impetrarent, ut in tanto opere exequendo Splendor Domini Dei nostri esset super Nos, qui opus manuum nostrarum ad perficiendam ejus voluntatem dirigeret.

§. 27. Demum rite omnibus absolutis quæ ex Sacris Constitutionibus, Romanæque Ecclesiæ consuetudine peragenda erant, hodie, quæ fuit dies Dominica Sanctissimæ Trinitatis in Sacrosanciam Lateranensem Basilicam decenter ornatam cum Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, nec non Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanæque Curie Prælatibus, Officialibus, & Familiaribus nostris, Clero Sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia convenimus, ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus a dilecto filio nostro Nereo S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupato, nostro secundum carnem ex fratre Nepote, per dilectum filium Thomam Antamorum Consistorialis Aulæ nostræ Advocatum, & decantatis Sacris precibus, & Litanis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata. Ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, Autoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra, matura deliberatione præhabita, & divina ope sæpius implorata, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, & consensu, B. Julianam Falconeriam Sanctam esse decrevimus, & definivimus, ac Sanctarum Catalogo adscripsimus, prout tenore præsentium similiter decernimus, definimus, & adscribimus, illamque universos Christifideles tanquam vere Sanctam honorare, & venerari mandavimus, & mandamus, statuentes, ut ab universali Ecclesia, in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur, ædificari, & consecrari possint, & singulis annis die decima nona mensis Junii, quæ ad cælestem gloriam vocata est, inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recolere debeat eademque autoritate omnibus Christifidelibus vere penitentibus, & confessis, qui annis singulis eodem festo die ad Sepulchrum, in quo ejus corpus requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quædragmas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis penitentis, misericorditer in Domino relaxavimus, ac relaxamus in forma Ecclesiæ consuetæ.

§. 28. His præactis Deum Patrem æternum, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paraclitum Spiritum, unum Deum, unumque Dominum laudibus, & confessionibus venerati, sacroque hymno *Te Deum* solemniter decantato, omnibusque Christifidelibus tunc præsentibus plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia, & remissione concessa, propter corporales nostras infirmitates, affectamque valetudinem, senilemque ætatem, ab eadem Lateranensi Ecclesia recessimus, remanentibus in ea Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, Archiepiscopis, & Episcopis, & universo Clero, & Populo, quibus præsentibus, a Venerabili Fratre nostro Thoma Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Episcopo Prænestino, Russo nuncupato, tanquam Cardinali, in ordine, antiquiori, in ara maxima præfata Basilicæ, ex

Supplicanti-
bus pluribus
Catholicis
Regibus, ac
Principibus,
& universo
Ordine Ser-
vorum B. Ma-
riæ Virginis,
& ipsa Fami-
liæ Falconeria
in Sanctarum
Virginum num-
erum ad-
scribitur.

indulto, & de licentia nostra, solemniter Missa, cum Sanctæ ejusdem Virginis non Martyris commemoratione celebrata est. Decet autem, ut pro tam insigni beneficio cum omni humilitate benedicamus, & glorificemus Deum, cui omnis honor, & gloria, & potestas in sæcula assidue precibus ab eo postulantes, ut per intercessionem Electæ suæ non secundum peccata nostra faciat nobis, sed insitam bonitatem suam respiciens, & indignationem suam avertens a culpis nostris, ostendat nobis lucem misericordiarum suarum, & immitat timorem suum super Gentes, quæ non cognoverunt eum, eum ut cognoscant quia non est alius Deus, nisi Deus noster.

§. 29. Ceterum quia difficile foret, præsentibus nostras literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, & ostensæ.

§. 30. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, definitionis, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, elargitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 16.
Junii 1737.
An. VII.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

† Ego Franciscus Episcopus Ostien. Card. Barberinus.
† Ego Petrus Episcopus Portuen. Card. Ottobonus.
† Ego Episcopus Sabinen. Card. S. Clementis S.R.E. Camerarius.
† Ego Ludovicus Episcopus Albanen. Card. Picus.
† Ego Petrus Episcopus Tusculanus Cardinalis Corradinus.

†
†
†
†
†
†
†
†
†

† Ego Georgius Tit. S. Prædix Presbyter Card. Spinula.

† Ego Ludovicus Tit. S. Mariæ in Transiberim Card. Belluga.

† Ego Alvarus Tit. S. Bartholomæi in Insula Card. Cienfuegos.

† Ego J. B. Tit. S. Matthæi in Merulana Card. de Alteriis.

† Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presb. Card. Petra Major Penitentiarius.

†

† Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Card. Lercari.

† Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card. Finus.

†

† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. Sancti Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.

† Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzia.

† Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Priscæ.

†

† Ego Franciscus Burgbesius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.

†

† Ego Vincentius Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna Presb. Card. Bichius.

† Ego Joseph Tit. S. Thomæ in Parione Presb. Card. Firrao.

† Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gemili.

† Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.

† Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Cecilie.

† Ego Dominicus SS. Quirici, & Juliane Presb. Card. Riviera.

† Ego Marcellus Tit. S. Mariæ in Ara Celi Presb. Card. Passari.

†

† Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pieri.

† Ego Laurentius Prior Diaconorum S. R. E. Card. de Alteriis.

† Ego Carolus S. Agathæ in Suburra Card. Columna.

† Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.

†

† Ego Alexander S. Mariæ in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.

† Ego Nicolaus S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsini.

† Ego B. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Ruspolus.

†

†

†

†

†

†

†

Loco ✕ Plumbi.

Antonius Card. Pro-Datarius.
Pro Domino Card. Oliverio
Cajetanus Amatus.
VISA DE CURIA
N. Antonellus.

Registrata in Secretaria Brevium.

CCVII.

Beatificatio Servi Dei Josephi a Leonissa Sacerdotis expresse professi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Pastorum Princeps Jesus Christus, cujus vices in terris plane immerentes gerimus, quemadmodum nova semper in Ecclesia sua instaurat exempla virtutum, & de terra nostra novos sibi fulcit, & erigit servos, ut collocet eos cum Principibus populi sui, & solum gloriæ teneant in Cælis, ac tanquam Stellæ fulgentes in perpetuas æternitates, illuminent his, qui in tenebris, & in umbra mortis sedent, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis: ita nos debitum Sacrosancti Apostolatus nostri officium ducimus, & Catholicæ Religionis magis adaugendæ, & Christifidelibus ad pietatem amplius excitandis in hac temporum conditione valde opportunum, ut benignitatem Dei nostri, & memoriam Sanctitatis ejus in virtutibus, ac meritis servorum suorum extollescentes, ac prædicantes, eorum præsertim debitæ venerationis cultum promovere satagemus, qui postquam lubricum inter blandientis mundi illicebas pueritiæ iter mira cum morum innocentia confecerunt, arduum perfectionis curriculum sub severioris disciplina instituto incurrentes, non solum dignos in pietatis, & doctrinarum palestra progressus fecerunt; verum etiam verbo, & exemplo faciem ceteris præferentes, adeo incredibili divinæ gloriæ & animarum salutis procurandæ zelo exarserunt, ut omnes Christo sacrificandi causâ, labores, ludibria, verbera, cruciatus, ac mortem ipsam christiana fortitudine contemnentes, tandem evolarunt ad coronam legitime certantibus repositam in Cælis a bonorum omnium largitore Deo, qui Servorum suorum agones, ac labores laudabiliter pro sui nominis gloria completos, signis etiam, & miraculis illustrare dignatus est.

S. Rituum
Congregatio
declarat Ven.
S. D. Josephum a Leonissa Beatum
dici posse.

§. 1. Cum itaque mature, diligenterque discussis, atque perpenis per Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum Processibus de Apostolica Sedis licentia confectis super vitæ Sanctitate, & virtutibus tam Theologicis, quam moralibus in gradu heroico, quibus Servum Dei Josephum a Leonissa Presbyterum expresse professum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum multipliciter claruisse, nec non miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam Hominibus ipsius Sanctitatem a Deo patrata fuisse asserbat; eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam consultiarum suffragiis, uno Spiritu, unaque voce censuerit, posse quandocumque nobis videretur prædictum Servum Dei Beatum declarari cum consuetis Indultis.

Eundem colli
posse declarare
Clemens.

Bullarii Romani Contin. Pars IX.

N 2

Reli-

nonnullorum venerabilium fratrum Antistitem, Catholicorum Principum, & Universitatum, nec non totius memorati Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum, & nominatim Gregorii a Roma ejusdem Ordinis Sacerdotis expresse professi, hujusque causæ Postulatoris supplicantiis nobis, & huic Sanctæ Sedi super hoc humiliter porrectis benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut præfatus Servus Dei Josephus a Leonissa imposterum Beati nomine nuncupetur, ejusque corpus, & Reliquiæ venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferenda) exponantur, Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur, atque de eo quot annis die festis ejus transitus, seu alia die non impedita illam immediate sequenti recitetur Officium, & Missa celebretur de communi Confessoris non Pontificis juxta Rubricas Breviarium, & Missalis Romani.

§. 3. Porro recitationem Officii & Missæ celebrationem hujusmodi fieri concedimus dumtaxat in universo Ordine Minorum Sancti Francisci Capuccinorum utriusque sexus, in loco Leonissa Diocesis Spoletanæ, in quo natus est, & ubi Venerabile ipsius corpus requiescit, atque in Terra Amatricis Reatinæ Diocesis, unde ad Cælos evolavit, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus tam Sacularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus festum perageretur, confluentibus.

§. 4. Præterea primo dumtaxat anno a datis hisce literis, & quoad Indias a die, quo eadem literæ illuc pervenerint inchoando in Ecclesiis Ordinibus, loci, ac Terræ præfatorum solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei cum Officio, & Missa sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam tamen in Ecclesia Lateranensi de Urbe celebrata fuerint eadem solemnia, pro qua re diem 22. currentis mensis Junii assignamus, pariter celebrandi facimus potestatem.

§. 5. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigillo Præfecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique tam in Judicio quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibita, vel ostensa.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Junii 1737. Pont. Nostri Anno Septimo.

Officium
ejus recitari
nonnullis in
locis permit-
tit.

Primoque
anno a datis
hisce literis
solemnia ejus
Beatificatio-
nis peragi.

Derogat ob-
stantibus.

Transumptis
juberet credi.

Dat. die 19.
Junii 1737.
An. VII.

Confirmatio Decreti Capituli Generalis Ordinis Carmelitarum Excalceatorum super divisione, & nova assignatione Conventuum cum impositione perpetui silentii.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Apostolica procuratoris ministerium, quod Pastorum Princeps Jesus Christus per ineffabilem clementiæ suæ abundantiam imbecillitati Nostræ imponere dignatus est, a Nobis exigit, ut ea interdum, quæ certis rationabilibus ex causis etiam a Nobis concessa sunt, ipsa subinde rerum experientia suadente, & majoribus ex causis, quibus præsertim felici Christifidelium sub suavi

CCVIII.

Procemium.

Divisa Pro-
vincia Polo-
na a Lithua-
na, hincat-
tributus Con-
ventus Ver-
saviensis.

In Capitulo
anni 1737.
Decretum ut
loco Con-
ventus Lubli-
nensis.

Huic Decre-
to petita A-
postolica con-
firmatio.

Religionis jugo Altissimo famulantium statui, & salubri gubernio consulitur, revocamus, & immutamus, in hisque sollicitudinis nostrae studium interponimus, prout conspiciamus in Domino salubriter expedire.

§. 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius modernus Procurator Generalis Fratrum Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, quod alias in Capitulo Generali ejusdem Ordinis in Conventu Sanctae Mariae de Scala nuncupato de Urbe anno 1734. celebrato nova Provincia Lithuaniae Sancti Casimiri dictae ab antiqua Poloniae Provincia Sancti Spiritus nuncupata rationabilibus de causis tunc divisa, & erecta inter alios Conventus eidem Provinciae Lithuaniae infimul attributos, Conventus Versaviensis assignatus fuit, quemadmodum per quasdam nostras desuper in simili forma Brevis literas die 7. Junii ejusdem anni 1734. expeditas decretum a memorato Capitulo Generali hac de re editum toto illius tenore inserto confirmavimus.

§. 2. In Capitulo vero Generali praesentis Ordinis in Conventu SS. Theresiae, & Joannis a Cruce prope Montem Pietatis nuncupat. de eadem Urbe die 11. Maii hoc praesentis anni 1737. habito Fratres e gremio praefati Capituli postquam cognovissent, & serio expendissent rationes, ac difficultates, quae in praedicti Conventus Versaviensis ab antiqua Poloniae Provincia, ut praemittitur, separati, ac disjuncti, & Provinciae Lithuaniae de novo erectae assignati & uniti cessione occurrerant, mature considerassent, decreverunt nobis humiliter supplicandum esse, ut praefatis nostris literis, quoad supradictam partem dumtaxat derogantes vice, & loco assignationis praedicti Conventus Versaviensis Provinciae Lithuaniae assignetur eidem Conventus Lublinensis, & praefatus Conventus Versaviensis remaneat, ut ante divisionem antiquae Provinciae Poloniae juxta alterum Decretum ejusdem Capituli Generalis, tenoris, qui sequitur videlicet. Propositum fuit an ad majorem pacem utriusque Provinciae Poloniae, & Lithuaniae rogandus sit Sanctissimus ad ratam habendam extraditionem Conventus Versaviensis cum omnibus mobilibus, & immobilibus religiosi Provinciae Sancti Spiritus Poloniae faciendam a Religiosis Provinciae Sancti Casimiri Lithuaniae, ac vicissim extraditionem Conventus Lublinensis cum omnibus mobilibus, ac immobilibus religiosi Provinciae Sancti Casimiri Lithuaniae faciendam ab illis Provinciae Sancti Spiritus, itaut relinquatur facultas Religiosis Provinciae Sancti Spiritus procurandi sibi hospitium regulare Lublini, & e converso Provinciae Sancti Casimiri Lithuaniae hospitium consimile Versaviae ratione causarum agendarum utrobique; Et cum tam Versaviae, quam Lublini sint Monasteria Sanctimonialium Carmelitarum Excalceatorum sub Ordinis Jurisdictione, Monasterium Versaviense praedictum Sanctimonialium semper gubernetur a Religiosis Provinciae Poloniae, Monasterium vero Monialium Lublini, quod vocatur S. Joseph administratur a Religiosis Provinciae Sancti Casimiri Lithuaniae, aliudque Monasterium praedictarum Monialium sub titulo Sanctissimae Conceptionis in eadem Civitate Lublinensi existens a Religiosis Provinciae Sancti Spiritus Poloniae, & responsum fuit affirmative ad omnia cum omnibus votis.

§. 3. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat ipse Procurator Generalis non solum praedictas assignationes supradictorum Conventuum Religiosorum Virorum, & Monasteriorum Monialium, ut praemittitur in praefato, decreto Provinciae ab eodem Capitulo Generali die 21. Maii praesentis anni 1737. celebrato respective assignationum, quo firmitus subsistant, ac serventur exactius, Apostolica confirmationis Nostrae patrocinio communiti, ac alias in praemissis oppor-

tune provideri, & ut infra indulgeri summo opere desideret.

§. 4. Nos dictum Procuratorem Generalem specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & a quibuscvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes; supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, audito etiam super praemissis dilecto filio Nostro Nicolao S. R. E. Diacono Cardinali Iudice nuncupato universi Ordinis Fratrum Beatae Mariae de Monte Carmelo apud Nos & Sedem Apostolicam Protectore, & quoad novas supradictarum Conventuum, & Monasteriorum respective assignationes dumtaxat praefatis nostris literis derogantes, Decretum praefertur a memorato Capitulo Generali factum, ut praefertur, cum omnibus, & singulis in eo contentis auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolica firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos Juris, & facti defectus si qui desuper quomodolibet intervenerint supplementis, perpetuumque super divisione, & assignationibus praefatis silentium utrique parti imponimus, & os occludimus.

§. 5. Decernentes eadem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sique in praemissis per quoscunque Iudices ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus praefatis nostris literis, aliisque praemissis, ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit Provincialium, Conventuum, & Monasteriorum praedictorum, aliisque quibuscvis etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum inferitis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscunque.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 22. Junii 1737. Pont. Nostri Anno Septimo.

Ampliatio Indulti Gregorii XV. nempe quod Fratres Carthusiani non solum erigere valeant Oratoria, & Altaria in eorum Grangiis, & Domibus, in quibus residebunt Sacerdotes dicti Ordinis, sed etiam quod ad hujusmodi effectum sufficiat, quod dicta Oratoria &c. visitata, & approbata sint a Patribus Visitatoribus ejusdem Ordinis.

C L E M E N S P P . X I I .

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **E**xponi nobis nuper fecit dilectus filius modernus Procurator Generalis Monachorum Ordinis Carthusien., quod cum inter cetera privilegia a Romanis Pontificibus Praedeces-

Confirmat
Clemens,

Sique ubi-
que definitum
statuit.

Obstantibus
derogat.

Dat. die 22.
Junii 1737.
An. VII.

CCIX.

Ordini Car-
thusien. data
facultas ha-
bendi Altera
portatilla in
Domibus, &
Grangiis.

foribus